

LAURA NURELDIN

"URA E O POVARĂ PREA GREA
CA S-O CARI O VEȘNICIE"

TEEN FICTION
HERG BENET

Cuprins

<u>CAPITOLUL 1</u>
<u>CAPITOLUL 2</u>
<u>CAPITOLUL 3</u>
<u>CAPITOLUL 4</u>
<u>CAPITOLUL 5</u>
<u>CAPITOLUL 6</u>
<u>CAPITOLUL 7</u>
<u>CAPITOLUL 8</u>
<u>CAPITOLUL 9</u>
<u>CAPITOLUL 10</u>
<u>CAPITOLUL 11</u>
<u>CAPITOLUL 12</u>
<u>CAPITOLUL 13</u>
<u>CAPITOLUL 14</u>
<u>CAPITOLUL 15</u>
<u>CAPITOLUL 16</u>
<u>CAPITOLUL 17</u>
<u>CAPITOLUL 18</u>
<u>CAPITOLUL 19</u>
<u>CAPITOLUL 20</u>
<u>CAPITOLUL 21</u>
<u>CAPITOLUL 22</u>
<u>CAPITOLUL 23</u>
<u>CAPITOLUL 24</u>
<u>CAPITOLUL 25</u>
<u>CAPITOLUL 26</u>
<u>CAPITOLUL 27</u>
<u>CAPITOLUL 28</u>
<u>CAPITOLUL 29</u>
<u>CAPITOLUL 30</u>
<u>CAPITOLUL 31</u>
<u>CAPITOLUL 32</u>
<u>CAPITOLUL 33</u>
<u>CAPITOLUL 34</u>
<u>CAPITOLUL 35</u>
<u>EPILOG</u>

LAURA NURELDIN

V

Editura Herg Benet, 2018

Versiune ebook: v1.0, august 2019

Pe bărbie i se prelingea sânge. Sau, cel puțin, asta părea să fie. Cald, cu un vag iz metalic și... neașteptat de gustos. Știa că ar fi trebuit să-i fie scârbă, dar aroma nu-l făcea decât să-și dorească mai mult. Stai... *Aroma?* De unde și până unde?

Să fi fost tâlharul? Bărbatul cu hanorac negru care trecuse pe lângă el prin gang? Să-l fi lovit, oare, acel străin? Poate chiar să-i fi spart vreo doi dinți? Cu siguranță, gustul care-i umplea gura era al propriului sânge. Clar. Nu?

Întins pe asfaltul rece, își duse o mână la spate și pipăi buzunarul jeansilor; portofelul era acolo, îl scoase și-l deschise: nu lipsea nimic. Din celălalt buzunar extrase telefonul spart.

Mormăind o înjurătură, dar mulțumit că totuși nu fusese jefuit, băgă ambele obiecte la loc. Se ridică încet, sprijinindu-se de zid și își prinse cu ambele mâini capul care-i bubuia. Totul părea atât de zgomotos, de copleșitor încât îl dureau timpanele. Până și întunericul nopții părea prea strălucitor. Iar o durere ascuțită îi sfâșia gingia.

Nenorocitul mi-a dat-o zdravăn, se gândi el, pipăindu-și ușor falca. Își trecu vârful limbii peste dinți, încercând să-și dea seama care lipseau. Toți erau la locul lor. Vreo doi păreau ușor diferiți.

Probabil că mi i-a dislocat când m-a pocnit. Sau măcar i-a ciobit un pic.

Încercă său împingă la loc cu degetul mare; nu doar că nu se clinteau, dar se mai și înțepă într-unul din ei.

— Au!

Se uită la stropul de sânge care-i țâșnise din piele și, spre oroarea lui, văzu cum lichidul roșiatic intră înapoi în mica înțepătură.

Ce dracu', am făcut vreo o comoție? Am vreo leziune pe creier? Astea-s halucinații!

Scutură din cap și mușcă mai tare, cu ceea ce credea a fi un canin ciobit; tăietura absorbi sângele și se vindecă instantaneu. Cu gura căscată, se holbă la degetul intact, apoi își întoarse mâna pe

toate părțile și o studiu ca și cum i-ar fi fost atașat brațul altcuiva. Ceva străin tot descoperi: un inel. Pe degetul mic avea o șevalieră elegantă, ornată cu o piatră lăptoasă.

Se încruntă; tâlharul nu doar că nu-i luase nimic, dar îi făcuse și un cadou? Încercă să-și amintească exact ce se întâmplase; nu știa decât că mergea prin gang, pe scurtătura spre casă, când un tip cu hanorac îl pocnise din senin. Apoi totul se întunecase și se trezise în același gang, zăcând lat pe asfalt și încercând să-și tragă sufletul, cu gust de sânge pe limbă și cu o migrenă cruntă.

Scuturând din cap, se ridică pe picioare nesigure și se întrebă dacă ar fi bine să meargă direct acasă ori să se oprească la un spital. Hotărî că are nevoie să-l vadă un doctor și ieși în stradă să oprească un taxi.

CAPITOLUL 1

— În regulă, domnule Drake, aşteptaţi aici, vă rog. Domnul doctor vine imediat.

Asistenta îi dăruie un zâmbet blând, liniştitor, şi un pahar cu apă. Walker Drake remarcă atitudinea ei, dar nu încercă să-i întoarcă amabilitatea. Era prea preocupat de bătăile inimii ei. Sau era a lui? Sunetul discret, repetitiv, îi umplea urechile şi îi înţeţoşa creierul, îi atrăgea privirea spre pielea delicată de pe gâtul femeii, stârnindu-l să muşte exact acolo, în curbură, până la sânge. Să-

— Ăăă... O să mă duc până la toaletă. Revin imediat, spuse el şi se ridică rapid, apoi se întoarce cu spatele spre ea.

— Vă simţiţi bine? Vreţi să vin cu dumneavoastră?

Îngrijorarea şi compasiunea din vocea ei îl scoteau din minţi.

— Am *zis* că revin imediat. Sunt băiat mare, mă descurc singur la budă, mârâie el şi se simţi prost de îndată ce deschise gura.

Se întoarce pe jumătate spre ea, evitând s-o privească în ochi:

— Uite care-i treaba, îmi pare rău că am izbucnit aşa. Doar că... na, nu-s foarte încântat de chestia asta, încercă el o scuză, arătând vag spre faţă, pe care şi-o bănuia deja umflată de la lovitură.

— E OK, nu-i nicio problemă, înţeleg perfect. Dacă domnul doctor se eliberează până vă întoarceţi o să-l rog să vă aştepte, să nu ia pe altcineva. Mergeţi fără griji.

Walker dădu din cap şi înghiţi o altă replică mitocănească, apoi porni grăbit spre baia de pe hol. Împinse uşa şi merse direct la chiuvetă, strâmbându-se când lumina puternică, de neon, îi lovi pupilele. Lăsă apa să curgă până când ajunse rece ca gheaţa, se clăti pe faţă şi bău câteva

înghițituri din căușul palmei, să-și mai domolească arsura din gât.

Apoi ridică privirea.

Nu-l recunosc din prima pe bărbatul care îl privea din oglinda orizontală de deasupra șirului de chiuvete. Nu din cauza juliturilor și a vânătăilor; nici urmă de așa ceva. Știa bine acea claie de păr brunet care cădea peste sprâncenele arcuite, își cunoștea maxilarul dăltuit, buzele cărnoase care îi dădeau mereu aerul unui copil răzgâiat deși se apropia de patruzeci de ani. Dar ochii... Irișii lui de un verde închis, ca al acelor de pin, erau acum roșu adânc. De sub ochi până spre pomeți porneau vinișoare albastrii care-i sporeau paloarea nenaturală.

Își înghiți nodul din gât și deschise gura ca să vadă câți dinți îi fuseseră spărți; spre disperarea lui, constată că ceea ce credea a fi canini ciobiți erau ditamai colții. Walker se aplecă spre oglindă – chiar avea halucinații? Să se fi lovit cu capul de asfalt în cădere? Clipi lung și strânse tare pleoapele. Când deschise ochii, văzu aceeași imagine: ochi roșii, vinișoare albastri pe o piele cadaverică și o nenorocită de pereche de *colți*.

Ușa zbură de perete și un bărbat în uniformă de poliție dădu buzna înăuntru, repezindu-și mâinile însângerate sub jetul de apă al chiuvetei de lângă Walker. Începu să vorbească singur:

— Drogați nenorociți, se bat mai-mai să se omoare între ei pentru o doză și tot noi tre' să-i cărăm la spital, în loc să-i aruncăm într-o celulă ca să-și revină singuri.

În cele din urmă, bărbatul îl observă pe Walker și începu să i se plângă, vârându-i sub nas mâinile pline de sânge:

— Vezi asta? E sânge de drogat. Bine că n-am vreo rană deschisă, că acum m-ar fi ciuruit ăștia cu injecții anti-HIV, anti-hepatită și anti-dracu'-să-mă-ia. Mândria uniformei, o laie! Mai bine spălam vase într-o cârciumă de cartier.

Evident că Walker văzuse sângele. Mai întâi îl adulmecase. Iar mirosul îi săpase o crevasă în stomac. Simțea cum caninii i se alungesc și ochii i se acoperă cu o ceață roșie.

Trecu în grabă pe lângă polițist și ieși în hol.

— Ah, aici erați. Domnul doctor vă așteaptă.

Asistenta îl atinse ușor pe umăr, încercând să-l conducă în cabinetul medicului, dar bărbatul se răsuci și îi dădu peste mână.

— Sunt în stare să merg.

— Se... scuze, bâigui ea și făcu un pas în spate, dându-se la o parte din fața pacientului care părea să se fi înfuriat din nimic.

*

— Bun, domnule Drake, să vedem ce-aveți. Înțeleg că ați fost tâlhărit?

Walker reușise cumva să se liniștească puțin înainte să ajungă față-n față cu doctorul, iar acum încerca să-și păstreze calmul aparent și fragil.

— Da. Mai bine zis atacat, de vreme ce individul nu mi-a luat nimic. Ba chiar...

Ba chiar mi-a dat un inel.

— Ba chiar... ce anume? întrebă doctorul, încruntându-se puțin.

— Nimic. Probabil că m-a pocnit și m-a lăsat acolo.

— Înțeleg. Poate că ar trebui să mergeți la poliție?

— Și ce să le spun? Că un tip oarecare mi-a tras un pumn într-un gang întunecat și a fugit?

— Hm, unde anume v-a lovit, mai exact? Poate că aveți vreo leziune internă... Asistenta mi-a spus că, atunci când ați ajuns, păreați confuz, așa că recomand să facem un CT și...

— În falcă m-a pocnit.

Doctorul se uită chiorâș; omul ăsta n-avea nicio urmă pe față. Absolut niciuna. Nici măcar o tăietură de la bărbierit.

— În falcă? Sunteți sigur?

Walker pufni, exasperat, și-și dădu ochii peste cap:

— Eram acolo; credeți-mă, sunt sigur.

— Înțeleg. Aș vrea să vă consult și apoi să facem, totuși, acel CT. Ce ziceți?

Singurul lui răspuns fu un gest vag din umeri. Când doctorul aprinse o luminiță să-i verifice pupilele, pacientul strânse din pleoape și întoarse capul.

— Rahat, ce tare e lumina asta!

— Fotofobie... Ar putea însemna că aveți o leziune la cap, murmură medicul, apoi își luă stetoscopul și-l lipi de pieptul lui Walker.

Se încruntă și înclină capul într-o parte; nu se auzea nimic.

— Ciudat...

— Ce? Ce-i ciudat?

— Nu vă aud inima. Probabil că are instrumentul meu ceva, spuse el, studiindu-și stetoscopul. Nu-i nimic, am altul.

Doctorul le schimbă și se pregăti din nou să-l ausculte, zâmbind încurajator. Dar zâmbetul i se stinse rapid.

— Hm.

— Acum ce mai e?

Walker începea să se panicheze. Un gând nebunesc îi prinse mintea ca într-o menghină: dacă inima nu-i mai bătea?

— Tot nimic.

Doctorul luă instrumentul și îl puse pe propriul piept; auzi sunetul constant, egal, pe care-l aștepta. Când îl puse iar în dreptul inimii pacientului, nu găsi decât o liniște desăvârșită.

Îi aruncă lui Walker o privire stânjenită, apoi se ridică și începu să scotocească prin sertare, de unde scoase în cele din urmă un cornet antic de auscultație.

— Când toate dau greș, e bine să ne întoarcem la clasici, încercă el o glumă, reluând consultația.

Bătăile inimii lipseau în continuare.

— Domnule, n-ați vrea să facem o examinare mai amănunțită? Poate și un EKG?

— De ce? E ceva în neregulă?

— Păi, s-ar putea să fie din cauza șocului. Știți, atunci când suntem în pericol, corpul nostru răspunde în cele mai neobișnuite moduri cu putință. Uneori își încetinește funcțiile, ca și cum ar hiberna. Poate că asta vi se întâmplă dumneavoastră acum. Este posibil ca ritmul cardiac să fi scăzut semnificativ în urma atacului; de aici și dezorientarea și iritabilitatea.

Deci era inima ei, nu a mea. Aveam dreptate. Asta auzeam. Ce rahat e asta? Ce mi se întâmplă?

— Domnule? Mergem la Cardiologie, vă rog? Poate fi periculos dacă...

Walker se ridică așa de brusc, încât aproape că-l trânti pe doctor cu tot cu scaun:

— Nu. Mulțumesc. Sunt... mă simt bine. Nu trebuia să vin aici.

— Dar, domnule...

— Am zis că mă simt *bine*, doctore. Mulțumesc pentru consultație.

După ce mârâi această replică, Drake ieși în grabă pe hol și tocmai se pregătea să pornească spre ușă, când un miros îi atrase atenția.

Sânge. Dar de ce mă interesează asta? Care-i treaba cu sângele de mă agită așa?

Merse ca un somnambul spre sursa aceluia miros: era o cameră cu ușa întredeschisă, în care se afla un singur pat. În el era întinsă o femeie. Părea adormită sau inconștientă, iar în venă îi picura încet sânge din punga agățată pe suportul de perfuzii de deasupra ei.

Fără să știe ce face sau de ce, Walker își plimbă degetele pe gâtul ei și simți ca și cum o undă electrică ar fi trecut din jugulara ei pulsândă direct în stomacul și dinții lui, legându-l de acea femeie. Pacienta nu se trezi; într-o fracțiune de secundă, bărbatul se hotărî.

— Îmi pare rău, șopti el.

În câteva clipe, desprinse punga din cârligul în care stătea agățată și din tubul înfipt în brațul femeii, apoi străbătu holul în viteză și ieși în stradă.

Se opri abia când ajunse într-o parcare pustie. Căzu în genunchi într-un cotlon întunecat și, cu mâini tremurânde, duse punga la gură. Preț de o clipă, se gândi la ce urma. Chiar voia să bea sânge de om? Oare își pierduse mințile? Era ceva scârbos și greșit și nebunesc.

Cu acele gânduri, Walker Drake ridică punga la buze și, când lichidul stacojiu îi atinse limba, simți că e cel mai potrivit lucru din lume.

CAPITOLUL 2

— Deci ce zici, Walker? Ar trebui s-o fac sau nu?

Drake n-o asculta, de fapt, pe femeia din fața lui. Minteă îi tot fugea la noaptea trecută.

După ce ieșise ca o furtună din spital și băuse din câteva înghițituri aproape o pungă întreagă de sânge, se grăbise să ajungă în apartamentul lui. Că se grăbise e puțin spus, pentru că se mișcase cu viteză supraomenească. Aproape că nu-și amintea să fi pășit, părea că zburase.

Habar n-avea de unde i se trăgea dorința subită și arzătoare de a goli venele oamenilor, de ce totul părea să-i atace simțurile cu mii de sulite; de ce inima nu-i bătea și cum se făcea că orice rană, oricât de gravă, i se vindeca pe loc. Ca să se convingă de această ultimă chestiune, își tăiasă încheietura mâinii cu un cuțit; cursese ceva sânge, dar tăietura se vindecase de la sine în câteva secunde și pe piele nu era nicio urmă a experimentului său nesăbuit.

Apoi, era inelul... Nu închisese un ochi toată noaptea, așa că dimineața îl prinsese căutând informații despre piatra montată în bijuterie. Poate că atacatorul dorise să-i transmită un mesaj în felul acesta? Dar care? După ce scormonise prin nenumărate site-uri, ajunsese la concluzia că inelul era ornat cu ceva ce se cheamă Piatra Lunii. Niște bloguri dubioase, chipurile dedicate vrăjitoriei, susțineau că această piatră este legată de energia Lunii – *pe bune? Jură-te, Einstein* – și că îi ținea acesteia locul în timpul zilei.

Zorile îl aflaseră învârtind inelul între degete, tot nelămurit în privința semnificației acestuia. O rază de soare rătăcită intră în apartament prin jaluzelele pe jumătate ridicate și ateriză pe inel, făcând măruntaiele lăptoase ale pietrei să strălucească

albăstriu și incendiindu-i degetele. Walker aruncă inelul și își trase mâinile din soare.

Urlând toate înjurăturile care-i treceau prin minte, fugi la bucătărie și își băgă sub un jet de apă rece palmele ce ardeau; flăcările dispărură fără să-i lase vreo urmă pe piele. Trecu înapoi în living, hotărât să recupereze inelul și să afle ce s-a întâmplat. Când lumina îi atinse pielea, arsura reveni, înțelese că n-avea cum să treacă prin razele soarelui, dar nu-nțelese și de ce. Înșfăcă mopul și se folosi de coada lui ca să tragă inelul într-un colț umbrat. Îl atinse precaut și realizează că nu inelul, ci soarele îi făcea rău. În minte începu să se contureze o teorie; ca s-o testeze, își puse inelul înapoi și scoase în soare un deget, doar prima falangă. Nu se întâmplă nimic. Devenit mai încrezător, întinse întreg brațul; simți doar căldura soarelui de iunie care intra pe fereastră. Scoase inelul și repetă acțiunea, arzându-se din nou.

Walker conchise că, într-un fel necunoscut, inelul îl proteja de această nouă și extremă sensibilitate la soare.

Ce-i asta? Mi-e poftă să beau sânge, am colți – colți, în pana mea, soarele mă arde literalmente și mă mișc ca un supersonic. Ce dracu', aproape că-mi vine să zic că-s... No, nu pot nici măcar în gând. Adună-ți creierii, Drake. Așa-ți trebuie dacă te uiți prea mult la Netflix.

— Walker, mai ești aici?

Vocea femeii îl trezi din visare; clipi repede și înclină capul:

— Scuze, Venice, mi-a fugit un pic mintea. Nu prea am putut să dorm azi noapte. Ce ziceai?

Tânăra oftă zgomotos și își dădu ochii peste cap. E adevărat că Walker Drake era un producător genial, dar ea era starul pop. Venice DeKay era ea însăși un brand în industria muzicală, iar acum avea ocazia să devină faimoasă și pe ecran.

— Ăăă... oferta pe care am primit-o? Rolul din serialul cu vampiri care a-n nebunit toată

puștimea? Ai uitat? Ți-am zis despre asta tooocmai acum cinci minute.

Cuvântul „vampiri” îl lovi pe Walker ca o locomotivă. Pe bune? El tocmai se gândea la asta, iar ea...

— Hei, Drake, fii atent: dacă nu te simți în stare, putem să discutăm altă dată. Gen, când nu ești mahmur, îl înțepă Venice și se ridică.

— Nu, stai, iartă-mă; te rog, așază-te. Hai să vedem... Și cum s-ar face asta? E un episod, un sezon întreg, sau cum? Ai mai avea timp de studio, de turnee, na, de chestiile pe care le face un cântăreț de pop?

— Da, sigur că da. Practic, de asta m-au și chemat. M-aș juca pe mine. Aș apărea în serial drept Venice DeKay, nu vreun personaj vai de mama lui.

Walker se lăsă pe spătar, cu degetele împletite în poală. S-ar putea să funcționeze. Videoclipurile ei gotice și sinistre deja o calificau pe Venice pentru un rol principal în orice film de groază, iar genul ăsta de expunere n-ar face decât să-i sporească popularitatea.

— Cred că e o idee genială, V. Bagă mare.

— Sigur? întrebă ea, rânjind.

— Total. Dă-i drumu', o să-i faci praf.

Femeia se repezi la el și-i ateriza în poală, îl îmbrățișă strâns și îi trânti o pupătură zdravănă direct pe buze, apoi zbură afară din birou.

Walker râse încet, scuturând din cap. Nu era nimic între el și Venice sau oricare alt artist cu care lucra. Doar că așa le făcea ea pe toate: strident și exagerat.

Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe prin încăperea pe care parcă o vedea pentru prima oară. Își amenajase biroul acasă, în apartamentul extrem de generos în care locuia și, făcând abstracție de numeroasele discuri de aur și platină care acopereau pereții, spațiul arăta ca o cameră de zi interesantă, confortabilă și minimalistă. Lumina

naturală inunda încăperea prin peretele de sticlă din spatele mesei de lucru și scâlda covoarele de culoarea mierii și scaunele îmbrăcate în piele cognac.

Drake dădea și petreceri aici, sus, unde un perete întreg era acoperit de rafturi ce găzduiau un sistem de sunet profesional și nenumărate hard discuri ce puteau păstra istoria muzicii de la începuturile omenirii.

Adora sunetele; găsea armonie până și în claxonatul furios al șoferilor newyorkezi, veșnic nervoși. Și, din seara precedentă, aflase că lumea conținea o muzică de fundal care nu-i ajunsese la urechi până atunci.

Dar, în clipa asta, Walker Drake nu prea se putea concentra asupra sunetelor; întreaga atenție îi era îndreptată asupra urletului de foame al propriului stomac. Doar că nu voia mâncare; de sânge avea nevoie.

Ce să fac? Mă-ntorc la cabinetul doctorului și-i spun că-mi mai trebuie o doză? Și dacă asta chiar e o boală iar eu sunt un idiot că n-o iau în serios? Ies la plimbare și-oi vedea.

*

Odată ce ajunsese pe trotuar, totul îl lovi ca o tonă de cărămizi. Soarele era prea strălucitor, mașinile, prea zgomotoase, iar bătăile inimilor ce se auzeau din pieptul trecătorilor, prea îmbietoare.

Ce dracu'? Care-i treaba cu bătaia inimii? De ce-mi sună ca un clopoțel de cină? Oare sunt, într-adevăr...

Walker tot nu reușea nici măcar să se gândească la asta. Până și ideea i se părea absurdă. Nu? Poate că văzuse prea multe filme. Totuși... Toate semnele erau acolo.

Sunt un nenorocit de vampir? Dar... chiar există pe bune rahaturi d-astea? Cum așa?

Își puse ochelarii de soare. În felul ăsta măcar rezolva problema luminii. Cât despre restul... O coti brusc și intră pe o străduță înfundată unde știa că avea să fie singur cu tomberoanele, cu pisicile rătăcite și cu propriile gânduri, la fel de rătăcite. Cu spatele sprijinit de zidul de cărămidă, s-ar fi așteptat să gâfâie din cauza anxietății. Nu doar că nu gâfâia, dar nici măcar nu respira. Deloc.

Cum de n-am observat asta?

Încercă să inspire, dar era ca și cum esofagul i s-ar fi închis. Simțul olfactiv era mai mult decât intact, însă. Nările îi deveniseră detectoare de miros extrem de sensibile, dar plămânii nu i se umpleau cu aer. Walker se răsuci și își lipi fruntea de zid; simțea o nevoie subită să se răcorească. Surprins, constată că pielea lui era mai rece decât cărămizile. Își frecă palmele de o țeavă de apă care traversa peretele, până când se zgârie; dacă cilindrul metalic era rece, mâinile lui păreau de gheață.

Ori am murit, ori sunt complet razna.

Îi veni o idee, așa că scoase telefonul din buzunar și formă cu degete nerăbdătoare un număr.

— Alo? Da, aș vrea o programare la Dr. Grunner, vă rog. Cât se poate de repede. Acum, gen.

Își trecu mâna prin părul ciufulit, în vreme ce aștepta un răspuns de la asistenta psihiatrului lui.

— Nu, e o urgență al dracului de mare, cucoană! În clipa asta, variantele sunt cabinetul lui sau balamucul. Vorbesc serios... Bine, bine.

După câteva clipe de liniște, la telefon se auzi vocea terapeutului:

— Walker? Ce s-a-ntâmplat?

— Eu... nu știu, doctore. Dar am mare, *mare* nevoie să te văd.

— Pari agitat.

Walker pufni:

— Nu, nu-ntelegi. Un câine turbat e *agitat*. Eu am trecut demult de stadiul ăla.

— Bun. Am o pauză acum, cât de repede poți ajunge?

— Ține ușa, doc.

Fără să priceapă prea bine cum anume, în doar câteva minute Walker era la intrarea în cabinetul doctorului Grunner. Cu mașina ar fi făcut cel puțin jumătate de oră, și asta când nu era trafic aglomerat.

— Wow, deci erați deja pe-aici, prin cartier, domnule Drake?

Zâmbetul primitor pe care i-l oferi femeia de la recepție îl enervă, așa cum îl enervase și amabilitatea asistentei de la spital cu o seară în urmă.

Ce naiba am? De ce îmi vine să le rup capetele oamenilor care se poartă frumos cu mine?

Dr. Grunner apăru în sala de așteptare:

— Bravo, ai ajuns. Hai, intră, să vorbim despre ce anume te supără, spuse medicul și-i făcu semn să treacă în cabinet.

Walker se întinse pe canapeaua familiară, cu picioarele lungi încrucișate și cu degetele împletite pe burtă. Ochii îi rămăseseră la o mică insectă de pe tavan. Îi atrăsese atenția mișcarea aripilor ei. Sunetul pe care-l făceau.

— Walker?

— Hm?

Tresări și întoarse capul spre terapeut.

— Vrei să vorbești?

— Nici nu știu cu ce să-ncep.

Doctorul îi zâmbi încurajator:

— Cel mai bine e să-ncepi cu începutul. Mereu. Ce-ar fi să-ncerci așa?

— Corect. Deci, azi noapte, un tip a apărut de nicăieri...

După câteva minute lungi, Dr. Grunner aflase, pe scurt, ce evenimente avuseseră loc în viața lui Walker în ultimele douăzeci și patru de ore. Frecându-și absent bărbia, își privea pacientul cu o expresie indescifrabilă.

— Păi, doc, eu ți-am arătat-o pe-a mea, încercă Walker, zâmbind vag.

— Da. Da, mi-ai cam arătat, nu glumă, răspunse bărbatul și-și drese vocea.

— Deci? Cum e? Tre' să-ncep să port cămăși cu mâneci lungi? D-alea care se leagă la spate?

Doctorul făcu o pauză, apoi își puse încet mâinile pe birou:

— Walker, s-a întâmplat ceva de la ultima noastră întâlnire?

— Pe bune? Tocmai ți-am zis că-

Celălalt scutură din cap:

— Nu la asta mă refer. Ceva... Stresant. Dureros. Traumatizant. Înainte de noaptea trecută.

Walker își stoarse creierii să găsească ceva ce s-ar potrivi cât de cât descrierii, dar nu găsi nimic.

— Nu. Adică, am lucrat cu o liota obișnuită de dive masculine, feminine, gay, hetero, talentați toți ca la balamuc și fițoși ca dracu', dar nu e ceva la care să nu pot face față. Nivelul de stres obișnuit. Deci, nu.

— Înțeleg.

— Ei, măcar unul din noi să-nțeleagă.

— Walker, o să-ți prescriu altceva decât anxioliticele pe care le iei de obicei. O să te rog să crești doza treptat, da? Începi azi cu un sfert de pastilă, apoi mă suni mâine dimineață să-mi zici cum te simți.

— Ce-mi dai?

— Ceva care să te liniștească puțin și să te elibereze de toate aceste... gânduri.

— Ah, ce drăguț, dar voiai să spui idei delirante, așa-i?

Doctorul zâmbi, încurcat:

— Aș prefera să nu folosesc cuvinte atât de mari.

— Mda.

Walker se ridică de pe canapea și smulse rețeta din mâna psihiatrului.

— Merci, doc. Să vedem ce iese.

Ieși din cabinet, cu gândul să meargă direct la farmacie și să-și ia medicamentul prescris. Dar îi era foame. O foame cumplită, de nesuportat.

Zări un cărucior cu chifle umplute și abia reuși să n-o rupă la fugă spre el cu noua lui viteză. Cumpără trei și le devoră pe toate înainte să ajungă la primul colț. Dar golul fierbinte din stomac era tot acolo; îi venea să se întindă pe jos de durere.

Chiar atunci, nările i se umplură cu miros de sânge.

— Au! Vezi? Ți-am zis c-o să mă trănțești! Te spun, te spun!

Era vocea unui băiat. N-avea mai mult de șase, poate șapte ani. Căzuse de pe bicicletă și părea că un alt puști, ceva mai mare, era de vină. În cădere, primul copil își julise genunchiul. Era o rană mică, dar deschisă; și sângera.

Walker simțea cum îi ies colții și i se încețoșează privirea.

Nu! Pentru Dumnezeu, abține-te! E doar un copil!

Se îndepărtă în grabă, căutând disperat o farmacie. Poate că era, într-adevăr, o problemă medicală, iar pastilele recomandate de doctor aveau să-l ajute. Poate că era ceva ce putea fi vindecat sau măcar ținut sub control. Poate că nu o luase complet razna și toată povestea fusese provocată de nopți nedormite, stres și un stil de viață nesănătos. Prea mulți „poate”.

Singura certitudine era pofta dureroasă, disperată, de sânge uman.

CAPITOLUL 3

Plăcere. Era atât de multă plăcere, încât Walker credea că o să explodeze din pricina asta. Undeva, pe fundal, simțea o mică înțepătură de vină; și aceea se stinse, înecată în satisfacție.

Femeia îl privea fix, îngrozită, dar nu scotea un sunet. Era vânzătoare ambulantă și el o atacase în parc, înainte să ajungă la farmacie. Silueta ei scundă și fragilă tremura din cauza șocului, însă rămase tăcută.

— Îmi pare rău că ți-am făcut asta, dar... trebuia. Sper că nu te-am rănit prea tare.

Cuvintele ieșeau împleticite din gura lui Walker, ca și cum ar fi fost beat. Starea pe care i-o dădea sângele de om nu se compara cu niciun drog pe care-l încercase. Și le încercase aproape pe toate. Dar asta... asta era altceva. Îl hrănea, alina, îmbăta și-i dădea forță, toate odată.

Bărbatul se linse pe buze și își îndreptă din nou atenția spre femeia pe care o mușcase. Rana de pe gâtul ei era mai mult decât evidentă; era clar că o doare și că le va povesti și altora cum s-a ales cu mușcătura.

Rahat, acum sunt și infractor. O să mă bage la pârnaie pentru agresiune.

— Ascultă, știu că n-am niciun drept să-ți cer asta, dar poți, te rog, să nu anunți poliția? Am... am bani, pot să plătesc pentru îngrijirile medicale și pot să-ți dau și o compensație morală.

Se uita fix în ochii ei, implorând-o cu privirea plină de îngrijorare. Irișii femeii deveniră sticloși, iar buzele i se întredeschiseră încet:

— N-o să anunț poliția. Poți să plătești.

— Exact, doar să-mi spui suma pe care o vrei și o să ți-o dau cash.

— Suma...

— Da, cât?

Femeia tăcu, aparent tulburată de întrebarea lui. Ca o păpușă vorbitoare căreia i se terminaseră bateriile.

O fi făcut vreun blocaj mental din cauza șocului.

— Auzi, ce zici de vreo două mii? Ar fi OK?

— OK.

Docilitatea ei îl surprinse. Nicio încercare de târguială? Niciun țipăt? Nimic?

— Cucoană, ce-o să zici dacă doctorii te întreabă cum te-ai ales cu mușcătura aia pe gât?

— Ce-o să zic?

— Păi, doar n-o să zici că e de la mine, nu?

— N-o să zic că e de la tine.

— OK, și atunci de unde?

— De unde?

Walker începea să se simtă frustrat. Tipa se juca de-a ecoul, sau ce?

— Ce-ar fi să dăm vina pe un câine? Doar are colți, nu?

— Un câine. Are colți.

— OK, ascultă, îmi pare rău că am făcut ce-am făcut, o să plătesc, o să-ți dau chiar mai mult dacă asta încerci să obții, dar încetează cu tâmpenia asta! Nu mă mai imita, bine?

— Încetez.

Iisuse Christoase, e retardată?

— Cucoană, ia ascultă aici: erai aplecată să pui ceva în sertarul de jos al căruțului cu marfă și, de nicăieri, a apărut un câine care te-a mușcat. Scăpase din lesă și stăpâna lui alerga după el pe stradă. Au fugit amândoi și cu asta basta. N-ai apucat s-o vezi bine, așa că nu poți să le-o descrii polițiștilor. Nu știi decât că era o femeie și ai auzit-o chemându-și câinele. Clar?

— Puneam ceva în căruțul cu marfă. Un câine care fugea de stăpână a venit și m-a mușcat. Au dispărut amândoi.

— Exact. Iar eu nici n-am trecut pe aici.

— N-ai trecut pe aici.

— Bun. Mă duc să scot bani și revin. Nu te mișca.

Când Walker se întoarse în grabă de la bancomat, cu banii promiși în mână, femeia nu se clintise. Era exact în locul și poziția în care o lăsase. Bărbatul se întrebă dacă măcar clipise între timp.

— Am venit, spuse el, inutil și încurcat.

Nicio reacție din partea femeii.

— Nu m-ai auzit?

Nimic. Se apropie de ea și îi căută privirea: era goală.

— Hei! Zi ceva!

— Ai venit.

— Asta am zis și eu. Uite-ți banii, spuse el și îi întinse un teanc de bancnote, dar ea nu făcu niciun gest să le ia.

— Ce-i? Te-ai sucit?

— Nu.

— Atunci de ce nu iei nenorociții de bani?

— Nu pot să mă mișc.

— Ha? De ce?

— Așa... așa mi-ai zis.

— Da, ți-am spus să mă aștepți aici până...

Walker tăcu în clipa în care pricepu. El era cel care îi făcea asta. Faptul că ea repeta tot ce spunea el, supunerea ei completă în fața voinței lui – toate astea însemnau că el reușea, cumva, să-i controleze mintea.

Dar cum? Poate că totuși ar fi trebuit să iau pastilele alea.

Încă nesigur pe propria sănătate mintală, se hotărî să facă o-ncercare.

— Exact. Eu ți-am zis să nu te miști. Dar acum vreau să ridici brațul stâng. Poți să faci asta pentru mine?

Înainte ca el să-și termine propoziția, brațul femeii țâșni în sus.

— Bravo. Acum atinge-ți vârful nasului cu arătătorul.

Femeia îl ascultă întocmai. Walker aproape că simțea că-și bate joc de ea.

Rahat.

— Perfect. Acum lasă jos brațul și ia banii.

Femeia îl ascultă din nou.

— Ca să fie clar: ăștia sunt singurii bani pe care o să-i vezi vreodată de la mine. Dacă cineva te întreabă ce-i cu mușcătura, o ții langa cu povestea despre câine. Și nu m-ai văzut în viața ta. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

— Bun. Acum du-te.

Femeia clipi ca trezită din ațipeală și se uită la el, confuză:

— Domnule? Doriți ceva?

Să-mi bag picioarele, chiar nu-și amintește nimic.

— A, nu, nu, mulțumesc.

Ea zâmbi înclinând ușor capul și, exact când se pregătea să-și împingă căruțul cu marfă mai departe pe alee, se holbă la banii pe care-i ținea în mână.

— Doamne, de unde au apărut ăștia?

Ei, ce mama dracului. Ia să vedem dacă treaba asta chiar merge așa.

Walker îi puse o mână pe umăr, făcând-o să se uite la el; îi prinse privirea și i-o ținu prizonieră:

— Banii au căzut dintr-o mașină. Un șmecher de cartier s-a urcat în limuzina parcată chiar lângă tine, iar banii i-au căzut când închidea portiera, l-ai ridicat și ai vrut să i-i dai înapoi, dar a plecat prea repede ca să apuci. N-o să le simți lipsa. Într-o oră face de două ori pe-atât. Nu te simți vinovată din cauza asta.

— Un șmecher a pierdut banii. N-o să le simți lipsa.

Privirea fixă și goală revenise.

Dap. Chiar îi controlez mintea.

— OK. E vremea să pleci.

Din nou, femeia se trezi și porni pe trotuar, împingându-și căruciorul.

Walker Drake rămase pe loc și o urmări cu privirea pe alea pustie, în vreme ce încerca să-și revină din propriul șoc. De unde și până unde această abilitate nouă și incredibilă de a controla mințile oamenilor? Cu siguranță, avea legătură cu celelalte lucruri ciudate care i se întâmplau. Apoi îl lovi un gând. Mai degrabă un instinct. Unul care îi spunea că, dacă i-ar fi dat femeii să bea câteva picături din sângele lui, rana i s-ar fi vindecat. Așa cum se vindeau ale lui.

Trebuia să încerce.

— Hei! strigă după ea. Hei, așteaptă!

Femeia se opri și se întoarse spre el, așteptându-l. Când ajunsese suficient de aproape, bărbatul o apucă de umeri și spuse repede, înainte ca ea să apuce să țipe:

— Taci și nu mișca.

Își înfipse colții în propria încheietură și îi puse vena deschisă în dreptul buzelor, forțând-o să bea. După ce vânzătoarea înghiți câteva picături, Walker își retrase mâna și se uită, curios, la rana de pe gâtul ei. Așa cum intuia, aceasta începu să se închidă și se vindecă, lăsând pielea intactă.

Al dracului să fiu.

— Perfect. Acum, uită-mă cu totul. N-a existat niciun câine, nicio mușcătură, nimic. Doar... doar păstrează banii de la hoțul ăla și cumpără-ți ceva drăguț, auzi? Meriți. Du-te.

Pentru a doua oară de când fusese atacată, femeia își șterse orice amintire despre el și plecă. Era cu câțiva mililitri de sânge mai ușoară dar cu o sumă grasă în buzunar; și complet inocentă în privința celor întâmplate în ultima jumătate de oră.

CAPITOLUL 4

— Domnule Drake...

Adormise greu. Nu era sigur că mai are nevoie de somn, dar își dorea nespus măcar câteva secunde în care să nu fie treaz. În cele din urmă, după toată întâmplarea cu vânzătoarea ambulantă și nou descoperitele sale puteri, Walker Drake se dusese acasă, își anulase toate întâlnirile din acea după-amiază, trăsese jaluzelele și se trântise în pat, cu unica dorință de a închide ochii pentru ca totul să dispară.

— Domnule Drake...

Se foi puțin și se întoarse pe partea cealaltă, dar nu deschise ochii.

Mă doare-n spiț cine ești; poți să fii și Janis Joplin, întoarsă din morți să-mi facă un dans la bară. Dispari.

— Domnule Drake, de ce anume te temi?

Bărbatul deschise brusc ochii. Dar nici măcar noua ascuțime a simțurilor lui nu-l ajută să vadă cine era acolo, cu el. Totuși, auzise vocea unei femei. O voce caldă, catifelată. O auzise foarte clar.

Poate că am visat.

— Nu, domnule Drake. N-ai visat. Sunt cât se poate de reală. Și nu, nu sunt în casa dumitale, ci în apropiere, dar asta nu te-mpiedică să mă auzi. Acum poți să auzi și cum cade un ac, așa-i?

OK, hai să vedem.

Își dresе glasul și-și lăsă capul într-o parte, de parcă nici măcar el n-ar fi fost de acord cu propria decizie, apoi răspunse:

— Da. Da, pot. Pot să aud, să văd, să simt mirosuri și gusturi care-mi erau complet străine. Și... și mi-e poftă...

— De sânge. Da, știu.

Aproape că părea încântată.

— Unde ești? Aș vrea să ne vedem față-n față. Pari să știi atât de multe despre mine, iar eu nu știu nici măcar cum arăți.

Femeia chicoti.

— Încă nu. Dar spune-mi, domnule Drake, care e părerea dumitale despre toate astea?

De ce dracu' stau aici ca un idiot și vorbesc cu o voce din capul meu? Unde-s pastilele pe care mi le-a dat doctorul? Trebuia să le fi luat.

— Domnule Drake, asta nu e nebunie. Știu că așa crezi, dar nu e asta. Nici pe departe.

— Zău? Atunci ce rahat e? Ha? Am un trip foarte, foarte nasol? De la ce?

— De la sânge. Sângele meu. Și nu e un „trip”. E ceva permanent.

— Uite care-i treaba, cucoană. Nu știu ce joc faci...

— Oh, dar nu e niciun joc. Absolut deloc. Chiar e o chestiune foarte serioasă. Dumneata, Walker Drake, ești mort. Sau, mai bine zis, ne-mort.

El tăcu o bună bucată de vreme. Femeia îi respectă liniștea și îi lăsa timp să absoarbă informația.

— Sunt... ce?!

Aproape că o putea auzi zâmbind în întuneric.

— Ne-mort. Așa cum sunt și eu. Acum dumneata ești, ca și mine, nemuritor.

Walker se zgudui de râs. Era chiar mai nebună decât el?

Sări în picioare și ieși în viteză din apartament. Holul era hol. Ignoră liftul și zbură în jos, pe scări, până-n fața clădirii. Trotuarul era animat de traficul pietonal obișnuit pentru acea oră a serii: bărbați, femei, copii, cărucioare, câini scoși la plimbare, câte un vagabond... Cum putea să-și dea seama cine-i vorbise?

Ridicând din umeri, Walker se întoarse pe călcâie și intra înapoi în bloc. Poate că i se păruse, totuși. Poate...

— A, domnule Drake? Aveți un plic aici. Când ați ieșit erați așa de grăbit că n-am apucat să vi-l dau.

Vampirul se uită întrebător la portar:

— A, da? De ce nu mi l-a lăsat poștașul în cutie?

— Nu l-a adus poștașul, domnule. L-a lăsat o doamnă.

O doamnă? Să fi fost femeia a cărei voce o auzise?

— Când?

— Păi, tocmai ați ratat-o. A plecat cu câteva clipe înainte să coborâți.

— Aha. A zis cum o cheamă?

— Mă tem că nu.

— Cum arăta?

Ochii portarului străluciră de încântare, iar buzele îi desenară un zâmbet strâmb; dar își recăpătă rapid figura profesională, inexpresivă, potrivită cuiva care lucra într-o clădire atât de scumpă.

Totuși, prima lui reacție nu trecu neobservată de Walker. Hm, *deci nu e chiar nasoală*, se gândi el.

— Ei, bine, domnule, e înaltă și suplă, are părul castaniu, lung și creț. Și, dacă-mi permiteți, are un timbru minunat. Ca o cortină de catifea. Scuzați-mă că vă-ntreb, e una dintre noile dumneavoastră artiste? Sunt sigur că vocea îi sună impecabil.

— Ă... nu, James, nu e. Cel puțin, nu încă.

Walker nu știa ce să-i mai spună portarului care era în mod evident fermecat de prezența acelei femei. Îi luă plicul din mână.

— Mulțumesc, James.

— Cu plăcere, domnule. Cu mare plăcere.

*

Ajuns sus, vampirul își umplu cu whiskey un pahar și se așeză pe canapea, cântărind plicul în palmă. Îl studie cu atenție înainte să-l deschidă: de fapt, era o coală groasă de hârtie din mătase,

împăturită și lipită cu un sigiliu de ceară pe care era stanțat un „V” cu multe înflorituri.

Pe bune? Ce-i asta, o campanie de marketing super-elaborată?

Cu mare grijă să n-o rupă, desfăcu hârtia. Biletul din interior era scris de mână, cu o caligrafie extrem de veche și elegantă.

Dragă domnule Drake,

Sunt sigură că aceasta este o mare surpriză pentru dumneata. Sau...?

Numele meu este Vareka. Am puțin peste o mie de ani.

Seara trecută, te-am văzut la The Clinic – un nume destul de straniu pentru un local, nu găsești? În orice caz, te-am remarcat: un bărbat arătos, cu o situație financiară evident bună, dar singuratic. Goleai paharele unul după altul, doar cu barmanul care să-ți țină companie.

Am tras cu urechea la conversație – știi de acum că un vampir poate face asta și din altă clădire, darămite din celălalt colț al unei încăperi. Cele auzite n-au făcut decât să-mi confirme impresia inițială despre dumneata.

Când erai îndeajuns de amețit, m-am așezat lângă dumneata și te-am întrebat dacă vrei să-mi oferi ceva de băut. Fiind un gentleman, ai făcut-o. Mi-am luat asupra-mi sarcina de a înlocui discursul plictisitor al barmanului cu o conversație extrem de interesantă din care m-am asigurat că nu-ți vei aminti nimic. Nu te teme, nu te-am silit să uiți. Dacă era așa, ai fi știut-o de-acum. Whiskey-ul a făcut asta în locul meu.

Am descoperit că ești un bărbat plăcut, bine educat și nespun de nefericit. Ba chiar dumneata mi-ai mărturisit acest din urmă lucru la un moment dat. E adevărat, ai spus-o cu alte vorbe. Însă atunci când te-am întrebat dacă ai vrea să schimbi ceva în viața dumată, mi-ai răspuns – și citez – că ți-ar „plăcea la nebunie dacă nu ți-ai

mai face atâtea griji și nu ți-ar mai păsa atât de mult.” Că, uneori, simți că nu faci altceva decât să dăruiești altora bucăți din timpul, cunoștințele și sufletul dumitale fără să primești în schimb altceva decât banii muncii.

Atunci te-am întrebat ce ai face dacă ar exista o cale de a schimba asta. Dacă ar exista posibilitatea să nu mai simți, să oprești durerea și vidul singurătății ce te consumă în mod evident, deși nu-mi vorbești despre asta. Dar privisem în interiorul dumitale. Și văzusem acel vid. Îmi amintesc că întrebarea mea te-a făcut să râzi în asemenea hal încât am crezut că o să leșini; n-ai făcut-o. Voi încerca, în cele ce urmează, să reproduc cât mai fidel conversația noastră:

— Glumești, așa-i? Mă întrebi dacă vreau să mă transform într-un robot nenorocit?

— Nu chiar un robot; ai rămâne... ei bine, ai rămâne dumneata. Ai arăta la fel, ai avea aceleași calități – și câteva talente în plus – și le-ai avea pentru totdeauna. Ce ai pierde, totuși – dar asta depinde de dorința dumitale – ar fi acest teribil neajuns omenesc reprezentat de sentimente și emoții. Ți-ar plăcea?

Ai oftat, ai mai luat o înghițitură și m-ai privit drept în ochi:

— Cucoană, dacă cineva ar putea să facă asta pentru mine, l-aș venera până la sfârșitul zilelor.

Nu e nevoie să mă venerezi, domnule Drake. Așa cum spuneam, am privit în dumneata. Ți-am simțit singurătatea și durerea. Și ți-am îndeplinit dorința. Sper că ești mulțumit.

Cât despre chestiunile tehnice ale noii dumitale alcătuiri:

Așa cum presupun că știi deja, ești vampir. Asta înseamnă că trebuie să te hrănești cu sânge. E de preferat să fie uman, dar unii dintre noi au ales o dietă animală. Eu, una, nu o recomand, pentru că slăbește puterile celor ca noi, fiind lipsită de

anumiți nutrienți esențiali. Pe lângă asta, animalele sunt niște biete ființe nevinovate.

Nu lăsa să treacă prea mult timp între mese: un vampir care nu se hrănește adecvat se va ofili, literalmente. Firește, poți consuma în continuare mâncare destinată oamenilor; doar că nu mai ai nevoie de ea.

Ca să te hrănești nu e necesar să-ți ucizi prada; poți s-o prinzi, s-o silești, să mănânci și s-o eliberezi. Un om silit nu-și va aminti niciodată ce s-a întâmplat cât timp a fost sub influența silirii, în afara cazului în care i-o cere însuși vampirul care l-a silit. Însă nu uita că efectele silirii dispar în momentul în care un om este transformat în vampir. (Am văzut astăzi, mai devreme, că te-ai descurcat de minune să silești pe cineva, așa că nu voi insista cu explicațiile.)

E destul de ușor să transformi un om: îi dai să bea din sângele dumată (câteva picături sunt de ajuns), apoi îl ucizi. Cel mai simplu și mai curat mod de a face asta e să îi frângi gâtul. Când își revine, trebuie să bea sânge de om înainte de răsărit, altfel va muri.

Sângele de vampir poate să și vindece oamenii, dar ai descoperit deja asta.

Nu scoate niciodată inelul cu Piatra Lunii; lumina soarelui e letală pentru cei de felul nostru. La fel și lemnul. Singura cale de a ucide un vampir este să-i înfiți un țărș în inimă. Înfipt în orice altă zonă a corpului, lemnul nu va ucide un vampir, dar rănilor pe care le va provoca se vor vindeca mult mai greu.

Ca să pătrunzi într-o casă locuită de oameni, fie și una pe care ai vizitat-o adesea înainte să fii transformat, trebuie să fii invitat de un locatar de drept al acelei case. Altfel, nu vei putea trece de prag. Clădirile publice sau părăsite nu se supun acestei reguli.

Nu crede prostiile despre usturoi, apă sfințită, argint sau crucifixe: sunt doar minciuni pe care

chiar noi le-am răspândit ca să le dăm oamenilor o siguranță iluzorie.

Faptul că ești vampir ți-a dăruit simțuri mai ascuțite, mai multă forță și viteză; ți-a dat și abilitatea de a-ți „opri” sentimentele. Ele sunt cele care alcătuiesc firul subțire ce te ține legat de originea dumitale umană. Dacă le oprești, vei putea să le reactivezi la un moment dat. Dar va fi dificil, iar lucrurile pe care le vei fi făcut cât timp legătura dumitale cu umanitatea a fost retezată te vor zdrobi sub un munte de vinovăție. Așadar, îți recomand să dai dovadă de înțelepciune în această privință.

În cazul în care mai ai întrebări pentru mine, cheamă-mă. Sunt creatoarea dumitale și am anumite... calități, așa că, pentru a ajunge la mine, ai nevoie doar de gând și de o intenție puternică.

Bucură-te de darul dumitale, domnule Drake.

V

Walker reciti scrisoarea de câteva ori. Una era să se gândească la faptul că – poate – a devenit vampir, dar să vadă asta scris negru pe alb... era cu totul altceva.

Scrisoarea Varekăi răspundea la „cum” și „de ce”. Și îi dădea o serie de instrucțiuni importante. Dar ridica și mai multe întrebări.

Ea zisese că *unii vampiri* preferă o dietă animală. Deci ei doi nu erau singurii? Vampirii erau o chestie atât de răspândită? „Cei de felul nostru”, așa scrisese.

Ce naiba, zici că există o întreagă nație de dințiși pe lume.

Și ce bătea câmpii că ea e creatoarea lui? Poate din cauză că sângele ei îl transformase? Asta însemna că acum erau legați cumva? Ba chiar înrudiți?

Deci, practic, eu i-am cerut femeii ăsteia să mă transforme în vampir? Nu puteam să fiu și eu un bețiv ca toți bețivii, nu? Să mă dau mitocănește la o gagică într-un bar, s-o iau acasă pentru o noapte, să mă trezesc lângă ea dimineață și să nu-mi amintesc niciodată numele ei? Dracu' să te ia, Drake. Idiotul idioților.

Toată povestea era înspăimântătoare și interesantă în egală măsură. Sigur, el era... mort; totuși, în toată viața lui de om nu se simțise atât de viu ca acum. Iar femeia asta, Vareka, avea dreptate: chiar era un vid înăuntrul lui. La un moment dat, hotărâse pur și simplu să-l ignore și să-l acopere cu muncă, femei fără nume sau importanță și multă băutură.

Dar acum avea jucării noi. Posibilitatea de a-și opri emoțiile și sentimentele nu suna rău deloc. Poate că, într-o zi, avea să încerce. În fond, avea o eternitate la dispoziție să experimenteze.

CAPITOLUL 5

— Nu, nu, nu! Nu e bine! Haide, Guy, ce dracu' ai azi?

Cântărețul din cabina de înregistrare se uită urât la Walker prin geam, iar sunetistul îi aruncă producătorului o privire întrebătoare. E adevărat, Walker Drake era apreciat pe cât era de temut tocmai din cauza – sau datorită – perfecționismului său nebunesc, dar în acea zi își doborâse propriul record. Era, poate, a douăzecea oară când îl punea pe Guy Mitchell, cântăreț de *Billboard Top 10*, s-o ia de la capăt. Începuseră să lucreze în studio la 10 dimineța; acum era ora prânzului și nu reușiseră să facă mai nimic. Single-ul trebuia lansat în curând și toți cei implicați erau deja tensionați, deci criticile lui Walker nu erau de ajutor.

Atitudinea morocănoasă a vampirului se datora senzației care-i cuprinsese stomacul și începuse să urce spre gât, pârjolind totul în cale – îi era foame – și faptului că auzul său nefiresc de fin detecta cea mai mică notă greșită din vocea cântărețului, își dădea seama că Guy e mahmur; problemele lui cu băutura și drogurile erau de notorietate în industrie. În mod normal, ce făcea un artist în timpul său liber nu privea pe nimeni, dar de data asta, „hobby”-ul îi afecta munca.

— Walker, nu vrei să luăm o pauză de cinci minute? Cred că Guy e cam nervos acum și sigur n-o să se mai poată concentra.

Drake era cât pe ce să-l plesnească pe sunetist cu o replică tăioasă, dar îi veni o idee care-i aduse un zâmbet pe buze:

— Paul, știi ceva? Hai să luăm pauză de cinșpe. Mă simt generos. Toți avem nevoie să stăm puțin.

Apăsă butonul intercomului de la cabină:

— Haide, Guy, facem pauză un sfert de oră. Vino să vorbim despre ce nu-i OK. Te aștept în camera privată.

Cântărețul își dădu ochii peste cap și pufni, aruncându-și brațele în aer, nervos. Dar știa că trebuie să respecte Biblia lui Drake dacă voia să-și păstreze locul în topuri. Așa că îl urmă pe producător în încăperea unde măcar aveau să fie sucuri și gustări.

*

Walker îl aștepta deja, cu un zâmbet amabil și cu cafeaua preferată a lui Guy în mână, într-un pahar de carton cu capac.

— Intră, intră și închide ușa. Poftim.

Cântărețul luă paharul și se văzu obligat să constate că, deși putea fi nesuferit până la Dumnezeu, producătorul lui era și extrem de atent la micile detalii care gâdilă un artist.

Walker îi făcu semn lui Guy să se așeze lângă el, pe singura canapea din încăperea, și continuă:

— Îmi pare rău că te-am frecat în halul ăla. Dar trebuie să fii absolut perfect. Asta e blazonul tău. În ultimii cinci ani n-a existat piesă pe care s-o scoți și să nu aibă un succes nebun; în toate turneele tale s-au epuizat biletele imediat, iar moaca ți-a apărut pe coperta fiecărei reviste *glossy* care contează. Așa că pricepi de ce vreau ca *Sweeping Stars* să fie la același nivel cu restul.

Mitchell își frecă fruntea cu vârful degetelor, gândindu-se la tot ce-i spusese Drake:

— Mda. Da, ai dreptate. M-am zăpăcit un pic și n-am mai reușit să-mi controlez așa de bine vocea. Aveam nevoie de pauza asta. Mersi, Walker, spuse el, înmuindu-și buzele în băutura caldă.

Vampirul zâmbi și dădu din cap, luă și el o gură de cafea apoi puse paharul pe măsuță.

— Auzi, Guy?

— Hm?

Cântărețul lăsa și el cafeaua și îi aruncă o privire nedumerită. Walker îi puse o mână pe umăr și se uită în ochii lui:

— Să nu-ți fie frică. Nu te mișca și nu scoate un sunet.

Drake se gândise la asta când ceruse pauza. Putea să-și rezolve ambele probleme dintr-o lovitură: să mănânce și să-și „repare” cântărețul. Vampirul își înfipse colții în gâtul lui Guy, înghițind rapid și cu poftă sângele cald care curgea direct în gura lui înfometată. Știa că trebuie să se oprească la un moment dat, doar nu voia să omoare omul. Linse rana și își dezlipi buzele de ea. Apoi își mușcă propria încheietură și o duse la buzele bărbatului, așa cum făcuse cu vânzătoarea ambulantă.

— Bea.

Walker urmări cum rana se vindecă în câteva secunde, apoi îl fixă iar pe celălalt cu ochii injectați:

— Nu o să-ți amintești nimic din toate astea. Ai intrat, am băut cafea împreună și ți-am ținut un discurs d-ăla motivațional. Acum o să ne întoarcem în studio și o să scoți din tine cea mai dată dracului variantă a lui *Sweeping Stars*. O să cânti perfect. O să fii concentrat și impecabil.

Imediat, ochii vampirului își recăpătară culoarea verde închis iar venele de sub ei dispărură în pielea palidă. Drake continuă să vorbească, de parcă discuția lor n-ar fi fost întreruptă nicio secundă:

— Guy, stai liniștit. În fond, să te mângâi pe cap e tot în fișa postului meu, imediat sub rubrica unde scrie că trebuie să stau cu biciul pe tine. Se cheamă echilibru.

Ridică paharul de carton ca pentru un toast. Celălalt bărbat râse și scutură din cap:

— Corect. Băi, nu știu ce ai pus în cafeaua asta, dar mă simt ca nou. Wow. E mai bun ca *speed*, frate!

Mda, nu știu ce să zic; poate că un strop de sânge de vampir îi dă aromă.

*

— ...și asta e! Bravo, Guy! spuse Walker în microfonul intercomului.

— Pe bune? Sigur nu vrei să...

— Nu, frate! Asta voiam! Ai scos-o perfect. Fix varianta asta o s-o lansăm și o să ajungă direct pe locul unu!

Cântărețul râse și ieși din cabină în aplauzele și chiotele staff-ului.

— Walker, musai să-mi zici ce-ai băgat în cafeaua aia. De fapt, și mai bine: pune-mă în legătură cu dealerul tău.

Clar. O cheamă Vareka și e un vampir de o mie de ani. Caut-o, are marfă super bună.

— Băi, nu mai glumi așa; o să creadă lumea căruia droghez toți artiștii ca să-i fac celebri.

— Așa, și?

— Și o să mă lase fără prafuri, șopti Walker suficient de tare cât să-i facă pe toți să se îndoie de răs. Bun, te las să închei, Paul. Eu mai am niște treabă la birou, îi spuse el sunetistului.

— Noi voiam să mergem la masă, nu vii și tu? întrebă acesta. Nu durează mult, doar să salvez ce-am tras acum și las reglajele pe mai târziu.

Tocmai am mâncat; cred că zic pas, mulțumesc.

— Nu, sunt OK. O să iau ceva de pe drum, poate comand acasă, văd eu. Mergeți voi. Să fiți cumiți, copii.

Walker plecă de la studio, amețit de alcoolul din sângele lui Guy dar și de cea mai recentă descoperire pe care o făcuse: îi putea sili pe oameni să-și facă treaba mai bine. Să se concentreze. Să se străduiască. Dacă ăsta era un efect secundar al vampirismului, era unul senzațional.

*

În intimitatea biroului de acasă, după ce întorsese situația pe toate părțile, Walker ajunsese

la concluzia că singurul lucru de bun simț pe care îl putea face era s-o cheme pe femeia aceea, pe Vareka. Pe *creatoarea* lui, orice ar însemna asta. Pentru că avea al naibii de multe întrebări. Și reclamații. Îi plăcea puterea adusă de noul lui statut, era încântat că putea controla mintea omenească, dar totul i se părea în continuare înspăimântător, indiferent cât de mult încerca să se îmbărbăteze singur.

Iar ea l-a transformat așa, pur și simplu? Pentru o vorbă spusă la beție? Era nebună?

— OK, fie ce-o fi, își spuse Walker și goli paharul dintr-o singură dușcă lungă.

Că nu se mai îmbăta așa ușor era un alt efect secundar al faptului că era vampir. Nu-și dădea seama dacă era de bine sau de rău. În orice caz, îi trebuia măcar iluzia curajului dat de alcool dacă avea să se-ntâlnească față-n față cu străvechea femeie-vampir care îl băgase în rândul ne-morților.

— Vareka, ai zis că o să apari dacă mai am întrebări. Am o veste: sunt mai ceva decât un concurent la *Jeopardy*. Deci, hai încoa'.

Bine, veni răspunsul. Voi sosi curând.

Auzise acea voce în mintea lui, deși el vorbise cu glas tare.

Normal, Drake; ești un bou. Femeia ți-a zis că ajunge să te gândești intens.

După încă un pahar și jumătate de pachet de țigări, sună interfonul.

— Da?

— Domnule Drake, e o doamnă aici, în hol. Zice că are o întâlnire stabilită cu dumneavoastră. Cred că e aceeași doamnă care a lăsat plicul; pot s-o trimit sus?

— Sigur, sigur. Mulțumesc, James.

— Desigur, domnule.

Când Vareka ajunse la el, Walker deja făcea ture pe lângă ușa apartamentului, cu mintea morișcă și cu simțurile întoarse mai degrabă spre interior; de aceea bătaia discretă îl făcu să tresară. Apăsă pe

clanță cu mâini tremurânde, fără să știe ce anume îl aștepta de cealaltă parte a ușii. După o clipă care păru să dureze milenii, reuși în fine să deschidă.

— Bună ziua, domnule Drake.

Era frumoasă. Și părea surprinzător de tânără. Destul de înaltă și suplă, dar cu forme, Vareka avea un aer nobil; poate că asta se datora cozii împletite care îi aduna tot părul deasupra frunții, ca într-o coroană. Poate posturii; sau poate hainelor – o rochie de vară lungă, turcoaz, care îi dădea o siluetă de statuie.

— Ai de gând să mă inviți înăuntru, domnule Drake?

— A, da, e treaba cu pragul.

Femeia râse. Până și râsul emana noblețe.

— Nu, domnule Drake. Și dumneata ești vampir, așadar nu am nevoie de invitație ca să intru în casa dumitale. Dar cred că se obișnuiește să-ți inviți oaspeții înăuntru dacă vrei să ai o conversație civilizată cu ei. Greșesc?

Walker dădu din cap și o pofti în casă, bâlbâindu-se:

— Îmi... îmi pare rău, doar că... toată chestia asta e destul de șocantă, știi?

Femeia zâmbi. Intră, iar piciorul îi zăbovi o fracțiune de secundă deasupra pragului; cu timpul, Walker avea să învețe și el că, oricât de bătrân ar fi un vampir, acel moment când intră pentru prima oară într-o casă rămâne unul încărcat de tensiune și îndoială.

— Ei, bine, domnule Drake, sunt aici ca să te ajut să depășești acel șoc. Sunt gata să-ți răspund la toate întrebările pe care vei dori să mi le adresezi.

— OK. Vrei ceva de băut?

— Asta îți e prima întrebare? Mă așteptam la ceva mai... profund.

Bărbatul făcu ochii mari și vru să vorbească, dar, înainte să rostească vreun cuvânt, ea râse din nou:

— Oh, a fost doar o glumă nevinovată. Și da, aș vrea ceva de băut. Un pahar de Chardonnay ar fi perfect, spuse femeia și se așeză grațios pe canapea.

Walker încuviință și se duse la frigider, încântat că mai câștigă puțin timp înainte să treacă la discuții serioase. Dar ea nu i-l acordă:

— Te-ai *holbat* la mine. Nu te voi certa pentru această impolitețe; îți înțeleg curiozitatea, având în vedere că sunt primul vampir pe care-l vezi, cu bună știință, în afară de dumneata.

Ceva îi sună ciudat lui Walker.

— Cu bună *știință*?

— O, da. Suntem mulți. Cu siguranță ai mai întâlnit ființe de felul nostru, dar, la momentul respectiv, nu le cunoșteai adevărata natură.

Drake reveni cu băuturile; îi întinse paharul cu vin și își duse gânditor whiskey-ul la buze, sorbindu-l cu înghițituri mici.

— Crezi?

— Nu cred; *știi*.

Se trânti pe canapea, lângă ea, și își puse paharul pe măsuta de cafea.

— Hm. Păi, s-ar putea să ai dreptate. Adică, dacă sunt mai mulți... *de felul nostru*...

Femeia încuviință cu un gest și zâmbi în timp ce-și înmuia buzele în paharul cu vin. Deodată, Walker avu o revelație:

— Aoleu, Venice e vampir?

— Din câte știu, Venice e un superb oraș din Italia, domnule Drake.

El râse și scutură din cap:

— Nu, nu orașul. Venice DeKay, o artistă cu care lucrez. Pe bune, poartă numai piele și dantelă neagră, *smoky eyes* și ruj negru, tot tacâmul. Tocmai mi-a zis că vrea să joace în nu știu ce serial cu vampiri și...

Vareka ridică o mână și-l reduse la tăcere:

— Domnule Drake, noi ne străduim din răputeri să ne *ascundem* adevărata natură în fața

oamenilor. Imaginează-ți ce război ar începe dacă s-ar afla că vampirii există în realitate. Da, poate că unii dintre noi cred că e cel mai bine să te ascunzi la vedere, dar acea... acea *cântăreață* a dumatăle nu este vampir.

— Înțeleg.

— Pari dezamăgit.

— Nu, doar... încerc să pricep ceva din toate astea. Și cum de m-ai transformat, hm? Așa, pur și simplu? Eram chior de beat, cum de ai putut să...

— Domnule Drake, dar asta ți-ai dorit, nu?

— Ascultă, cucoană, în primul rând lasă vrăjeala cu „domnule Drake”. M-ai *omorât*, fir-ar să fie, mi-ai dat să-ți beau cu forța sângele și acum ești numai politețe și bune maniere? Nu ține. Și nu ți-am zis niciodată că vreau să fiu un nenorocit de vampir, pentru Dumnezeu!

Când el ridică vocea, femeia strânse din buze și puse încet paharul pe masă, apoi își împreună mâinile în poală. Tăcu preț de câteva clipe, apoi se întoarse spre el; ochii ei căprui deveniseră roșu închis, vinișoarele albastrii pe care Walker le știa bine de-acum apăruseră, la fel și colții:

— *Dumneata* să mă ascuți pe mine. Și să ascuți cu mare atenție. Mi-am oferit ajutorul. Te-am întrebat ce vrei și ai răspuns. Nu te lăsa păcălit de înfățișarea mea; poate că nu par să am mai mult de douăzeci și ceva de ani, dar sunt mai bătrână decât dumneata cu peste nouă sute. Pentru cei de felul nostru, vârsta înaintată înseamnă mai multă putere. Nu mă ispiti, domnule Drake, sau îți voi lua înapoi darul la fel de simplu cum ți l-am oferit. Nu sunt o persoană foarte amabilă. Cu siguranță, nu cu cei care nu sunt amabili cu mine. Acum, crezi că îți poți ține în frâu limba și temperamentul? Pot să rămân aici și să te luminez, sau pot să plec. Însă, dacă alegi a doua posibilitate, prima dumatăle greșală, suficient de gravă să pună în pericol existența noastră discretă îți va aduce sfârșitul. Nemurirea nu-i musai să fie pentru

totdeauna. Se poate încheia destul de brusc și dureros.

Atitudinea ei îl făcuse și pe Walker să-și schimbe înfățișarea. Erau ca doi câini care mârâie unul la altul, încercând să decidă dacă mușcă primul sau dacă o lasă baltă.

„*Vârsta înaintată înseamnă mai multă putere.*”
Las-o baltă, Drake. Las-o baltă. O să te calce în picioare. Nu merită.

— OK. Îmi cer scuze. Cred că nu pot să accept că... nu știu, nu pot să accept toată nebunia asta. Îmi explici? Te rog?

În timp ce vorbea, fața lui reveni la normal și, după ce se gândi puțin, la fel se întâmplă și cu a ei. Părea că ultimul minut nici n-a existat.

— Bine, domnule Drake. Nu pot decât să mă bucur pentru această abordare. Întreabă-mă.

Bărbatul luă o înghițitură lungă, clipi de câteva ori și în cele din urmă o privi în ochi pe femeia care stătea lângă el:

— De ce eu? Și nu-mi băga rah... – se opri înainte ca golanul din el să iasă iar la suprafață – nu-mi da explicația aia cum că m-ai întrebat și eu am zis că da. Suntem în New York. Sigur, *sigur* nu sunt singurul individ care-și umple golurile din viață cu băutură și cu prea multă muncă. Cred că asta e normă pe aici. Deci, de ce eu?

Vareka sorbi delicat din Chardonnay și zâmbi, cu privirea ațintită undeva peste creștetul lui.

— Ei, bine, dacă ții neapărat să știi, a fost o toană.

Walker rămase cu gura căscată și se holbă căpiat la ea de parcă femeii tocmai ar fi început să-i mai crească un cap:

— O toană? M-ai omorât și mi-ai făcut viața franjuri dintr-o toană?

Vareka pufni și ridică o sprânceană, privindu-l, în sfârșit:

— Da, domnule Drake. O toană. Am avut chef să fiu bună. Mi se întâmplă rar.

— Numești asta bunătate?

— După standardele mele, e altruism pur. Să iau un om oarecare și să-i ofer darul nemuririi, fără să cer nimic în schimb? Dumneata cum ai numi-o, domnule Drake?

— Egoism. Plictiseală gravă. Dar nu bunătate.

Ea râse; sunetul acela cristalin îl fermecă din nou pe Walker și îi topi furia.

— S-ar putea să ai dreptate în privința plictiselii, domnule Drake. La un moment dat se termină lucrurile pe care le poți face ca să te amuzi pe parcursul unui mileniu. Poate că m-am plictisit așa de tare să fiu rea, încât am decis să încerc ceva nou. Și iată-te, așezat în barul acela, turnându-ți whiskey pe gât de parcă, dacă ai ajunge la cantitatea corectă, ai reuși să umpli vidul din interior. Dar cunosc acel vid, domnule Drake. Îl cunosc prea bine. Am trăit mereu cu el. Nu se umple niciodată. Nu de-a binelea. Singurul lucru care ajută e să nu mai simți. Ca om, e aproape imposibil să faci asta; ca vampir, am aflat destul de devreme că sentimentele și emoțiile nu fac decât să te tragă tot mai adânc în prăpastia nefericirii. Așadar, consider că e un dar valoros; nu găsești?

Walker nu răspunse. Se gândi la viața lui de până atunci, la cele trăite înainte de întâlnirea fatală de la *The Clinic*. În carieră, era un zeu. Aproape orice muzician din America – și nu doar de acolo – voia să lucreze cu el, iar asta îi asigura bani mai mult decât suficienți ca să-și plătească apartamentul scump în care locuia, petrecerile, drogurile, vacanțele exclusiviste, hainele semnate de creatori celebri, gadget-uri ultimul răcnet și încă pe-atât.

Viața lui privată era altă poveste.

Încercase, chiar încercase. Mereu se aruncase cu capul și inima înainte în relații pe care și le dorea profunde. Mereu sfârșise dezamăgit și frânt. Până într-o zi, când se hotărâse că poate nu era să fie. Că poate nu era pentru el. Poate că tot ce îi era menit

să aibă în viața asta era muzica, așa cum călugării îl aveau doar pe Dumnezeu lor. El se închina sunetelor. Poate că asta era rostul lui. Poate...

— Domnule Drake?

— Eu... Da, te-am auzit. Mă gândeam. Poate că ai dreptate.

— Vei vedea că am, spuse ea, cu un zâmbet în colțul gurii. De când te-am transformat, te-am urmărit de la distanță. Te-am văzut făcându-ți propriile descoperiri, încercând să-ți explici singur fiecare experiență nouă. Ai o minte iscoditoare, domnule Drake. Și nu ești malefic. Puteai foarte bine s-o omori pe femeia de la spital. Sau pe cea din parc. Dar nu ai făcut-o. Ai ales altceva, or, asta e un lucru pe care îl respect. Foarte puțini vampiri nou-născuți sunt capabili să-și controleze foamea mistuitoare din primele zile. Cumva, dumneata ai reușit. Ești curios și echilibrat. Și ai instincte bune. Lumea îți este partitură, domnule Drake. Cânt-o cum dorești.

CAPITOLUL 6

Vidul. Vareka îl tot amintea. Fie în scrisoarea aia a ei, fie în conversația pe care o avuseseră. Și avea dreptate.

Femeia își terminase vinul și-l lăsase pe Walker să se gândească ce anume ar putea picta pe pânza goală care-i era existența de nemuritor. După ce închisese ușa în urma ei, el se așezase înapoi pe canapea și rămăsese cu privirea ațintită în gol.

„Lumea îți este partitură”, așa îi spusese.

Tot ce-și dorise vreodată fusese să cânte o melodie veselă; chiar se străduise. Dar coloana sonoră a vieții sale părea mereu să se stingă în tristețe. Și, de fiecare dată când se aduna de pe jos și încerca din nou, mai pierdea o bucată de suflet. Când Vareka îl găsisese în barul acela, în el se stinsese demult ultimul licăr de lumină. Și, cumva, ea văzuse asta.

Și poate că nu-i era teamă de această nouă versiune a sa. Poate că îi era teamă că întunericul care se adăpostise în el în urmă cu multă vreme avea să iasă la joacă în sfârșit, acum, că toate hotarele fuseseră rupte.

Se uita în abis; iar acesta i se reflecta în ochi.

*

— Salutare.

— Bună.

Fata răspunsese cu voce mică și ezitantă. Stătea în celălalt capăt al barului, singură, și trăgea de o Vodka Martini.

Walker o studiasse o vreme din partea opusă a tejghelei din lemn. În acea seară, după vizita Varekăi și scurta lui introspecție, se hotărâse să iasă. Să meargă iar la *The Clinic*, locul unde noua lui viață începuse cu puține nopți în urmă. Nu știa clar dacă avea chef să vâneze, să-și găsească un

trup cald pentru o noapte sau, pur și simplu, să stea acolo și să observe lumea cu simțurile proaspăt îmbunătățite.

Vorbise puțin cu barmanul, care tot aducea vorba despre „tipa superbă care plecase cu el în noaptea aia”, dar Drake nu spusese mare lucru despre asta. Râsesse când celălalt bărbat făcuse cu ochiul și-l lăsase să creadă ce voia.

Apoi o văzuse. O fată blondă, poate la vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcată în jeanși și un tricou imprimat cu numele unei trupe rock, cu părul lung ridicat într-un coc alandala. Putea să fie manechin, o stagiară care încerca să se relaxeze după o zi grea sau o prostituată în civil, în ziua ei liberă. Putea fi orice. Dar, în acel moment, era doar cea care îi stârnea curiozitatea.

Așa că se apropiase, se așezase pe scaunul de lângă ea și o salutase. În loc să-l trimită la dracu', fata îi răspunsese. Părea destul de timidă și nelalocul ei.

— Încerci cumva să hipnotizezi băutura aia?

Nedumerită, ea îi urmări privirea până la degetul cu care desena cercuri pe gura paharului pe jumătate plin.

— A, nu... Nu fac asta de obicei.

— Ce anume? Să comanzi băuturi care nu-ți plac?

Fata zâmbi și se uită în jos. Obrajii căpătară o nuanță și mai rozalie. Dacă era într-adevăr prostituată, era o profesionistă.

— Nu. Să ies așa, singură, și să zac undeva cu un pahar în față.

— Zău? Înseamnă că asta e vreo ocazie specială, hm?

Pufni, evitând în continuare să se uite la el:

— Ai putea să-i zici așa.

— Pfoai, ai grijă să nu pici de pe scaun de la atâta entuziasm.

În fine, ochii ei îi întâlniră pe ai lui:

— Nu e ca și cum aș avea ceva de sărbătorit.

Drake ridică sprâncenele și plescăi, apoi întinse mâna:

— Înțeleg. Eu sunt Walker, apropo. Pot să-ți ofer altceva de băut? Vodka Martini e o băutură prea plină de flirt ca să plângi în ea. Înțeleg că-ți place să te otrăvești cu vodcă, dar aș zice să trecem la nivelul următor.

Îi comandă un Bloody Mary și, când rosti cuvintele, ironia aproape că-l făcu să râdă. El, un vampir, comanda o băutură care purta numele celei mai cunoscute băutoare de sânge din toată literatura. Universul avea un simț al umorului destul de dubios.

— Eu sunt Mia. Și... ăăă... nu e nevoie să faci asta.

— Ce anume? Să stau aici și să-mi beau bourbon-ul cât îți bei și tu chestia aia? Ce-ai, ești de la Alcoolicii Anonimi?

Fata râse încet.

— Nu, am vrut să spun că nu e nevoie să-ncerc să mă înveselești. Am... am avut o perioadă nasoală, atâta tot.

— Păi, dacă ai chef să povestești, eu am chef să ascult, să știi.

— Chiar e o poveste lungă...

— Mia, dacă e ceva ce-mi prisosește acum, ăla e timpul. Bagă.

După câteva pahare, Walker știa deja povestea vieții Miei. Avea 23 de ani, era graficiană și tocmai pierduse un super proiect care ar fi ajutat-o să trăiască liniștită, departe de fostul ei iubit care o-nșelase. Îl părăsise oricum – avea bagajele în mașină, care era parcată pe undeva prin apropiere – dar se descurca destul de greu fără banii pe care i-ar fi câștigat din acel contract.

— Mda. Nașpa, ce să zic. Și, ai unde să stai?

— Da, o să dorm pe canapeaua unei prietene câteva zile, până când mă lămuresc încotro vreau s-o iau.

— OK.

Walker nu știa ce să mai zică; nu-i era clar de ce, dar simțea nevoia s-o ajute pe fata asta, s-o protejeze. Să-i ofere adăpost.

Frate, ce-ai? E o fată oarecare pe care ai întâlnit-o într-un bar. Tot ce te împiedică să te servești cu câteva înghițituri din sângele ei e faptul că e drăguță și oarecum misterioasă. Dar nu e vreun câțel părăsit.

— Și zi, prietena asta a ta locuiește prin apropiere?

Fata ezită. Când se întâmplase una ca asta? Cum de stătuse așa de relaxată în barul ăsta și lăsase un străin să-i facă cinste, ba chiar îi mai și povestise vrute și nevrute? Sigur, îl mințise grav în privința motivului pentru care locuia în mașină, dar totuși...

— A, da, stă prin zonă. De fapt, cred că ar cam trebui să mă car de aici și s-o iau spre ea. Sunt cam ruptă, am nevoie să dorm, fie și pe o canapea.

Walker dori să-i răspundă, însă reuși să scoată doar un soi de oftat; chiar avea de gând s-o întrebe dacă nu cumva vrea să plece cu el? S-o ducă acasă? În mod ciudat, nici măcar nu se gândea să-i bea sângele. Chiar deloc. Nu foamea îi aprinsese măruntaiele, ci altceva.

Încetează, Drake. Asta, fix asta e tâmpenia care te bagă mereu în belele. Poate că nu ești pregătit să renunți complet la umanitate, nu încă, dar ai putea porni cu pași mici în direcția aia. Ce vampir penibil ai fi dacă ai pica în cap după fata asta, care-i om, și la sfârșit ai fi la fel de praf cum ești de fiecare dată? Adună-te, dracului.

Trăsăturile i se înăspiră puțin și își îndreptă umerii:

— În regulă. Mă bucur că am vorbit, mi-a făcut plăcere. Sper să-ți meargă bine.

Mia îi dăruî un zâmbet mic și se ridică de la bar:

— Și eu.

Porni spre ușă; când s-o deschidă și să pășească afară, în noapte, se opri și se uită în urmă; întâlni privirea lui.

— Merci pentru băutură. Ai avut dreptate, Bloody Mary a fost mult mai bună.

— Mereu e bună, chicoti Walker. Și stai liniștită, plăcerea a fost de partea mea. Poate ne mai vedem p-aici.

Fata dădu din cap și dispăru; rămas singur, Walker își mai comandă un pahar și se întoarse la conversația plată a barmanului.

*

Mia nu mințise într-o singură privință: toate lucrurile ei erau, într-adevăr, în mașină. Erau acolo de câteva luni. Nu avea nicio prietenă în New York pe a cărei canapea putea să doarmă provizoriu. Nici nu exista vreun iubit care să fi înșelat-o. Exista, în schimb, un iubit mort, pe al cărui ucigaș nu-l găsisese nimeni încă. Nici poliția, nici ea. Pentru că, atunci când criminaliștii și pădurarii îi spusese că, cel mai probabil, bărbatul ei fusese omorât de un animal sălbatic, încetase să-i mai creadă și se apucase de propria investigație.

Își tot vârâse nasul prin pădurea unde fusese văzut Jason ultima oară. Pădurea în care obișnuia să plece singur cam odată la două săptămâni, să picteze și să „se reconecteze la natură și la el însuși”, așa zicea. Mia căutase indicii, orice detaliu pe care poliția și pădurarii l-ar fi putut trece cu vederea; nu găsisese nimic. Dar nu găsisese nici ceva care să le susțină teoria.

Născută și crescută în Frayburg, Maine, la fel ca Jason, pe care îl știa de când erau în cărucior, Mia cunoștea foarte bine pădurea. Bunicul ei o-nvățase cum să ia o urmă și cum să vâneze. Și nu exista animal sălbatic care să poate face ce pățise dragul ei Jay.

Când tânărul nu-i mai răspunsese la apeluri și mesaje, începuse să se îngrijoreze. Atunci alertase autoritățile. Se organizase un grup de căutare din care făcea parte și ea. Găsiseră cortul lui Jason și, în fața acestuia, era cadavrul lui.

Mia nu avea să uite niciodată acea imagine: paloarea morții ce îi cotropise pielea contrasta cu sângele uscat, aproape negru care îi pătase gâtul acolo unde fusese mușcat. Ce animal mușcă un om de gât? Se uitase bine la rană: nu semăna cu nimic cunoscut ei. Dinți scurți și dreți în mijloc și canini ascuțiți care perforaseră pielea. După lățime și arcuire, ar fi putut jura că o gură omenească îi făcuse asta lui Jay.

«O pumă», asta fusese concluzia lor. Pe bune? De ce nu o veveriță turbată, dacă tot e să batem câmpii?

Atunci își amintise poveștile pe care i le spunea bunicul ei când era mică. Povești despre oameni găsiți sfâșiați în mod misterios în pădure, mușcați de gât și cu trupurile golite de sânge. Mama ei țipa mereu la bătrân să nu-i mai sperie fetița cu poveștile lui tâmpite de Halloween, iar ei râdeau amândoi și se pâsâiau unul pe altul, ca și cum poveștile de groază ar fi fost micul lor secret înspăimântător. Mama ei încetase să-l mai certe pe bunicul atunci când, la rândul ei, fusese găsită în pădure. Mia avea numai șase ani, era prea mică să se îndoiască de ce-i spuneau adulții.

Dar, acum, era și ea adult. Și, când începu să se îndoiască de moartea „accidentală” a lui Jay, puse totul la îndoială. Se apucă să cerceteze folclorul și miturile locale. În toate, o temă era nelipsită: vampirii.

Râsese și trecuse asta la categoria legendelor. Dar, pe măsură ce citea, totul părea să capete sens. Deși complet irațională, era singura explicație rezonabilă.

Tânăra citi pe nerăsuflăte tot ce găsi în arhivele locale și, când le epuiză, trecu la internet. În cele

din urmă, găsi gaura neagră care o trimise spre hăul internetului ascuns.

Acolo, descoperi o întreagă lume de oameni care duceau un stil de viață alternativ, care-și spuneau „vampiri” și discutau pe față despre faptul că beau sânge de om; ba chiar își dădeau cu părerea ce grupă e mai gustoasă, cu aceeași lejeritate cu care ar fi vorbit despre rețete de sosuri.

Învăță să discearnă între aiureli și informații valoroase; astfel înțelese că, exceptându-i pe țičniți, vampirismul conținea un sâmbure de adevăr. Existau persoane care, din cauza unei probleme de sănătate, chiar aveau nevoie de sânge (uman sau animal) ca să supraviețuiască. Dăduse peste o mare comunitate de O’Neg, așa cum chiar ei își spuneau, și care se găsea în New York.

Normal, se gândise. *Unde să fie, dacă nu acolo.* Dar, judecând după poveștile pe care le scriau online, cei mai mulți, dacă nu chiar toți, erau oameni. Sau așa păreau. Cu o excepție. Nu-și dădea seama dacă era bărbat sau femeie. Pe site își spunea *The Elder* și evita orice referire la gen.

Ceva părea ciudat la *The Elder*. Felul în care vorbea părea să fie din altă epocă, prea pompos și excesiv de politicos. Mai mult, din când în când, personajul menționa ceva ce se întâmplase cu zeci, poate sute de ani în urmă. Povestea evenimentele respective ca și cum ar fi asistat la ele, ca și cum întâmplarea cu pricina i-ar fi fost, cândva, la ordinea zilei. Fie era un om complet nebun care chiar se credea nemuritor, fie vampir de-adevăratelea.

În orice caz, Mia hotărâse să afle cum stau lucrurile, așa că vânduse casa familiei – oricum nu-i mai rămăsese nimeni; tatăl îi murise când era adolescentă, iar ea fusese crescută de familia lui Jason ca și cum ar fi fost a lor – își făcuse bagajele și pornise la drum.

Avea de gând să găsească persoana asta care-și spunea *The Elder* și să investigheze. Trebuia să afle dacă vampirii există sau nu. Și voia să afle cine îi omorâse oamenii dragi. Apoi, avea să le răzbune moartea.

Mia își făcuse temele: citise că vampirii pot fi distruși fie de lumina soarelui, fie dacă le înfigi un țăruș în inimă. Mai aflase și că apa sfințită le slăbește puterile îndeajuns cât să poată fi doborâți de un om. De asta ținea câteva sticle cu agheasmă în portbagaj; să fie acolo, lângă țăruși.

Ca să nu cheltuiască prea mult, se caza numai în moteluri ieftine, cât să se spele și să-și curețe hainele, apoi pornea mai departe. Se oprea pe drum să mai afle câte ceva din folclorul local despre supranatural, dar nu-și uita ținta finală. Destinația ei era New York. Habar n-avea ce urma să facă odată ajunsă acolo, dar știa că nu poate să renunțe. I-o datora lui Jason, mamei ei și sieși.

CAPITOLUL 7

Walker aruncă pe bar câteva bancnote de douăzeci de dolari și se ridică alene de pe scaunul înalt. Barmanul de la *The Clinic* îl plictisise cumplit și începuse să-i fie și foame. Era seara, târziu când plecă din local, așa că străzile începuseră să se anime cu petrecăreții care se îndreptau spre cârciumile din zonă.

Vampirul se gândea să aleagă un om pe care să-l silească să-l urmeze în vreun gang întunecat și să se hrănească din venele lui. N-avea de gând să ucidă; încă voia să-și testeze limitele și să-ncerce să-și țină în frâu foamea și impulsurile sălbatice care stârniseră furtună în el.

Când ieși pe trotuar, prinse cu coada ochiului o vagă mișcare chiar în spatele clădirii, unde erau tomberoanele barului. Își umflă nările și ciuli urechile: nu era vreo pisică sau câine vagabond. Era un om, cu venele pline de sânge proaspăt.

Comportamentul lui Walker se schimbă dintr-odată: prădătorul din el se trezea. Ochii sfredeliră întunericul din gang și reuși să zărească o siluetă aplecată peste portbagajul deschis al unei mașini. Cu viteză vampirică, trecu în spatele omului, îl apucă de umeri și-l întoarse ca să-i prindă privirea și, astfel, să-l silească.

Spre groaza lui, ființa care se holba la el amuțită de groază era Mia. Femeia îngheță când îi întâlni ochii roșii, înconjurați de vene umflate. Nu putea să țipe. Nu putea nici măcar să gândească.

Vampirul rămase cu privirea ațintită asupra ei și mintea i se goli. Din motive neștiute, nu reuși decât s-o elibereze din strânsoare și să dispară de acolo în viteză. Nu apucă să vadă țărșul din mâna fetei.

*

Walker, idiot nenorocit, de ce dracu' n-ai silit-o măcar să uite că te-a văzut? Dacă povestește cuiva despre tine? Dacă te trezești cu ditamai potera pe urmele tale, chitită să-ți ia capul? Dacă...

Se mișcase cu viteză supraomenească și ajunsese aproape în celălalt capăt al orașului, în încercarea de a se îndepărta de ea cât putea de mult. Acum, bătea străzile unui cartier amărât pe care nici măcar nu-l recunoștea. Își simțea măruntaiele ca strânse în menghină, de panică și foame deopotrivă. Nu putea gândi coerent; golul fierbinte din stomac îi întuneca mintea. Se uită în jur și văzu un bărbat îmbrăcat într-o salopetă albastră mergând pe trotuarul de vizavi.

— Mă scuzați, domnule! strigă el.

Bărbatul se opri puțin și-i aruncă o privire, mormăi ceva apoi își reluă drumul. Știa prea bine că nu e indicat să stea la discuții cu străini în partea asta de oraș, unde oamenii de treabă intrau în casă înainte de apus și încuiau ușile. Nu era vina lui că, din pricina serviciului, trebuia să bată străzile după lăsarea întunericului. Totuși, își dădea seama că politețea putea să-i fie răsplătită cu un glonte între ochi, or, el avea o familie care-l aștepta acasă.

— Îmi puteți spune încotro e cea mai apropiată farmacie, dacă nu vă deranjez prea tare? continuă Drake și începu să traverseze spre el. Vedeți dumneavoastră, am o problemă și-mi trebuie neapărat un leac.

Bărbatul se întoarse spre el și începu să se îndepărteze mergând încet, cu spatele; se pregătea s-o rupă la fugă, când vampirul îl ajunse rapid și-l apucă strâns de braț.

— Taci. Nu te teme. O să-mi iau ce-mi trebuie și după aia o să te las în pace.

Walker își înfipse colții în gâtul bărbatului și simți cum se scufundă în extaz deîndată ce primele picături de sânge îi atinseră limba. Preocupat de asta și de îngrijorarea pricinuită de Mia, vampirul

nu sesiză momentul în care „suficient” devenise „prea mult”. În clipa în care omul căzu moale în strânsoarea lui își scoase colții din vena acestuia. Vampirul aruncă o privire în jur, apoi așează cu grijă trupul bărbatului pe jos, încercând să-i audă bătăile inimii. Liniște. Disperat, își sfâșie o venă și lăsă câteva picături de sânge să curgă printre buzele bărbatului, închizându-i gura cu forța. Walker înhăță corpul inert și îl cără iute într-un cotlon întunecat din spatele unei barăci, tocmai în capătul străzii. Avea să aștepte ca omul să se trezească și să se asigure că sângele lui își făcuse treaba.

Trecură câteva ore, timp în care Walker se tot uită la fața bărbatului, în căutarea oricărui semn că acesta ar începe să-și revină. Nu mai știa cât trecuse de când stătea acolo, pe vine, lângă trupul aparent lipsit de viață. Nu se întâmpla nimic. Vampirul atinse ușor gâtul omului, căutându-i pulsul. Deși, dacă acesta ar fi existat, cu siguranță l-ar fi auzit, oricât de slab ar fi fost. Nu era nimic. În schimb, corpul bărbatului devenea tot mai rece și rigid.

Asta nu-i de bine. Nimeni nu-și revine din rigor mortis. Adică tocmai am omorât pe cineva? Și-acum ce fac?

Supărat pe el însuși pentru că intrase într-o nouă belea, Walker se ridică și începu să dea ture. De nervi, arse un șut unui stâlp de iluminat și-l culcă la pământ. Uitase cât de puternic era acum. Mestecând o înjurătură, se așează lângă bărbatul pe care tocmai îl secătuisese, cu picioarele întinse și brațele încrucișate. Omorâse o *persoană*. O ființă umană. Îi părea oarecum rău că făcuse asta, dar nu simțea nici pe departe angoasa și disperarea pe care o asemenea faptă i le-ar fi pricinuit doar cu câteva zile în urmă. Era mai degrabă nervos decât altceva; e o întreagă tevatură să omori oameni

când trebuie să scapi de ei după aceea. Iar el era începător.

Vareka. Ea sigur știe ce e de făcut. Auzi, vrei să-mi dai o mână de ajutor? Aș cam avea nevoie de tine, am făcut-o de oaie.

*

Când creatura îi dispăru brusc din câmpul vizual, Mia se prelinse lângă mașină, cu inima bubuind și cu mâna strânsă în jurul țărșului de lemn. Se obișnuise să-l țină pe lângă ea când dormea, că nu se știa niciodată când avea să-i fie de folos. O făcea să se simtă în siguranță. Doar că, de data asta, nu-i folosisese la nimic.

Deși se intersectaseră foarte scurt, îl recunoscuse: era tipul de la bar. Cel care îi dăduse de băut toată seara. Walker, parcă?

Era sigură că e el; nu avea niciun dubiu, în ciuda felului în care i se transformase fața. Irișii erau roșii ca sângele, iar din gură i se șteau colți. Era unul dintre ei? Era vampir? Ea stătuse ore-n șir de vorbă cu o creatură ca acelea care îl omorâseră pe Jay, pe mama ei și pe nenumărați alți oameni? Cum de nu-și dăduse seama? Dar, pe de altă parte, cum putea să se prindă?

Mia își strânse genunchii la piept și începu să plângă în hohote, de furie și neputință, pe țărșul ce nu-l lăsase din mână.

CAPITOLUL 8

— Ce s-a întâmplat? Tocmai îți lăudasem cumpătarea, domnule Drake.

Vareka stătea în picioare lângă cadavrul bărbatului, cu brațele încrucișate, și se uita, curioasă, la Walker. Nu părea furioasă, nici măcar enervată. De fapt, era de un calm straniu. Femeia dădu roată omului care zăcea pe caldarâm și celuilalt vampir, care nu se ridicase, doar își strânsese genunchii la piept.

Îmi dă târcoale ca un nenorocit de animal de pradă. Are de gând să mă mierlească? Oare chestia asta pe care-am comis-o intră la lucruri care „pun în pericol existența noastră discretă”?

— Păi, mi-a fost...

— ...foame, îi încheie ea propoziția. Ți-a fost prea foame ca să te poți controla. Se mai întâmplă. De aceea ai nevoie de mese mai mici pe parcursul zilei, ca să nu ajungi să faci asta. Când îi simți că se lasă moi în strânsoarea dumată, trebuie să te oprești. Însă accidente se pot întâmpla. Și nu doar asta. Cine știe? Poate că, la un moment dat, vei dori să ucizi un om. Vreun dușman sau, pur și simplu, pe cineva care te agasează. În orice caz, trebuie să înveți cum să te descotorosești de un cadavru. Nu e așa de greu, serios. Cel mai bine e să-l duci undeva, într-un loc izolat și să-i dai foc, ca să înlături urma mușcăturii. Dacă asta nu este posibil, trebuie măcar să-l îngropi, deși e mai complicat și riscant.

Pe bune? Femeia asta stătea acolo și-i înșira o listă de „așa da” și „așa nu” când venea vorba de cum să scapi de un cadavru?

Walker îi aruncă o privire precaută; se aștepta ca atitudinea ei să se schimbe din clipă-n clipă, iar ea să sară și să-i smulgă capul de pe umeri.

Dar nu se întâmplă asta. Vareka încă se uita la el, așteptând să-i confirme cumva că-i pricepuse

instrucțiunile. Iar el se conformă rapid, dregându-și glasul:

— A, da, corect. Deci e OK dacă-i dau foc chiar aici? Nu trece nimeni, deci...

— Desigur. S-ar putea să ai nevoie de o substanță inflamabilă, dar presupun că nu umbli cu benzină la dumneata. Dacă ai o brichetă, hainele i se vor aprinde destul de repede.

Walker dădu din cap și se scormoni prin buzunar după bricheta lui Zippo. Se ridică și o aprinse, dar nu știa clar ce are de făcut mai departe, așa că se tot uită de la mort la Vareka.

— Deci, pur și simplu...?

— Da. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Se aplecă și apropie flacăra de mâneca mortului.

— Și la cealaltă, îi spuse ea.

Vampirul mai tânăr o ascultă.

— Dacă dai foc din mai multe puncte, va arde mai rapid. Nu uita de guler. În fond, de mușcătură vrem să scăpăm, nu?

Ca hipnotizat, Walker plimbă flacăra de-a lungul hainelor și se uită cum se întinde văpaia.

— Bun. Acum, că situația e rezolvată, mai e ceva? îl întreabă Vareka pe același ton calm și egal.

Bărbatul ezită o clipă. Oare știa de Mia? Când vorbiseră, creatoarea lui îi spusese că-l urmărise de la distanță. Să-l îi văzut cu fata, în gang? Oare aștepta doar mărturisirea lui înainte să-i curme scurta existență de nemuritor?

Mai bine să văd ce știe, dacă știe ceva, zic.

— Mda, am... am cunoscut o fată astă seară.

— Domnule Drake, te întrebam dacă mai e ceva legat de chestiunea aceasta. Nu mă interesează aventurile dumitale romantice.

S-ar părea că nu știe, totuși. Fie asta, fie merită un Oscar pentru rol principal.

— Corect. Scuze. Cred că voiam să spun, de fapt, că e prima femeie care îmi trezește interesul de când... mă rog, de când m-ai transformat. Și e destul de aiurea.

...iar eu ar trebui să fiu măcar nominalizat pentru rol secundar.

Vareka chicoti.

— Asta pot înțelege. Pentru noi, dorința, ura, foamea – toate par să devină una. Dacă nu ești atent, s-ar putea să ajungi să omori o femeie care chiar te interesează; pentru că principalul dămitale instinct, principala motivație este foamea. Nu dorința, nici ura și în niciun caz iubirea. De aceea ți s-a părut „aiurea”. Altceva?

Nu știe. Și de la mine sigur n-o să afle.

— Nu. Atât. Merci că ai venit și scuze că ți-am stricat seara.

Femeia zâmbi.

— Nu e nicio problemă. E datoria mea să te învăț. Totuși, sper că pe viitor vei fi mai atent. Noapte bună, domnule Drake.

După ce spuse asta, se întoarse pe călcâie și începu să meargă dar, înainte ca Walker să clipească, Vareka dispăru cu viteză de vampir.

Wow. Deci așa arată mișcarea asta. E impresionant. Dubios ca dracu', dar impresionant.

*

Walker... New York... Rahat! De ce tre' să fie atâția?

Mia gemu, frustrată, și își frecă fața cu palmele. După ce reușise cu greu să se adune, petrecuse restul nopții într-o cafenea non-stop, căutând pe internet orice informație despre bărbatul care îi oferise de băut. Bărbatul care fusese cât pe ce s-o atace după aceea. Bărbatul care...

Ia stai așa, că nu e un bărbat. E un nenorocit de monstru. Un ucigaș. Un vampir.

Când Walker dispăruse în grabă, ea rămăsese pe jos, în spatele mașinii, și plânsese până când i se terminaseră lacrimile. Hohotise în liniște, deși simțea cum în gât îi urcă un vaiet; dar nu voia să alerteze trecătorii. Totuși, o durea cumplit. O

inundase amintirea tuturor oamenilor dragi, a celor care îi fuseseră răpiți de aceste jivine. Jason, mama ei... Pe de o parte, era bine că stătuse față în față cu o astfel de creatură: avea confirmarea existenței lor. Pe de alta, însă, șocul și durerea o făceau pe Mia să se cutremure acum, când știa că vampirii sunt reali.

Când citise despre ei, chiar și când îi găsisese pe cei din grupul O'Neg, cu tot cu *The Elder*, o părticică din ea încă spera că aleargă după cai verzi pe pereți. Că nu există vampiri sau ne-morți. Că toți oamenii pe care îi pierduse fuseseră uciși în mod tragic de animale sălbatice, nu de creaturi care fuseseră cândva ființe umane și deveniseră bestii însetate de sânge.

Iar acum îl privise pe unul dintre ei în ochi. Ba chiar băuseră și povestiseră împreună.

Dar avea să-l găsească din nou. Și, data viitoare, avea să fie pregătită. Data viitoare, *el* avea să fie prada.

*

Și Walker făcuse noapte albă. Nu că ar fi avut cu adevărat nevoie de somn. Descoperise că, acum, o ațipeală scurtă îl revigora mai ceva ca un somn bun de opt ore de pe vremea când era om.

Să-mi bag picioarele, zici că au trecut o mie de ani de-atunci.

Încă nu pricepea cum de nu i se părea mare lucru că a omorât pe cineva. Și că a incendiat cadavrul aceluia bărbat.

Doar n-oi fi renunțat la umanitate fără să vreau, nu? Adică, Vareka mi-a spus că trebuie să fie decizia mea. Înseamnă că e o chestie la care ar trebui să mă gândesc înainte. Și cred că sunt niște pași pe care ar trebui să-i fac ca să ajung acolo. Ar trebui să parcurg un întreg proces. Nu e ca un întrerupător pe care-l apeși din greșeală. Atunci, cum de sunt așa de liniștit? Dacă ăsta-s eu cu o

*urmă de umanitate, ce dracu' o să fac dacă renunț
la ea complet? Mă transform în Darth Vader 2.0?*

CAPITOLUL 9

„Cum să devin vampir?”

Vareka râse când citi – pentru a nu știu câta oară – aceeași întrebare, pusă de altcineva, pe același site. Pentru ea, internetul era o sursă inepuizabilă de amuzament. Atunci când a fost inventată *world wide web*, femeia crezuse că e doar o jucărie nouă pentru oameni, una ce avea să fie uitată curând. Spre surpriza și încântarea ei, căpătase proporții uriașe. Acum, era ceva ce o amuza până și pe ea, o creatură care chiar le văzuse pe toate.

„Cum să devin vampir”. Biete creaturi fragile. Unii se tem de noi, alții vor să fie ca noi. Cei care chiar cred că existăm, firește.

Se uită prin secțiunea de discuții a site-ului O’Neg. Intra des acolo, la fel ca mulți dintre cei ca ea. Erau întrebări de la membri noi – oameni – cele mai multe, despre transformare; mai erau ponturi despre cei mai buni vânzători de sânge ambalat din oraș – angajați din sistemul sanitar care furau pungile din clinici și spitale; și erau răspunsurile diferiților membri seniori ai grupului, inclusiv ale cuiva care-și spunea *The Elder*. Tipul chiar părea să fie un vampir adevărat; Vareka era sigură că este un bărbat ne-mort, și încă unul de demult. Era ceva în felul în care folosea cuvintele, condescendența cu care le răspundea femeilor la întrebări, ceva care amintea de un cavalerism demult pierdut, de niște maniere pe care nu le-ar fi putut învăța decât cu veacuri în urmă. Vareka nu reușise încă să-l identifice. Dar nu renunțase la idee: avea de gând să-i scrie un mesaj privat și să stabilească o întâlnire. Cei de felul lor trebuie să fie uniți.

Vareka zâmbi acestui gând, sorbind alene din cana plină cu sânge încălzit la microunde. Prefera să se hrănească direct din venă dar, în ultimele zeci de ani, vampirul ajunsese să privească sângele

proaspăt ca pe o delicată pe care și-o îngăduia rareori; pungile cu sânge erau relativ ușor de obținut și era mult mai simplu să scapi de ele decât de leșul unui om secătuit.

Așa, *The Elder*... Cine putea fi? Vareka era hotărâtă să afle, iar acesta era un moment la fel de bun ca oricare altul. Deschise mesageria și îi tastă numele la destinatar. Chiar când să se apuce de mesaj, un *ping!* îi atrase atenția. Era o postare nouă în secțiunea de forum. De la cineva numit *DoubleBloodyMary*.

„Bună! Nu-s de mult pe aici, după cum cred că se vede. Caut un tip pe nume Walker. Ne-am întâlnit de curând și tare aș vrea să-l revăd. M-am gândit că-l găsesc în acest grup. Îl cunoaște cineva?”

Vareka se-ncruntă. Walker? Sigur, numele nu era la fel de răspândit ca John, dar nu era exclus ca personajul ăsta care-și spunea *DoubleBloodyMary* să caute pe altcineva, nu neapărat pe cel creat de ea. Totuși, nu putea trece cu vederea că întrebarea fusese postată pe un grup care se voia secret, în zona ascunsă a internetului. Un grup dedicat vampirilor. Reali sau închipuiți. Walker Drake tocmai îi spusese că întâlnise o fată care-i plăcea. Să fi fost atât de nesăbuit încât să-i fi spus fetei adevărul despre el? Despre ei?

„Bună! Ce anume te face să crezi că îl vei găsi aici? Acest Walker ți-a spus că e membru al grupului?” scrisese Vareka și apăsă pe Enter. Vedea că interlocutorul tastează și se tot oprește.

Scrive și șterge. Mă-ntreb ce minciună o să-mi servească.

„Ei, nu chiar cu vorbele astea. Pe scurt, am crezut că în grupul ăsta am cele mai mari șanse să dau de el. Nu e ca și cum ar exista un Tinder creat special pentru noi, nu?”

Vampirul ridică o sprânceană:

„Noi? Ce vrei să spui?”

„Știi ce zic... băutorii de sânge”

Vareka zâmbi. *Cuvântul „vampir” e nițel prea dur pentru tine, hm?*

„Nu, nu există un Tinder creat special pentru băutorii de sânge, așa este. Ei, bine, dacă acest Walker pe care îl cauți este membru și dacă dorește să te revadă, cu siguranță te va căuta de îndată ce va citi acest mesaj. Ți doresc noroc să-l găsești!”

„Mersi. Sper.”

Vareka trânti capacul laptopului și privi pe fereastra camerei sale de hotel; primele raze ale soarelui înroșeau cerul. Trebuia să dea de Walker, și încă repede. Nu știa de ce, dar era destul de sigură că pe el îl căuta această persoană.

*

The Elder citi pe site-ul O’Neg conversația dintre om și vampirul care-și spunea V. Se lăsă pe spătarul fotoliului său de piele și se bătu ușor cu vârful degetelor pe buze. De-a lungul existenței sale ca nemuritor, învățase cum să recunoască oamenii doar după felul în care vorbeau. Aproape tuturor părea să le lipsească încrederea adusă de certitudinea nemuririi, indiferent cât de mult se străduiau să-și ascundă stângăcia și temerile. Mai ales în acest grup. Fiecare ființă umană care găsea O’Neg și îndrăzneia să se bage într-o discuție era timidă și ezitantă. „V”, în schimb, era curajoasă și reușea să pară deschisă, fără să facă risipă de cuvinte.

Își trecu palma peste bărbie; V îi amintea de cineva, o persoană pe care o cunoscuse cu foarte mult timp în urmă. Și cu care nu credea să se mai întâlnească vreodată.

*

Mia recitise de câteva ori scurtul schimb de replici. Era conștientă de riscul enorm pe care și-l asuma scriind pe pagina grupului O’Neg dar, pe de

altă parte, simțea că asta e șansa ei de a găsi un vampir adevărat în New York. De a găsi vampirul care o privise în ochi.

Fata sperase să primească un răspuns chiar de la *The Elder*; dar se pare că nu era îndeajuns de importantă pentru asta. Mai mult decât orice, spera să-l găsească în acel grup chiar pe tipul care i se prezentase drept Walker, dar știa că avea mai multe șanse să câștige la loto. Poate că nici măcar nu era numele lui real. În fond, ea-l mințise cu nerușinare; cine știe dacă nu făcuse și el la fel? Gândul ăsta o cam descuraja, dar reuși să-și reducă la tăcere îndoiala.

O șocase să descopere că vampirii chiar existau. Faptul că a stat față-n față cu unul dintre ei era extraordinar. Privirea lui, ochii roșii, paloarea ca de mort... Era ceva ce nu-i dădea pace, însă: *știa* că cei de felul lui sunt prădători nemiloși. Nenumăratele vieți omenești pierdute o dovedeau; cu toate astea, cel pe care-l întâlnise cu doar câteva ore mai devreme părea perfect uman, se comporta ca un bărbat normal, ba chiar bun și, cel mai important, nu-ncercase s-o omoare. Nici măcar n-o mușcase. Atunci când și el dăduse semne că ar fi recunoscut-o n-a făcut altceva decât să dispară pe loc.

Vai de capul meu, cum s-a mișcat... Zici că s-a topit în aer. Habar n-am cum a făcut asta.

Dar cum de-i cruțase viața? Ea știa cum îl cheamă și știa și cum arată. Cu siguranță, e conștient că ea poate să-l identifice și să-l dea de gol. Sau nu?

Pe bune, Mia, și cui o său spui? Vânătorilor de fantome? O să te duci la poliție și să zici că e un vampir liber prin New York? O să te închidă la balamuc și-o să arunce cheia. Iar el știe asta. Proasto.

Nu. N-avea cui să ceară ajutor. Tot ce putea să facă era să-l caute, să-l vâneze, să stoarcă de la el toate informațiile despre cei de felul lui, despre

ceilalți, apoi să-l omoare. Să-i omoare pe toți. Să scape lumea de o specie care nici n-ar trebui să existe.

CAPITOLUL 10

— Domnule Drake?

Bâzâitul interfonului și vocea bărbatului care răzbătea din mica boxă îl făcură pe Walker să tresară.

Hai las-o-n... Lucrez, chiar nu puteți să-mi dați o pauză?

— Da, James.

— Doamna a venit la dumneavoastră, domnule.

— Doamna?

Vampirul se încruntă, cu gândul încă la înregistrarea demo pe care o asculta înainte să-l întrerupă portarul. Când realizează despre cine era vorba, fruntea i se destinse:

— A, da, *doamna*. James, trimite-o sus, bine?

— Sigur că da, domnule.

Walker pufni, amuzat de încântarea din glasul omului; James chiar credea că Vareka e cea mai recentă dintre cuceririle lui și era bucuros, dacă nu chiar fericit pentru băiatul bogat și singuratic. Dac-ar ști el...

— Merci, James.

— Bună dimineața, domnule Drake.

— Vareka.

Walker o pofti în birou și îi făcu semn să ia loc și dădu să se așeze și el. Femeia intra și rămase neclintită, în mijlocul încăperii, făcându-l să se oprească la jumătatea mișcării. O privi temător; părea încordată.

— S-a... s-a întâmplat ceva? întrebă, apoi ochii i se măriră de groază: E vorba despre omul ăla, așa-i? L-au găsit și...

— Nu.

Walker îi auzea scrâșnetul dinților, dar furia nu i se citea pe trăsăturile frumoase.

— Atunci cărui fapt datorez această plăcere?

Vareka pufni și se așeză în sfârșit, punându-și, cu un gest relaxat, geanta în scaunul de lângă ea.

— Domnule Drake, noaptea trecută aveai de gând să-mi povestești o experiență personală care părea a fi importantă pentru dumneata, iar eu nu te-am lăsat. Îmi cer iertare. M-am lăsat copleșită de situația urgentă cu care te confruntai. Așa cum am spus deja, noi resimțim dorința, furia și ura ca pe o foame insașiabilă. Cu cât emoția e mai intensă, cu atât arsura din pântec devine mai puternică. Dar, chiar și ca nemuritori, reacționăm diferit. Intenția mea nu a fost să nesocotesc însemnătatea pe care acea întâlnire a avut-o pentru dumneata. Așadar, acum mă aflu aici ca să te ascult și, dacă e nevoie sau mi-l ceri, să-ți ofer un sfat. Te rog, povestește.

Vai. Vai, mamă. Nu credeam c-o să spun asta vreodată, dar... ce bine că nu-mi mai bate inima! Sigur m-ar fi dat de gol.

Walker își dresă glasul și se așeză, încercând să pară cât mai relaxat cu putință.

— Vrei ceva de băut?

Vareka îi răspunse cu un zâmbet subțire:

— Încă nu, mulțumesc.

— Corect. Scuză-mă, dar eu o să beau ceva, spuse el, turnându-și niște whiskey în cafea. Tre' să fie trecut de prânz undeva în lumea asta, nu? glumi el stânjenit, primind drept răsplată un rânjel înghețat. Ăăă, nu prea știu ce să-ți zic...

— Începe cu începutul, domnule Drake. Unde ai întâlnit-o pe această tânără?

— Într-un bar.

— Acesta pare să devină un obicei pentru dumneata, nu găsești? zise ea, arcuind o sprânceană.

— Cam așa s-ar zice, răspunse el, amuzat.

— Ce anume ți-a atras atenția?

Și el încercase să găsească un răspuns la această întrebare, dar degeaba. Poate că putea vorbi

deschis cu Vareka. Poate că ea știa lucruri care să-i fie utile.

— Chiar nu știi. Părea singuratică și cumva stingheră. Am vorbit un pic și mi-a povestit prin ce a trecut în ultimele săptămâni. Practic, locuiește în mașină și nu prea are unde să se ducă. Oricum, doar am ascultat-o și i-am făcut cinste cu câteva pahare; după asta ne-am zis „pa” și aia a fost. *Aiurea*. Partea ciudată e că nu-mi venea s-o mușc sau s-o omor. Nici să mă culc cu ea nu cred că voiam; cred... cred că voiam... să am grijă de ea.

Vareka ridică sprâncenele, iar gura i se întinse într-un zâmbet amuzat:

— Să ai *grijă* de ea? Domnule Drake, nu se obișnuiește ca vampirii să ia acasă oameni de pe stradă, ca pe niște animale rătăcite; poate doar ca să-i țină pe post de hrană. Iar de vreo câteva zeci de ani nici măcar asta nu se mai întâmplă decât rareori, fiindcă este tot mai greu să te descotorosești de cadavre, dacă se întâmplă vreun accident. Deci nu recomand să faci așa ceva.

— Mda. Cum ziceam, asta am simțit, dar îmi dădeam seama că nu e o idee bună s-o și fac.

— Foarte bine. Presupun că înfățișarea fetei ți-a cucerit ochii, înainte ca povestea ei să-ți cucerească inima.

Walker zâmbi:

— Da, era cam bună. Nimic strident, dar era frumușică și atrăgătoare într-un mod mai degrabă inocent.

Vareka rânji, scuturând din cap:

— Sunt pe-aici de multe veacuri; cu toate astea, nu-ncetează să mă uimească felul în care bărbații se lasă subjugați de o pereche de obraji care sembujoarează ușor și de o bătaie din gene. Nici nu contează în ce țară sau epocă.

Bărbatul ridică din umeri, jenat, dar ea îl liniști cu un gest:

— Nu te mustram, domnule Drake. Era doar o observație. Viu sau ne-mort, ești tot bărbat, așadar

victimă a neajunsurilor genului dumitale. Cel puțin ți-a făcut plăcere compania acestei tinere ființe umane, nu?

— Da, da, chiar m-am simțit bine.

— Știind ceea ce știu despre dumneata, presupun că ați băut împreună o sticlă din acea otravă blestemată numită whiskey.

Walker râse, amuzat și ceva mai relaxat:

— Nu, pentru că otrava ei preferată e vodca. Aproape... aproape că m-a bușit râsul când i-am comandat o Bloody Mary. Adică, pe bune? Sunt vampir și comand așa ceva? Pff, asta ironie!

Râse din nou, scuturând din cap, și nu văzu micul fulger din ochii Varekăi.

Să fie asta tot o coincidență? Sau acea *DoubleBloodyMary* din chat-ul grupului O'Neg era una și aceeași cu fata despre care tocmai îi povestise Walker?

— Adorabil, domnule Drake. Mă bucur că ai trăit o experiență atât de plăcută și că – măcar cu domnișoara – ai reușit să te controlezi. Ai reușit, nu?

— Ce? Da, da. Tocmai ți-am zis că n-am vrut s-o mușc sau ceva. Era de treabă.

— Am înțeles asta. Sper că nu e nevoie s-o mai spun: chiar dacă par „de treabă”, niciodată nu trebuie să le dezvălui oamenilor adevărata dumitale natură. Asta dacă nu ai de gând să-i ucizi sau să-i silești să uite.

— Clar, niciodată n-aș...

— Bun. Încă ceva: n-am nimic împotriva obiceiului dumitale de a întâlni femeii prin baruri. Însă, în cazul în care dorești să vânez, îți sugerez să faci asta în locuri cât mai îndepărtate de casă.

Walker tăcu și îngheță.

— ...tăcerea dumitale, domnule Drake, îmi spune că aseară ai fost undeva prin apropiere. Poate chiar la *The Clinic*?

— Nu m-am gândit că...

— Nu-i nimic. Nu ai vânat acolo, așa că nu e niciun pericol. Doar ține minte ce ți-am spus.

— Corect.

— Ah, iar pentru întâlniri ca aceea de aseară, îți recomand călduros să folosești un pseudonim, și nu adevăratul dumitale nume.

Privirea lui vinovată îi spuse Varekăi tot ce voia să afle.

— Nu trebuie să te simți prost, domnule Drake, chiar ești începător. Vor fi nenumărate ocazii în care să-ți îmbunătățești... manierele. Cine știe, poate chiar cu această tânără... Cum ziceai că o cheamă?

— Mia, se repezi el să răspundă, fără să se gândească.

Vareka dădu din cap, zâmbind. Își luă geanta, se ridică și porni spre ușă. Chiar înainte să apese pe clanță, se uită la el peste umăr și adăugă pe un ton neutru:

— Să ai o zi bună, domnule Drake. Și încearcă să nu mai golești pe nimeni de sânge astă seară. Am deja program.

Vareka ieși din apartamentul lui, pe jumătate îngrijorată, pe jumătate mulțumită de ea însăși. De-acum depindea de ea să afle dacă toată povestea era o simplă coincidență sau o situație care putea deveni periculoasă pentru Drake și pentru alții ca ei.

*

V...

Acea literă, acel simplu simbol pe care persoana asta o folosea ca nume de utilizator însemna ceva pentru el. Sigur, era inițiala lui, dar însemna mai mult de-atât. Mai ales suprapusă felului în care „V” purta conversații cu alți membri ai grupului O’Neg.

Părea de demult, dar nu bătrână; ca și cum ar fi fost transformată cu veacuri în urmă, când era tânără în ani omenеști. Nu putea fi mai străveche decât el, dar poate că cel care o crease îi oferise darul blestemat al nemuririi cam în aceeași perioadă în care și el îl primise pe al lui.

The Elder urmărise interacțiunile ei cu alții, fie ei vampiri sau oameni; oricât de scurte ar fi fost conversațiile online, tot își putea face o idee clară despre felul de a fi al unora și al altora. Iar ea îi părea familiară într-un fel straniu.

Bărbatul răsuflă, plimbându-și privirea peste lambriurile care împodobeau pereții apartamentului său, apoi se hotărî: avea de gând să afle dacă „V” era, într-adevăr, cine credea el.

Deschise mesageria și începu să tasteze:

„Salutări.

Știu că amândoi suntem membri ai acestui grup de ceva vreme și, cu toate acestea, nu am vorbit niciodată. Am văzut că le oferi sfaturi minunate celor care le cer și îmi dau seama că ești dintre aceia de felul nostru care dau dovadă de echilibru și experiență. Găsesc că asta este admirabil. Ar fi o îndrăzneală din partea mea să te întreb dacă ți-ar face plăcere să ne întâlnim în persoană?

Aștept răspunsul dumitale,

The Elder”

Telefonul Varekăi bipăi. Cu un rânjet încântat, constată că *The Elder* i-o luase înainte.

„Îți întorc salutările.

Ca să spun drept, mi-ar face mare plăcere; cu siguranță avem multe de discutat. Ar trebui să ne punem de acord asupra detaliilor întâlnirii noastre.

V”

CAPITOLUL 11

Bărbatul zăcea pe laviță, așteptând să treacă durerea ce-i străpungea coastele. Antrenat să lupte de la o vârstă fragedă, descoperise timpuriu că rănilile sale se vindecau mult mai rapid decât ale altora. În plus, era mult mai agresiv decât ceilalți băieți de la școala de gladiatori.

Copil de suflet, familia care îl luase să-l crească nu se obosise să-i dea un nume. Îl strigau, simplu, „băiete” și, când nu răspundea sau nu venea la chemare, o palmă usturătoare sau un șut îi indicau foarte clar că lui i se adresaseră. Era doar o marfă, una pe care „familia” a dat-o la schimb fără să clipească, pe un butoi cu vin, atunci când ocazia s-a ivit în persoana unui recrutor de la o școală de gladiatori.

Băiețandrul s-a bucurat de schimbare; bățiile de la tatăl lui adoptiv erau deja prea mult, chiar și pentru el. Desigur, și pregătirea lui de viitor luptător era o activitate violentă, dar, cel puțin, învăța cum să riposteze. Cum să atace. Și, în cele din urmă, cum să ucidă.

Rezistența lui neobișnuită i-a adus curând porecla „Invictus”. Indiferent cât de grea era lovitura, o încasa și lupta mai departe. De cele mai multe ori, profesorii lui se vedeau nevoiți să intervină și să-l tragă cu forța de pe un adversar care altminteri i-ar fi căzut victimă.

— Invictus, lasă-l! Nu vezi că-l sugrumi? Ajunge!

— Dar, Justus, *magister*, voiam doar să...

— Ajunge! strigă Justus, apucându-l de braț și eliberând gâtul celuilalt băiat, pe care Invictus îl apucase într-o strânsoare de moarte. Ești aici ca să te antrenezi, nu ca să ucizi! Vei avea destule ocazii să faci asta la Colosseum, când vei fi crescut destul și când vei fi gata. Crede-mă, atunci când mâinile

tale vor fi pătate de sângele unui om pentru prima dată, îți va lipsi inocența de acum.

Peste ani, Invictus avea să afle că antrenorul lui avusese dreptate. Cu toate astea, vinovăția lui n-a ținut mult. La jocuri, după ce a luat prima viață chiar sub ochii împăratului, a încremenit, încă strângând în mână sabia însângerată ce străpunsese inima unui alt tânăr nu cu mult mai mare decât el. Nu-și putea lua ochii de la trupul care se zbătea într-o baltă de sânge, iute absorbită de nisipul arenei. Când înfipsese fierul în inima adversarului, se gândise la toți oamenii care-i greșiseră. La toți oamenii care-i pricinuiseră suferință. La toți oamenii.

Apoi îl auzise: vuietul. Uralele mulțimii. Și, toate astea, pentru el. Doar pentru el. Băiatul fără nume care adormea plângând noapte de noapte, în țarcul porcilor, umilit și rănit, era acum aclamat de publicul ridicat în picioare.

Își umflă nările: nu-și dădea seama ce era mai îmbătător – mirosul sângelui sau adorația mulțimii. Atunci, pe loc, realizează că nu avea să se sature niciodată de asta. Primul strop de sânge pe care îl vărsase îl făcea să-și dorească și mai mult. Pentru el, răzbunarea avea gust de sânge proaspăt, scurs din rana de moarte a dușmanului său.

*

„Apreciez nespus răspunsul dumitale. În cazul în care nu ai deja un program, ai fi de acord să luăm prânzul împreună? Dacă da, voi face aranjamentele necesare. Nu mă voi oferi să te iau de acasă ori din altă parte, în afara cazului în care îmi permiți s-o fac; cunosc obiceiul nostru de a păstra discreția în privința locului unde sălășluim.

The Elder.”

Vareka citi mesajul și zâmbi; individul cunoștea perfect „protocolul” speciei lor. Chiar așa era: cei de felul lor trebuia să rămână uniți dar, în același

timp, erau obligați să fie cu ochii-n patru. Mai ales vampirii vechi, ca ea. Și ca *The Elder*, dacă nu cumva se-nșela în privința lui. Când ai trăit deja câteva sute de ani, este imposibil să nu-ți fi făcut rost de niscaiva dușmani periculoși. Exact ca în cazul oamenilor, cei pe care-i cunoști online nu sunt mereu cine pretind a fi. Iar o întâlnire nesăbuită se poate încheia cu un țăruiș înfipt în inimă, din cauza cine știe cărei dispute vechi de secole.

„Ar fi minunat să luăm prânzul împreună. Însă mă tem că astăzi este imposibil. Am obligații deja stabilite. Măine ar fi în regulă, dacă îți convine și dumitale.

V”

Chiar avea treabă. Voia să investigheze cazul femeii misterioase pe care o întâlnise Walker Drake și să se dumirească dacă trebuia să facă ceva în privința ei sau nu. Desigur, Vareka nu se aștepta s-o găsească pe fată la bar – deși, dacă tânăra fusese îndeajuns de vrăjită de vampirul arătos, era posibil să revină, în speranța că va da din nou peste el. Dar ăsta ar fi noroc chior. Nu, Vareka voia doar să arunce o privire, eventual să pună câteva întrebări și să vadă ce iese din asta.

Cât despre prânzul ei cu *The Elder*, era chiar nerăbdătoare. Viața veșnică poate aduce însingurare unei femei care s-a aflat pe pământ destul cât asiste la căderea Imperiului Roman, dar și la lansarea celui mai nou smartphone; erau foarte puține lucruri pe care un bărbat le putea face ca să-i atragă atenția. Și totuși, acum era intrigată.

Aprecia curtoazia de a se oferi s-o ia de acasă – *chiar este un gentleman, nu doar vorbește ca unul* – dar prefera să respecte cea mai importantă regulă nescrisă a celor de felul lor, pe cea privind precauția. E drept, adresa n-ar fi dezvăluit mare lucru despre ea. Vareka își petrecuse cea mai mare parte a vieții locuind în hanuri și hoteluri – la fel și acum; se schimbaseră doar sumele pe care le

cheltuia pentru asta. Acum își putea permite tot ce era mai bun. Ajunsese departe de bielele lavițe de lemn din bucătăria ridicată în spatele cazărmii gladiatorilor, unde își petrecuse tinerețea de om.

„Desigur. Îmi cer scuze pentru neobrăzare; trebuia să-mi dau seama că timpul este prea scurt. Ai vreo preferință, sau lași în seama mea să aleg locul unde vom mânca?

The Elder”

„Mă încred în gustul și inspirația dumitale, domnule.

V”

„Bine. Voi aranja totul și voi reveni cu detaliile, îți mulțumesc că mi-ai acceptat invitația. Aștept cu nerăbdare să ne întâlnim în persoană.

The Elder.”

*

Ușor zdruncinat de vizita inopinată a Varekăi, Walker își tot turnă alcool în cană până când cafeaua din ea rămase doar o vagă amintire pe papilele lui gustative. Da, era puțin înainte de prânz, dar asta nu însemna mare lucru pentru el. Nu însemnase nici înainte, când era om, și cu atât mai puțin acum când, dacă nu cumva se hrănea din vena unui om beat, alcoolul îl afecta prea puțin.

În mod stupid, dezvăluise numele fetei; oare ce voia Vareka de la ea? De fapt, poate că nu voia nimic.

Frate, devii paranoic. Poate că femeia a vorbit serios și voia doar să te asculte bătând câmpii despre cum e să te intereseze o fată-om, acum, când tu ești vampir.

Walker dădu din cap ca pentru sine și mai bău o înghițitură din cană.

Pe lângă asta, chiar ți-a dat un sfat bun: Walker Drake, cât de idiot să fii să-i spui Mie numele tău adevărat, ha?

Termină restul de whiskey și se ridică; mai avea lucruri de făcut – înregistrări de ascultat, artiști de întâlnit și sânge de băut. Cât despre ultima chestiune, chiar era cazul să-și ia doza curând, ca să nu repete incidentul din seara trecută. Cadavrele erau o bătaie de cap.

*

— Hei! Tu, de colo! Dormi ziua-n amiaza mare?

Vareka se ridică împleticit și se frecă la ochi, să alunge somnul din ei; știa că are treabă – munca de la bucătărie părea să nu se termine niciodată – dar era tare obosită. Ațipise în timp ce aștepta să fie golite oalele ca să le spele.

— Îmi pare rău, Cassia, eu doar...

— Tu doar mă faci să-mi pierd vremea, asta faci. Acum ridică-te și treci la treabă. Oalele astea n-o să se spele singure! Mișcă-te, dacă nu vrei să te dau la gladiatori. Ai idee cât a trecut de când au văzut o femeie, darămite s-o mai și atingă?

Vorbele bucătăresei o făcură pe Vareka să se-nfioare. Auzise destule povești; fete și femei în toată firea date acelor bestii de bărbați, ca să-și facă de cap cu ele. Unele nu se mai întorceau niciodată; ea nu îndrăznise să întrebe ce pățiseră bietele. Dar bănuia.

Știa că unii dintre gladiatori aveau familii, soții; de aceia nu se temea. Dar aflase că cei mai mulți erau sclavii, prizonieri de război sau cetățeni romani care acceptaseră această cale din cauza datoriilor imense. Deși era doar o fată simplă, credea că viața unui om e un preț prea mare pentru a răscumpăra niște bani datorăți unui patrician bogat.

— Îmi pare rău, Cassia.

— Da, îmi tot spui asta. Dar părerile de rău n-ajută la nimic. Treci aici și apucă-te de frecat.

Fără o vorbă, fata înșfăcă o cârpă și se apucă de treabă. Ar fi făcut orice ca să stea departe de

cazarmă. Tot ce-și dorea era ca, într-o zi, să scape de toate. În străfundul sufletului, sub toată umilința și durerea, Vareka simțea cumva că viața înseamnă altceva decât mizerie și lacrimi.

Ar fi vrut să afle cum să ajungă la acel „altceva”.

*

— Un pahar de Chardonnay, vă rog.

Vareka îi dăruie barmanului cel mai fermecător zâmbet. Nu că ar mai fi fost nevoie; bărbatul era deja fermecat. Nu îl silise, nu încă. Deocamdată se folosea doar de arme femeiești obișnuite. Or, în cazul ei, acelea fuseseră rafinate până la perfecțiune.

Bărbatul din spatele tejghelei de la *The Clinic* îi turnă băutura și îi oferă și un bol cu alune.

— Poftim, spuse el, apoi o privi cu ochi mijiți. Hei, nu cumva te-am mai văzut? Stai, că știu: ai plecat de aici cu Walker Drake acum vreo două seri, așa-i? Țin minte toate fețele pe care le văd. Cred că e un defect profesional, râse el.

Vareka îl fixă cu privirea devenită dintr-odată stacojie și se aplecă în față puțin, cât să-l apuce de mână:

— O să răspunzi cinstit și o să-mi spui tot ce știi despre Walker Drake. Iar când conversația noastră se va fi încheiat, o să uiți că m-ai văzut astăzi aici. Ai înțeles?

— Am înțeles, răspunse el, încremenit în privirea ei sângerie.

— Bravo. Spune-mi, domnul Drake a fost aici aseară?

— Da, a fost.

— Și ce-a făcut?

În puține minute, Vareka află totul despre întâlnirea lui Walker cu fata. Nu erau informații

importante; deja știa numele tinerei, iar vampirul îi povestise și ce băuseră.

Însă obținuse o descriere detaliată a acestei Mia care părea să-l fascineze într-atât pe Drake.

Acela putea fi punctul de pornire pentru căutările ei.

CAPITOLUL 12

Când pletele ei bogate și întunecate îi apărură înaintea ochilor, Invictus se ascunse în spatele uneia dintre fâșiile de pânză ce fluturau pe gardul din spatele cazărmii, ca un hotar simbolic ce delimita teritoriul gladiatorilor de zona bucătăriei și a slugilor. O mai văzuse pe fata mlădioasă, cu piele măslinie, care părea mereu să se grăbească undeva. Se mișca de parcă ceva sau cineva ar fi fugărit-o fără încetare. Într-o zi, îi zărise fața; durase doar o clipă, dar apucase s-o privească în ochi și văzuse în ei tot ceea ce, la rândul lui, purtase cu sine cândva – teamă, durere și întunecime.

Și ea îl văzuse; de groază, ochii i se măriseră și mai mult, deși părea imposibil.

El era îmbrăcat în echipamentul de luptă, iar statura lui solidă îi trăda, la rândul-i, îndeletnicirea. Fata înghețase preț de-o clipă, apoi fugise înapoi în clădirea din care venea.

Mormăind o înjurătură, Invictus o așteptase să revină; nu mai apăruse. După asta, în fiecare zi, ori de câte ori putea, se strecura pe lângă gardul din spatele cazărmii, sperând s-o revadă. Învățase să nu se mai arate; nu voia s-o sperie iar.

Spre deosebire de sclavii și prizonierii care fuseseră transformați fără voie în gladiatori, el avea anumite privilegii: unul dintre ele era permisiunea de a părăsi cazarma; altul, posibilitatea de a se bucura de compania unei femei. Acum, că se număra printre favoriții împăratului și ai publicului, putea lesne să ceară ca această fată să-i fie adusă. În fond, părea să fie o simplă servitoare. Dar nu o voia așa. Nu voia să intre în viața lui adusă târâș, urlând și zbatându-se. Voia să-i vorbească. S-o asculte. S-o *cunoască*.

Într-o zi, când o urmărea în tăcere din ascunzișul lui, auzise chemarea uneia dintre femeile de la

bucătărie:

— Vareka! Treci aici în clipa asta! N-avem toată ziua să zăbovim!

Vareka. Ce nume straniu, dar atât de potrivit pentru ea.

Speriată, fata scăpase din mână florile colorate pe care le culesese și din care împletea o ghirlandă, apoi dispăruse înăuntru.

Peste câteva ore, Invictus îi ceru unei gărzi să-i deschidă poarta. Nu se duse să se plimbe prin cetate, așa cum făceau alți luptători liberi; ferindu-se și privind în toate părțile, se duse în grădina de lângă bucătărie. Culese câteva flori și le legă laolaltă cu ghirlanda pe care Vareka începuse s-o împletească, apoi le lăsă lângă ușă.

*

Ieșit din casă pentru o plimbare și o gustare rapidă, *The Elder* se opri în fața unei florării și se uită la bobocii colorați, zâmbind amintirii. Știa ce flori avea să-i ia lui „V” a doua zi, când aveau să se întâlnească la prânz. De-acum, era sigur că bănuiala lui era corectă. „V” era *ea*.

*

Iată-l. Walker, sau cum l-o fi chemând, tocmai a intrat în *The Clinic*. Mia își transformase mașina în punct de observație și acum stătea cu ochii ațintiți pe ușa de la intrare.

Normal că s-a întors. Îl doare-n cot că i-am văzut fața și că știu ce este. Adică, pe bune, ce-aș putea face? N-are decât să mă mierlească pe loc ca să termine odată cu toată povestea, și după aia să treacă la următoarea gustare. Poate că de asta a și venit aici.

Nu voia să facă nimic. Nu încă. Mai voia să-l studieze, să afle tot ce putea despre acest monstru, ca să-l poată vâna cum trebuie. Asta o-nvățase

bunicul ei despre vânătoare: „Cunoaște-ți prada, copilă. Fii mai isteată decât ea. Nu sări pe ea orbește, sau ea te va vâna pe tine.”

Merci, bunicule. Doar că tu vorbeai despre vulpi și iepuri.

Adevărul fie spus, Walker chiar se întorsese pentru Mia. Dar nu ca s-o omoare. Spera, prostește, s-o găsească; și de data asta s-o silească să-l uite, ca să-și vadă fiecare de drumul lui fără să se mai gândească la ce se întâmplase în acea seară.

— Hei. Espresso dublu. Acum.

Barmanul dădu din cap, ignorând dispoziția arțăgoasă a lui Drake. Atitudinea lui nu-l deranja prea tare, mai ales că individul era unul dintre clienții obișnuiți și generoși. Vampirul mătură cu privirea localul; o blondă care se apleca peste masă spre un chelios cu burtă de bere îi atrase atenția pentru o secundă – nu era ea.

Când se uită din nou spre tejghea, o ceașcă îl aștepta deja acolo. Mormăi un „merci” și bău dintr-o înghițitură lichidul negru și fierbinte.

— Hopa, vezi că e fierbinte ca iadu’ și amară ca sărutul Satanei. Ai grijă.

Fără să ridice bărbia, Walker se uită drept în ochii barmanului; de-acum știa că furia asta inexplicabilă care îi aprindea un foc în stomac era semn că trebuie să se hrănească, și încă repede. Sigur, omul din fața lui nu făcuse decât să-și exprime grija pentru gâtulejul lui, nu o spusese ca să-l enerveze. Cu toate astea, pe Walker îl scosese din sărite mai ceva decât dacă i-ar fi tras un pumn în față.

Frățioare, pot să înghit și flăcări; după aia sunt ca nou. Un pic de cafea fierbinte nu-mi face rău.

— Auzi?

Omul se aplecă în față, cu cotul pe tejgheaua barului, și se uită întrebător la Drake.

Fixându-l cu privirea, vampirul șopti:

— Du-te în spate și așteaptă lângă ușă. Nu spune nimic nimănui. Dă-i drumul.

Bărbatul încuviință și dispăru. Walker mai zăbovi puțin, să se asigure că nu se uită nimeni la el, apoi ieși din bar pe ușa din față și dispăru iute în gangul pe care-l știa atât de bine.

Ce naiba face?

Mia îl urmărea; îl văzu mișcându-se cu o viteză incredibilă chiar spre locul unde fusese cât pe ce să o atace. După ce se gândi puțin, se hotărî să iasă din mașină și să se strecoare în urma lui. Avea un țăruș de lemn înfipt în betelia jeansilor și în mână deja transpirată ținea o sticlută cu atomizor, plină cu apă sfințită.

De după colț, îl auzi mormăind ceva; apoi, spre oroarea ei, văzu cum Walker deschide gura peste beregata unui bărbat. Acesta din urmă părea să fie într-un fel de transă: nu țipa, nu încerca să scape de vampir în niciun fel. Stătea acolo pur și simplu și-l lăsa pe monstru să-i bea sângele.

Nu se poate să stai degeaba, trebuie să-l salvez pe omul ăla. Cât de lașă să fiu?

Dar picioarele n-o ascultau; înghețase pe loc și nu putea decât să tragă cu ochiul pe după zidul de cărămidă. Atunci se întâmplă ceva și mai ciudat: monstrul își desprinse gura de gâtul bărbatului și se mușcă de încheietură. Șocată, Mia văzu cum creatura își pune mână cu vena proaspăt sfâșiată la gura omului și-l forțează să bea. După câteva secunde, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, bărbatul se întoarse fără să arunce măcar o privire vampirului și intră în bar. De spaimă, fata nu reuși să se miște din loc nici măcar atunci când vampirul porni spre ea; își reveni prea târziu, abia când se găsi, din nou, față-n față cu el.

— Tu!

Ochii lui injectați se făcură mari din cauza surprizei, dar își reveni rapid; puse o mână pe umărul fetei și îi prinse privirea. Însă, înainte să apuce să o silească, se trezi stropit cu ceva rece în plină figură; își acoperi ochii cu mâinile și legătura dintre ei se rupse.

— Ce dracu'...

Se șterse pe față și deschise iar ochii, exact când fata ridica țărșul. Înainte să i-l înfigă în inimă, o apucă de încheietură și îi răsuci mâna cât s-o facă să dea drumul armei. Din nou o fixă cu privirea, încercând să termine ce începuse:

— Nu-ți vei aminti că ai văzut...

— Alo! Doamnă, sunteți bine? Las-o-n pace, auzi? Jegosule! Te calc în picioare dacă ridici mâna la ea!

Un trecător se hotărâse să intervină în ceea ce credea a fi un jaf sau o ceartă între îndrăgostiți.

Pentru a doua oară, Walker fugi și o lăsă pe Mia fără să-i șteargă memoria.

Dracu' să mă ia! Dintre toți newyorkezii, a trebuit să dau peste singurul căruia îi pasă de ce se întâmplă în orașu' ăsta de nebuni.

Încă șocată, Mia strângea apa sfințită într-o mână și țărșul în cealaltă.

— Doamnă, v-a făcut ceva? Să sun la Urgențe?

Realmente preocupat, bărbatul care intervenise o privea cu îngrijorare. Ea scutură din cap și reuși chiar să încropească un zâmbet:

— Nu... nu, sunt OK, mulțumesc. N-am nimic.

Bărbatul îi mai aruncă o privire, apoi dădu din cap și plecă.

Mia se întoarse la mașină ca prin vis; se trânti pe scaunul șoferului și puse alături sticluta și țărșul.

Apa sfințită nu l-a afectat deloc. Absolut deloc. E el mai aparte, sau tot ce am citit eu erau tâmpenii? Dacă nici țărșul nu-i face nimic? Dacă nu am cum să-l dobor? Și ce tot spunea acolo?... Zici că-ncerca să mă hipnotizeze sau ceva. Oare ăștia pot face așa ceva? Ce idioată sunt... Trebuia să fi citit mai mult. Și nu trebuia să fi făcut ce-am făcut azi. A fost o prostie cât casa. Eh, cred că e cazul să-ți mai faci temele, Mia Chambers. Ai avut noroc din nou, dar s-ar putea ca a treia oară să fie cu noroc pentru el.

Și Walker plecase să-și facă temele. Trebuia să găsească o altă abordare în cazul acestei fete. Cel mai simplu i-ar fi fost s-o omoare; așa ar fi pus capăt tuturor grijilor legate de Mia. Dar nu i-ar fi plăcut să facă asta. Habar n-avea de ce, știa doar că s-ar fi simțit complet diferit ucigând-o pe ea, față de momentul când îl secătuisese pe acel străin necunoscut pe stradă.

Ia stai așa, Drake; și ea e o străină, ai uitat? Îi știi doar numele. Asta, desigur, dacă ți l-a spus pe ăla real. Cu ce draci de zeamă ți-a dat în față? Care-i treaba cu țărșul? Știe despre vampiri? De obicei, fetele țin în geantă spray cu piper, nu un nenorocit de țărș din lemn, nu? Și dacă există oameni care știu despre vampiri și umblă să ne vâneze? Dacă prima întâlnire cu ea a fost doar o schemă ca să se apropie și să-ți facă inima franjuri la propriu? Sigur, nu e ca și cum nu ți s-ar mai fi întâmplat, dar de fiecare dată ai reușit s-o repari cu băutură. Nu era nimic fizic. Nimic definitiv. Nu ți-a înfipt nimeni, niciodată, un rahat de țărș în ea.

Își puse în minte să găsească o cale s-o întrebe pe Vareka dacă nu cumva există și oameni care vânează vampiri, nu doar invers. Până atunci avea să stea acasă și să se documenteze de pe atotputernicul internet. Trebuia să găsească și vreo informație utilă îngropată sub mormanul ăla de prostii, nu?

CAPITOLUL 13

Ghemuită în colțul ei din bucătărie, Vareka se cuibărise sub o zdreanță peticită; zâmbea și strângea la piept florile pe jumătate ofilite. Le găsise în acea după amiază, când bucătăreasa o trimisese în grădină să aducă mirodenii. Cine să i le fi lăsat?

În adâncul sufletului, știa răspunsul la această întrebare: n-avea cine să fie decât străinul acela ciudat, gladiatorul care o tot urmărise în ultimele zile. Pe jumătate înspăimântată, pe jumătate încântată, fata încercă să-și amintească fața lui, atât cât apucase să zărească din ea înainte să fugă, speriată de moarte.

Nu știa mare lucru despre bărbați și nici nu văzuse prea mulți; oricum, nu destui cât să facă vreo comparație. Dar, când se gândi la el, îl găsi mai degrabă arătos. Înalt, bine clădit – așa cum îi cerea îndeletnicirea – cu o coamă bogată și castanie care-i încadra trăsăturile cioplite. Da, arăta bine. Însă în minte i se întipăriseră ochii lui, care păreau nepotriviți cu restul. În clipa în care-i întâlнисeră pe ai ei, își pierduseră toată asprimea. Privirea lui se îmblânzise și în ea nu strălucea nici dorință, nici sfidare; Vareka nu găsea un cuvânt care să descrie acea scânteiere. Tot ce știa era că nimeni nu se mai uitase așa la ea. Și se simțise bine. Se simțise *acasă*.

*

Mia.

Vareka zâmbi când își aminti cât de ușor îi dezvăluise Walker Drake numele fetei. Deschise browser-ul pe telefon și începu să caute imagini după acel nume. Deși detesta platformele sociale pentru că-i făceau pe oameni să renunțe de bună voie la intimitate și să-și trăiască în văzul lumii

momentele absolut personale din viața lor, trebuia să recunoască utilitatea acestei invenții diavolești, tocmai din această pricină. În vremurile astea, era floare la ureche să găsești pe cineva. Se puse pe treabă. Mia nu era un nume comun, dar erau atât de multe femei care îl purtau încât se văzu nevoită să aplice căutării sale anumite filtre și foarte multă răbdare.

— Ceva de băut, doamnă?

Îi zâmbi bărbatului cu ochi de un verde strălucitor care aștepta să-i ia comanda la barul restaurantului:

— O cafea și un pahar de Chardonnay, vă rog. Mulțumesc.

Bărbatul înclină capul și se îndepărtă, lăsând-o să-și vadă de ale ei.

The Elder intră în restaurantul lui preferat și se duse direct la masa obișnuită. Aici avea s-o aducă pe „V” a doua zi. Era locul în care se simțea în siguranță; era terenul lui. Nu că ar fi avut de ce să se teamă. Uneori binecuvântare, alteori blestem, nemurirea nu-l trădase niciodată. Nu exista țară care să-l doboare. Nici de o Piatră a Lunii nu avea nevoie. Era *altfel*.

Se așeză, comandă specialitatea zilei și un whiskey. În timp ce aștepta să fie servit, scoase telefonul și intră pe pagina grupului O’Neg. Trebuia să-i comunice lui „V” detaliile întâlnirii lor.

„Salutări. Mi-am luat libertatea pe care mi-ai acordat-o și am ales un restaurant pentru prânzul nostru de mâine. Este un loc la care țin mult, casa mea departe de casă dacă vrei. Sper să-ți fie pe plac. Se numește H₂O. Îți voi trimite coordonatele și adresa. Asta, desigur, dacă nu cumva te-ai răzgândit și îmi permiți să te iau la ora 1.”

La câteva secunde după ce trimise mesajul, auzi un *ping* din celălalt capăt al sălii. De la bar.

O fi aici? Nu, trebuie să fie o coincidență.

The Elder scană rapid oamenii așezați la tejgheaua elegantă: doi bărbați ce păreau să fie brokeri de bursă ieșiți în pauză, antrenati într-o discuție aprinsă de afaceri, trei femei în ținute *office* care trăncăneau între ele, cu telefoanele lângă pahare. Niciunul dintre acești oameni n-ar fi ignorat un mesaj; ar fi sărit în sus, îngroziți că au întârziat la birou. Dar mai era acolo o femeie, așezată la capătul barului; se uita la telefon. Când îi studie înfățișarea, vampirul simți cum inima lui moartă se strânge. Să fie oare...?

Încetează. Ai făcut asta vreme de câteva secole, mereu ți se părea că vezi o anumită persoană în fiecare străină pe care o întâlneai. Asta nu este ea. Nu e Vareka. Deși atunci, demult, îți părea unică, sigur mai există cel puțin o femeie pe lumea asta care să-i semene. Controlează-te.

Luptând cu impulsul teribil de a se repezi la bar ca să se uite mai bine la femeia brunetă care stătea acolo singură, *The Elder* se forță să rămână la masă și să primească paharul adus de Oliver.

— Vine și mâncarea imediat, zise bărbatul.

— Nicio problemă, Ollie. Am timp. Nu e grabă.

Șeful de sală dădu din cap, zâmbind, și plecă.

Atunci când vampirul se uită din nou spre bar, femeia plecase.

Ea era.

Serios? H₂O? Din toate localurile, acolo m-am găsit să merg astăzi? La restaurantul lui preferat? Are gusturi alese, trebuie să recunosc.

De îndată ce citise mesajul trimis de *The Elder*, Vareka lăsase niște bani pe bar și plecase în viteză de acolo. Dacă ăsta era locul lui preferat, avea toate șansele să dea peste el. Și nu voia să să-l întâlnească așa. Dacă *The Elder* era, într-adevăr, atât de bătrân pe cât bănuia ea, nu voia să fie luată pe nepregătite, îi plăceau surprizele doar când veneau ambalate într-o cutie scumpă de bijuterii.

„Sună foarte bine. Am citit numai lucruri frumoase despre locul acela. Îți mulțumesc că te-ai

oferit, din nou, să mă iei. Apreciez gestul dumitale. Însă prefer să ne întâlnim acolo. La ora 1, înțeleg?”

„Desigur, cum dorești. Va exista o rezervare pe numele Victor Stark. Aștept cu nerăbdare să te întâlnesc,

V.S”

*

— Mda?

— Bună, D.

Walker luă telefonul de la ureche și se uită la ecran: niciun nume, doar un număr oarecare.

— Cine e?

— Venice, d’oh, râse femeia. Aș fi crezut că propriul meu producător e în stare să-mi recunoască vocea la telefon, nu zici?

— Scuze, V. Știam că am numărul tău salvat în agendă; m-ai surprins, atâta tot. Care-i treaba? De pe telefonul cui mă suni?

— De pe al meu. Mă rog, ăla nou. Am pierdut telefonul vechi aseară. Să zicem că a fost o noapte complicată.

Drake își dădu ochii peste cap. Venice era cunoscută pentru apetitul ei insațiabil când venea vorba de petreceri și pentru faptul că se făcea praf înainte ca ceilalți să se amețească măcar.

— Am înțeles. Se întâmplă și la case mai mari. Ia zi, cu ce pot să te ajut? Ți-au făcut paparazzi niște poze nașpa și publicistul tău n-a reușit să rezolve problema?

— Nooo, doar știi că mi se rupe de fazele astea. Dacă sunt machiată bine și ăia îmi scriu numele corect, n-au decât să-mi facă poze până behăie.

Walker chicoti. Corect. Venice era unul dintre puținii artiști care reușeau să transforme orice fel de publicitate în publicitate pozitivă. Iar asta se reflecta minunat în cifrele de vânzări.

— Așa-i. Deci, cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Păi, ai putea să sărbătorești cu mine.
Vocea ei nu prevestea nimic bun.
— Venice, ce ai făcut?
— Nu mai bine îți povestesc la un pahar?
Drake izbucni într-un râs sănătos:
— Măi fată, da' tu nu-ți iei niciodată o pauză, să-ți revii?
Aproape că o auzi ridicând din umeri:
— Ei, nu mă știi? Cinci minute cu ochii închiși, un pic de anticearcă și-s ca nouă. Ești acasă?
— Dap. Cu ce dorește doamna să fie servită atunci când sosește?
— Lasă, că aduc eu otrăvurile. Tu doar să fii acolo.

Walker îi deschise unei Venice DeKay foarte vesele. Tânăra intră, trânti pe măsuta de cafea o ditamai punga plină cu sticle, apoi se aruncă pe canapea.

— Da' cum să nu, simte-te ca acasă, nu băga în seamă servitorii. Sunt aici doar ca să-ți deschid ușa, râse el, alăturându-i-se. Ei, ce facem?

— Frate, eu le-am adus, ai putea măcar să torni.

Bărbatul sări în picioare, făcându-i o plecăciune teatrală:

— Desigur, doamnă. Orice, doar să vă văd mulțumită.

Trase cu ochiul în pungă, să vadă de ce pahare e nevoie, apoi aduse două tumblere și niște gheață din bar.

— Fiecare cu a lui, eu nu le amestec, spuse el; îi întinse fetei paharul cu vodca pe care și-o adusese și turnă un whiskey dublu pentru el. Sunt numai urechi, spuse.

Venice își bău porția dintr-o dușcă lungă și îi vârî paharul gol sub nas, să i-l umple iar. După ce el îi îndeplini dorința, fata oftă, încântată, și se așeză mai comod pe canapea.

— OK. Mai știi că ți-am zis de rolul ăla pe care mi l-au oferit în nu știu ce serial cu vampiri, d-ăsta

pentru adolescenți?

— Sigur, spuse Walker, străduindu-se să nu tresară la auzul acelui cuvânt; luă o gură de alcool ca să-și ascundă reacția.

— Păi, cică n-o să fiu doar așa, o apariție episodică. Personajul meu o să fie unul principal în sezonul următor. Mi-au zis că au studiat piața sau ce rahat fac ei la televiziunile astea și au aflat că puștilor le-ar plăcea la nebunie să mă vadă în serialul ăla. Deci sunt o vedetă TV în devenire, ca să știi cu cine stai de vorbă. Poate că o să am parte și de *fan fiction*, hm?

Închise ochii și scrise cu degetul, în aer:

— Venice DeKay – o poveste cu vampiri”. Cât de tare ar fi?

Drake zâmbi în colțul gurii și își termină paharul, apoi și-l umplu la loc.

— Să bem pentru asta, V.

Hm. Cum ar fi...

— Știi, s-a scris o grămadă despre vampiri. Trebuie să-ți faci un pic temeale, nu?

Venice râse scurt:

— Mda, da' cred că asta e treaba scenariștilor, nu a mea. Eu doar mă țin de text.

— Clar, dar nu ești curioasă?

Fata se încruntă și puse jos paharul.

— În legătură cu ce?

Walker ridică din umeri și mai luă o înghițitură.

— Nu știu... În legătură cu toată povestea asta cu vampiri. E o adevărată isterie în jurul lor. Toată lumea face filme despre ei, scrie cărți... Cred că n-au mai fost așa de faimoși de la Bram Stoker încoace.

Venice râse, dându-și capul pe spate:

— Frate, eu o fac pe vampirul. Pe scenă și în viața reală. Așa *trăiesc* eu. Ce să mai citesc?

Drake, ar trebui să te oprești acum. Până nu e prea târziu.

O privi din cap până-n picioare și se hotărî.

Aia e. Pot s-o silesc să uite.

Bărbatul își puse paharul lângă al fetei și se întoarse cu fața spre ea:

— V, și dacă vampirii există de-adevăratelea? Dacă au trăit mereu printre oameni?

Venice se încruntă și se aplecă spre el până când fețele aproape că li se atinseră:

— Frăție, ce-ai luat? Pare bun. Îi dai și lu' fata?

El scutură din cap și o apucă de mâini, privind-o drept în ochi:

— Venice, răspunde cinstit: dacă vampirii ar exista, ai vrea să știi?

Trăsăturile ei se destinseră sub efectul silirii; zâmbi:

— Da.

— Ți-ar fi frică, dacă ar exista cu adevărat?

— Nu. Îmi plac.

Walker se dădu puțin în spate, nedumerit:

— Cum se poate să-ți placă ceva ce nici nu știi că există?

— Pur și simplu. Îmi place ideea că există *ceva*, o creatură care e indestructibilă. În vârful lanțului trofic. Vânătorul suprem, nu un morman jalnic de rahat.

— Ce vrei să spui?

— Ceva care este opusul meu.

Drake se încruntă. De unde venea asta? Atunci își aminti de ultima dată când Venice DeKay fusese internată într-un centru de dezintoxicare. Luase o supradoză și fusese la limită. Toți stătuseră cu sufletul la gură, până și medicii aveau dubii că se va recupera complet, fără leziuni cerebrale permanente. Fusese un accident sau o făcuse special?

— Venice. Ai încercat vreodată să-ți faci rău?

— Da.

— Cum?

— Cu coca. Băutură. Pastile. Toate alea. M-au dus la spital, cretinii. Asta e, mai încerc.

— De ce? Tocmai ai primit un rol într-un serial tare. Ești o super vedetă pop. Ce-ți lipsește?

— Totul. Nu sunt fericită. Și mă seacă atunci când oamenii îmi spun că ar trebui să fiu. Dar ei nu știu. Am senzația mă uit la viața altcuiva; și da, e o viață bună. Nu simt că-i a mea, atâta tot.

S-o fac? Ei, ce dracu'. Ia.

— Venice, ascultă-mă. Vampirii există. Mă crezi?

Fata râse și scutură din cap:

— Nu.

— Și dacă ți-aș arăta că există și că eu sunt unul dintre ei? Atunci m-ai crede?

— Da. Dar nu există. N-au cum.

Walker zâmbi.

— Bine. Uită-te și stai pe loc. Să nu-ți fie frică, n-o să-ți fac rău.

Fața lui se transformă. Sângeriul ochilor deveni și mai intens, amplificat de paloarea cadaverică pe care i-o căpătase fața; întredeschise gura, lăsând să se vadă colții ascuțiți.

Fata făcu ochii și mai mari decât îi avea deja din cauza silirii, iar buzele ei formară un „O” perfect.

Chipul lui Walker reveni la normal. Zâmbi:

— Ei? Acum mă crezi?

— Da. Da, te cred.

— Bun. Ce zici de asta?

— Aș zice că-s impresionată.

El râse:

— Sunt sigur că ești.

Se opri. Simțea că nu e corect, dar foamea era mai puternică decât el. O avea acolo, în fața lui: docilă, silită, cu sânge proaspăt curgându-i prin vene...

— Îmi dai voie să beau sânge de la tine?

— Doare?

— Puțin, cred. Dar te vindec după aia.

— Poți să faci asta?

— Da. Trebuie doar să-ți dau din sângele meu.

— Adică pot să beau sânge de vampir?

Walker râse încet de entuziasmul ei copilăros.

Sunt tot machiajul ăla *goth* și atitudinea de star, era doar o fetiță care fusese forțată să crească prea mult și prea repede. Aproape că se simțea prost pentru că avea să se hrănească din sângele ei. Aproape.

— Da, poți să bei sânge de vampir, îi spuse.

— Atunci, bine.

Drake îi mângâie obrazul cu dosul palmei:

— Îți mulțumesc. Și, Venice, știi ceva?

— Ce?

— Ar trebui să uiți tot ce ți-am spus și ce ți-am arătat astă seară despre vampiri. Uită și că m-am hrănit de la tine. Un singur lucru vreau să-l ții minte, totuși: ești senzațională. Ești talentată, plină de viață, apreciată, și meriți să te bucuri de tot ce înseamnă asta. OK?

— OK.

Vampirul dădu din cap și își îngropă fața în curbura gâtului ei, adulmecând vena care pulsa acolo. Îi puse o palmă pe piept, chiar deasupra inimii, să simtă când ritmul bătăilor avea să încetinească, înainte să fie prea târziu. Nu voia să-i facă rău. Era deja suficient de frântă. Colții lui îi înțepară pielea, iar sângele cald îl scufundă în euforie.

CAPITOLUL 14

Drake se trezi din cauza sunetului strident al telefonului.

Ce dracu'...

— Mdeah? răspunse, pe un ton iritat.

Era puțin după ora 9 dimineața.

— Doamne, Walker, te-ai uitat pe Twitter?

— Nu. S-ar putea să te șochez, dar nu fac asta în somn, Andrew.

Publicistul lui o luase razna? Ce naiba putea fi atât de interesant pe Twitter de trebuia să-l trezească în creierii dimineții?

— Mda, păi, e despre Venice.

Devenit brusc lucid, Walker sări drept în capul oaselor:

— Ce-i cu ea?

— Se pare că a făcut iar o supradoză.

— Cum adică „se pare”? Ce-a făcut?

— Păi, menajera ei a găsit-o acum vreo oră, când a venit la treabă. Venice era inconștientă, zăcea în living. Femeia a sunat la Urgențe și paramedicii erau cât pe ce să-i declare decesul. Nu tu puls, nu tu nimic. Bafta chioară e că menajera l-a sunat și pe publicistul lui Venice și ăla a insistat s-o ducă la spital. Se pare că s-a trezit în ambulanță, pe drum.

— OK. La ce spital au dus-o?

— La *St. Joseph Memorial*. Walker...

Drake închise și începu să se îmbrace.

Ce dracu' s-a întâmplat?

După ce se hrănise din vena lui Venice, se ținuse de cuvânt și o vindecase. Mai băuseră un pahar, două, și o trimisese acasă cu o limuzină. O pusese chiar să-l sune când ajungea acasă. Iar ea făcuse întocmai.

Să fi încercat oare să se sinucidă? Iar? Dar de ce? O silise să uite toate gândurile negre; părea să

fie bine dispusă și chiar nerăbdătoare să-nceapă filmările pentru serial. Părea chiar *fericită*. Deci ce făcuse?

— Venice?

Walker stătea în picioare, lângă pat, după ce alergase vampirește până la spital și silise pe toată lumea să-l lase să ajungă la rezerva ei, de vreme ce tot personalul medical insista că vizitatorii n-au voie înăuntru „fiindcă domnișoara DeKay este într-o stare fragilă din punct de vedere fizic și emoțional”.

N-au voie pe dracu’, se gândi el, cu ochii la silueta ei micuță, întinsă pe patul de spital și legată la tot felul de tuburi și fire. Fără machiajul întunecat și hainele de piele părea așa de mică, de tânără și de firavă.

Aruncă o privire la aparatul care-i monitoriza inima: bipăia.

— Walker? scânci ea răgușit.

Întredeschise pleoapele și se uită la el.

— Scorpie cum ești, n-ai putut să te abții și să mă trezești devreme, așa-i?

Fata râse încet, dar începu să tușească și se strâmbă de durere.

— Îmi pare rău, dar n-aș zice că te-am chemat *eu* la petrecerea asta. Ai venit cam neinvitat.

— Da, mă rog, am auzit că farmacia lor e plină de bunătați; doar mă știi, n-am putut să mă țin deoparte.

— Frate, nu mă mai face să râd. Mă doare. Mi-or fi rupt vreo coastă când încercau să mă aducă înapoi din locul ăla frumos. Pe bune, încetează.

— Atunci încetează și tu să mai fii o tâmpită care trage pe nas prea mult.

Venice ridică ușor din umeri, zâmbind ofilit.

— Da’ ce-ai avut în cap, dacă nu te superi că te-ntreb?

— Cred că aveam chef să mai petrec un pic. *Tu* ai fost de porc, că m-ai trimis acasă așa devreme.

— A, deci *eu* sunt de vină?

— Producătorul e mereu de vină, Drake. Credeam că știi asta de-acum.

— Scorpie.

— Merci.

Zâmbetul ei îl făcu și pe el să râdă. Se simțea ușurat: fata era încă om. Cea mai mare teamă a lui fusese ca ea să nu fi murit după ce băuse din sângele lui. Asta ar fi însemnat că se afla în plină transformare.

— Oricum, sper că ești fericită acum: ești *trending* pe toate platformele sociale. Mă rog doar ca Jonas să-i convingă pe ăia de la televiziune că asta nu dăunează serialului.

Fata pufni:

— Jonas e-n stare să-l convingă pe diavol să bea apă sfințită.

— Ai și tu dreptate, râse el din nou, când își aminti toate scandalurile din care publicistul reușise să-și extragă cu mare măiestrie clienta.

Râse și ea, dar fața i se schimonosi de durere; Walker se aplecă imediat deasupra ei:

— Ce-i?

— Băi, chiar cred că ăia mi-au rupt niște coaste. Până și când respir mă doare de crăp.

Ochii i se umplură de panică:

— Doamne, Walker, dacă e chiar așa? N-o să pot să cânt, să înregistrez, și nici să filmez pentru nenorocitul ăla de serial. Ce fac?

Începu să plângă în hohote, iar asta nu făcu decât să-i amplifice durerea și așa cumplită.

Într-o clipă, Walker fugi la ușă, o încuie, apoi reveni lângă pat și o privi în ochi:

— N-o să-ți amintești nimic din toate astea. Bea, spuse el.

Își sfâșie încheietura și i-o lipi de buze. O lăsă pe fată să înghită puțin sânge, apoi își retrase mâna și o înlocui cu un pahar cu apă, ca să se asigure că nu-i va rămâne pe limbă gustul metalic.

— Așa. E mai bine?

— Da, răspunse ea, cu energie reînnoită. Pfoai, zici c-am dormit două zile în continuu. Și cred că băteam câmpii mai devreme, că nu mă mai doare. O fi fost vreo întindere musculară.

Drake zâmbi.

— O fi fost.

Îi luă paharul și îl puse pe noptieră, apoi se așeză pe pat, lângă ea.

— Pot să te las singură? Sau vrei să stau cu tine?

Ea scutură din cap și îl concedie cu un gest:

— Nu, sunt OK. Ce naiba, am doișpe ani?

Vampirul o privi dintr-o parte:

— Câteodată mă-ntreb același lucru, spuse el și fu răsplătit cu o palmă peste braț. Bine, bine, plec. Doar... doar să nu-mi mori, mbine?

— Mbine. O să-ncerc.

— STF.

— Promiți?

Bărbatul se ridică, amuzat; îi mai aruncă o privire înainte să iasă pe ușă:

— Ești o persoană senzațională, V. Ține minte asta.

Fata se încruntă, ca și cum s-ar fi străduit să-și amintească ceva:

— Mi-a mai zis cineva asta; cred că ieri. Da' să mor dacă mi-aduc aminte cine.

Walker zâmbi și ridică din umeri:

— Nu contează cine a zis-o; oricum avea dreptate. Ai grijă.

*

— *Da*, gălbenele.

Victor începea să se enerveze. Fiecare florar la care se opri se ridicase o sprânceană când îi auzise întrebarea și-i oferise trandafiri, crini, cale, orhidee, practic orice altă floare în afară de cea pe care o căuta el.

— Domnule, îmi pare rău, dar nimeni n-a vrut vreodată un buchet de gălbenele.

— Ei, bine, eu vreau. Și-l vreau *acum*.

Florarul începea să devină stresat de tonul nervos și ușor agresiv al bărbatului care îi cerea gălbenele. Brusc, fața i se luminează când îi veni ideea salvatoare:

— A, fiți atent: nu mai bine mergeți la magazinul naturist? E chiar aici, după colț. S-ar putea să găsiți la ei.

Vampirul mârâi un „mulțumesc” și plecă. Normal, oamenii credeau că gălbenelele au calități medicinale; așa că locul lor era într-un magazin vrăjitoresc sau într-unul naturist, nu pe taraba unui florar.

Într-adevăr, găsi acolo planta, dar numai în ghiveci; cumpără, așadar o duzină de ghivece, îl puse pe vânzător să taie florile și se întoarse la florar căruia îi ceru să facă un buchet frumos din ele.

Mulțumit de rezultat, porni spre H₂O. Era încă devreme, dar emoțiile îl împiedicau să facă altceva.

*

Vareka își luă ochii din telefon, unde restrânsese căutările Miei la vreo cincisprezece fete; însă asta nu mai era o urgență. Fata nu reprezenta un pericol pentru creația ei. Deși Walker Drake era aproape nou-născut, părea perfect capabil să se apere singur dacă era cazul. Avea simțuri și reflexe ascuțite, în schimb umanitatea lui părea să se fi „tocit” suficient cât să nu ezite în a lua o viață omenească să și-o apere pe a lui.

Femeia-vampir se uită la ceasul înzorzonat de pe peretele camerei ei de hotel. Mai avea timp. Încă purtând halatul de mătase, se așeză pe micuța canapea de două locuri, lângă băiatul de serviciu pe care îl silise s-o asculte.

— Nu scoți niciun sunet, bine?

Tânărul dădu din cap; zâmbind, Vareka își înfipse colții în gâtul lui. Știa că o doamnă nu trebuie să meargă niciodată cu stomacul gol să ia masa cu un domn.

*

— Mai vrei cafea, Victor?

— Da, Ollie, te rog.

Acesta din urmă luă ceașca goală și scutură din cap:

— Dacă doamna pe care-o aștepti n-o să-ți facă inima să bată mai tare, toată cofeina asta pe care ți-ai turnat-o pe gât o s-o facă sigur.

Victor râse.

Prietene, nimic nu-mi poate face inima să bată mai tare sau mai încet. Dar ai o bilă albă pentru bunele intenții.

— Nu pățesc nimic, Oliver. Nu-ți face griji.

— Dacă zici... Florile sunt într-o vază, în spatele barului. Să-mi spui când vrei să ți le aduc.

Victor se uită la ceas:

— Cam în cincisprezece minute, cred.

— OK. Să sperăm că nu faci un atac de cord până atunci, de la următorul espresso.

— Bună ziua. Cred că mă așteaptă un domn pe nume Victor Stark.

Oliver îi zâmbi încântat Varekăi, studiind-o din cap până-n picioare: părul aproape negru era ridicat într-un coc lejer; rochia neagră, de vară, îi stătea agățată de umărul drept și se aduna în talie, într-o curea subțire, argintie, pentru ca apoi să cadă în valuri relaxate peste sandalele plate, și ele argintii. Avea o poșetă-plic portocalie și un zâmbet larg, cu dinți impecabili.

— Pe aici, doamnă.

Victor auzise scurtul dialog. Vocea aceea... Să fie oare...?

— Vareka.

Zâmbetul îngheță pe buzele femeii care uită să se mai așeze pe scaunul pregătit de Oliver.

— Tu.

CAPITOLUL 15

Ollie se făcu nevăzut imediat ce simți tensiunea dintre Victor și femeia aceea frumoasă pe care o așteptase.

Stark se ridică și îi oferă Varekăi florile. Ea întinse mâinile și le luă cu un gest mecanic:

— Cum... cum de ți-ai...

— Cum de mi-am amintit? zâmbi el. Îmi amintesc tot. Tu?

Femeia pufni, iar fața ei se topi, în sfârșit, într-un surâs:

— Cum aș putea să uit?

*

Frântura de amintire despre noaptea ce trecuse nu-i dădea pace lui Venice.

„Ești senzațională. Ești talentată, plină de viață, apreciată, și meriți să te bucuri de tot ce înseamnă asta.”

Cuvintele îi tot răsunau în minte, rostite – nu se știe de ce – tocmai de vocea lui Walker Drake.

Poate că eram prea drogată ca să mă prind dacă îmi vorbește el sau vocile din capul meu.

Încet, se ridică din pat, deconectă toate tuburile și firele și merse la ușă; o încuie și o propti cu un scaun.

Poate că cineva chiar îi spusese toate lucrurile alea. Și Drake îi zisese același lucru, chiar înainte să plece. Dar ea tot nu credea. Nu *simțea*. Niciodată nu simțise asta. În ciuda personajului pe care-l juca și care era frapant, întunecat, puternic, în adâncul ei rămăsese mereu Valerie-Ann Peppit din Anvil, Mississippi. Fata fugită de acasă la vârsta de cincisprezece ani ca să scape de nenumărații iubiți ai mamei, care voiau două la preț de una. Încă le simțea mâinile aspre pe carnea ei tânără; poate că de asta îi plăcea atât de mult să

poarte haine de piele: dădeau impresia unei armuri. Poate că de asta îi plăcea atât de mult să poarte un machiaj așa de strident: dădea impresia unei măști. Dar, la sfârșitul zilei, când își dădea jos armura și masca iar Venice DeKay era pusă bine, în garderobă, Valerie-Ann Peppit revenea la viață.

Nu Venice fusese cea care încercase să se sinucidă; de fiecare dată o făcuse Valerie-Ann.

Iar acum, cea care se ridica de pe patul de spital, cu fața curată și îmbrăcată într-o cămașă de noapte de unică folosință, era tot ea. Valerie-Ann. Adolescenta care voia să scape.

Ignorând-o pe asistenta care bătea disperată în ușă, alarmată de aparatele deconectate, Valerie-Ann luă paharul de plastic din care Walker îi dăduse să bea apă mai devreme și îl strivi cu piciorul. Ridică un ciob și, preț de-o clipă, îl ținu deasupra coapsei goale.

„Ești senzațională”.

Zâmbi și scutură din cap.

Ești praf.

Într-o secundă, sângele începu să-i țâșnească din toate arterele principale.

*

— Chiar așa? o îndemnă Victor.

Vareka ținea florile la piept, ca pe un scut. Încuviință:

— Da, îmi amintesc tot. N-am uitat niciodată. Nu *te-am* uitat niciodată.

Victor zâmbi și se aplecă spre ea:

— Nici eu nu te-am uitat pe tine.

Ca trezită dintr-o transă, femeia se adună și își așează buchetul în poală; se lăsă pe spătar:

— Te rog. Nu mă insulta. Dacă îmi amintesc corect, la un moment dat fugăreai prin toată lumea o franțuzoaică. Asta nu prea arată că suferai după mine.

Bărbatul îi făcu semn unui ospătar să ia florile și să le pună înapoi în vază, iar omul se conformă rapid. Vareka își împleti degetele sub bărbie și se uită la Victor, așteptând.

— Da. Beatrice de Boissville. O iubeam. Eram obsedat de ea. Am urmărit-o sute de ani. Dar tu ești prima femeie pe care am iubit-o. Primul om de care mi-a păsat. Prima ființă care m-a făcut să simt altceva decât furie oarbă.

Buzele Varekăi se arcuiră într-un surâs mic. Își duse după ureche o șuviță imaginară:

— Cred că avem multe de povestit, *Invictus*.

*

Vareka începu să simtă mai puțină teamă și mai multă curiozitate față de bărbatul care îi lăsase flori la ușa bucătăriei. Mai ales că își făcuse un obicei din asta. Într-o dimineață, când nu găsi buchețelul acolo, constată cu mirare că e dezamăgită.

Însă asta nu durase mult; mai târziu, în aceeași zi, când ieși să culeagă legume din grădină, el apăru dincolo de gard.

— Ziua bună.

Aplecată peste răsaduri, fata tresări când îi auzi vocea, dar nu se întoarse. Bărbatul continuă să-i vorbească, pe un ton blând, stăpânit, de parcă ar fi încercat să îmblânzească o fiară sălbatică ce ar putea ataca sau fugi în orice moment:

— Cred că ți se spune Vareka. E un nume tare frumos și neobișnuit. Mie îmi zice *Invictus*. Cum sunt luptător, cred că e evident de la ce vine. Pot să te întreb cum ți-ai căpătat tu numele?

Vareka își îndreptă spinarea și, după o scurtă ezitare, se întoarse spre el. Ar fi putut să jure că-l auzise suspinând când li se întâlniseră ochii.

— Vareka e un nume țigănesc; eu sunt țigancă. Părinții mei au fost vânduți ca sclavi și, când eram

mică, au murit din pricina unei boli ce putea fi lecuită cu ușurință, dar nu și pentru ei.

Se opri și ridică bărbia sfidător:

— Nu pierde nimeni vremea să lecuiască sclavi; ei sunt doar o marfă de care oamenii se descotorosesc atunci când devin supărători. Dar să-ți răspund la întrebare: în limba mea, „varekai” înseamnă «oriunde». Noi cutreierăm pământul. Asta nu înseamnă că nu avem un cămin; dimpotrivă, înseamnă că ni-l purtăm în inimi. Acolo e acasă. Asta e bogăția noastră.

Când rosti acea ultimă propoziție, sfidarea întipărită pe fața ei se transformă în mândrie. Cumva, dintr-odată păru mai înaltă, impunătoare, maiestuoasă, de parcă tocmai ar fi fost proclamată regina poporului ei. Regina celor nedreptățiți. Regina celor damnați.

În acea clipă, forța pe care o emana era atât de palpabilă, încât aproape că-l făcu pe Invictus să îngenuncheze și să-i jure credință.

— O poveste tristă, dar frumoasă, pentru un nume frumos.

Și pentru o fată frumoasă, era să adauge, dar se temu ca vorbele acelea să nu o alunge din nou. Tot nu-i venea să creadă că stă acolo și vorbește cu el.

— Mulțumesc.

Păși, nesigură, mai aproape de gard. Mai aproape de el.

— Tu ți-ai *dorit* să fii luptător?

Și el veni mai aproape și își puse mâinile pe barele de fier, rezemându-și fruntea de ele:

— Niciodată nu mi-a fost permis să-mi doresc ceva. Dacă ți-aș spune că am privit viața asta ca pe o eliberare din viața de mai-nainte, m-ai crede nebun?

Fata zâmbi și scutură din cap:

— Nu, deloc. Măcar, tu ai șansa să *lupți*.

— Vareka! Cât îți ia să aduci zarzavatul ăla? Îl aștepți să crească?

Glasul ascuțit al bucătăresei îi făcu pe amândoi să tresară; fata înhăță legumele pe care le adunase în poalele tunicii ei lungi și se grăbi spre ușă.

— Vareka! O să mai vorbești cu mine? strigă Invictus după ea.

Se opri în prag și îl privi încă o dată în ochi, ca o promisiune.

*

— Cum mama dracului s-a întâmplat așa ceva? Era într-un nenorocit de spital, trebuia să fie în siguranță, distruși inutili ce sunteți!

Walker era ca un câine turbat; trei paznici îl țineau să nu le sfâșie beregata doctorilor și asistentelor.

— Domnule, vă rog, liniștiți-vă sau va trebui să chemăm poliția. Vă rog să vă calmați.

— Să mă calmez? Să mă *calmez*? A-ncercat să se omoare când era în grija voastră! Dacă reușea? Ha? Cine mai chema poliția atunci, imbecililor?

De data asta îl alertase Jonas, publicistul lui Venice. Drake alergase înapoi la spital, dar nu-l lăsau s-o vadă. O operaseră imediat ce reușiseră să spargă ușa, iar tot personalul care se ocupa de ea era suspect de secretos în privința stării ei.

Realizând că de data asta n-avea cum să mai scape cu silirea, pentru că erau prea mulți oameni implicați, Walker se hotărî s-o lase mai moale. Se prefăcu că respiră adânc, să se calmeze, apoi vorbi pe un ton mai liniștit:

— Bun. Îmi pare rău că am izbucnit așa. Doar că sunt foarte îngrijorat pentru ea. Vă rog, spuneți-mi cum se simte.

Încă urmărind cu atenție mișcările lui Drake, unul dintre paznici îl ajută să se așeze pe un scaun. Un chirurg se apropie de el:

— Domnule Drake, inițial părea că s-a rănit destul de grav, judecând după cantitatea de sânge pierdută. Însă, în timpul intervenției, ne-am dat

seama că tăieturile erau mai degrabă superficiale. Abia dacă și-a pișcat venele. Acum vrem să facem investigații mai amănunțite, să vedem dacă nu cumva are o problemă de coagulare, și primește o transfuzie chiar în aceste clipe.

— Înțeleg. Doctore, putem vorbi separat?

Omul ezită, apoi îi făcu semn paznicului, care se îndepărtă câțiva pași și-l lăsă pe medic să se așeze lângă vampir.

De îndată ce chirurgul luă loc, Walker se uită în ochii lui și șopti:

— O să le spui tuturor că am voie s-o văd pe Venice DeKay imediat. Singur. Asta i-ar face bine. Zi!

Omul dădu din cap, apoi se ridică:

— Oameni buni, hai să ne dăm la o parte. Lăsați-l să-și vadă prietena. Are nevoie de toți cei dragi acum. De tot sprijinul.

— Mulțumesc, doctore.

Walker se ridică și porni spre secția de Terapie Intensivă, traversând micul grup uluit.

De cum intră în încăpere, îngheță când dădu peste Venice, care bea sânge direct din punga pe care asistenta i-o agățase de suportul pentru perfuzii, cu ochii închiși de plăcere.

Rahat.

— V...

Femeia mormăi, semn că-l auzise, dar nu se opri. Walker se apropie de pat.

— Venice, zi ceva. Ce s-a-ntâmplat?

Tânăra goli punga dintr-o singură înghițitură hulpavă, își șterse sângele de pe buze și se linse pe degete. Apoi îl fixă cu ochi roșii ce străluceau ca nestematele pe fața ei nenatural de palidă.

— Sunt senzațională. Tu mi-ai zis asta, Drake.

— Da, așa-i. Ți-am zis asta imediat după ce te-am pus să-mi promiți că nu mai faci drăcii.

Ea râse, dând din cap:

— Nup. Mi-ai zis azi-noapte, când mi-ai vorbit despre vampiri. Când mi-ai arătat ce ești. Îmi aduc aminte, D. Îmi aduc aminte *tot*.

Bărbatul încercă să-i răspundă, dar ea îl opri cu un gest scurt:

— Drake. E-n regulă. Nu știu cum s-a întâmplat asta, dar mă bucur. Nu pricepi? Am câștigat. În sfârșit, am câștigat. Nimeni nu mai poate să-mi facă rău. La dracu', nici măcar eu nu mai pot să-mi fac rău. Cum poți să rănești ceva ce nu simte nimic?

CAPITOLUL 16

Cu puțin înainte de asfințit, Vareka se strecură afară din bucătărie. Își terminase treburile devreme și chiar voia să se țină de cuvânt. Aruncă o privire spre gard, cu urechile ciulite să prindă orice mișcare. În fond, *Invictus* nu era singurul gladiator care putea să umble pe-acolo. Apoi, mai erau și gărzile...

Sunetul pașilor care se apropiau o făcu să se ascundă după trunchiul unui măr de la marginea grădinii, acolo unde începea livada.

— Vareka. Ești aici?

Era doar o șoaptă, dar stârni un ecou în pieptul ei.

— Sunt, șopti și ea, părăsindu-și ascunzătoarea.

Bărbatul pe care-l aștepta apărui. Îl privi cu atenție: tunică maro care înlocuise pieptarul țintat îl făcea să pară mai puțin înspăimântător. Nu-i mai trezea impulsul de a fugi cât o țineau picioarele; firește, de vină nu erau doar hainele. Cumva, stabiliseră o legătură mai devreme, când vorbiseră pe scurt despre viețile lor. De fapt, nici nu vorbiseră cine știe ce; doar își explicaseră unul, altuia, numele. *Invictus* și *Vareka*. Bărbatul care nu poate fi învins și fata care nu poate fi legată. Acele două cuvinte și originile lor purtau întreaga istorie a unor vieți omenești. Dar puteau purta și un viitor?

El păși încet spre copac și se așeză pe jos, făcându-i semn fetei să i se alăture. Iar ea o făcu; nici nu tresări când bărbatul o luă de mână.

— Voiam din tot sufletul să te văd astă seară. Pentru că mâine...

Când vocea i se frânse, ea îl privi, căutând în ochii lui cuvintele rămase nerostite. Oare pleca? Ce anume avea să se întâmple mâine de-l întrista atât?

— Ce este? Ce va fi mâine?

— Măine voi lupta.

Vareka se încruntă, apoi râse scurt.

— Și ce-i cu asta? Cu siguranță ai mai făcut-o, chicoti. Doar așa ți-ai căpătat numele, nu?

El încuviință și o strânse mai tare de mână.

— Așa este. Dar, pentru un gladiator, oricât de puternic, data următoare când calcă în Colosseum poate fi ultima. Doar că, până acum, n-am avut niciodată de la cine să-mi iau rămas bun.

Fata suspină; nu se gândise la asta. La faptul că moartea chiar făcea parte din viața acestui om. Fie că era moartea lui sau a unui adversar. Se cutremură.

— Nu vei muri. Nu *poți* muri.

El râse, trist, și îi mângâie dosul palmei cu degetul mare.

— O, ba pot, cu siguranță. Însă nu am vrut să-mi pun soarta în mâinile Fortunei înainte să fac *asta*, dacă... dacă mă lași.

Ochii lui o rugau, iar Vareka se aplecă spre el. Inima fetei bubuia, zbatându-i-se în piept. Avea de gând s-o sărute, nu? Jumătate din ea ar fi vrut să-l pocnească și s-o rupă la fugă, dar cealaltă jumătate nu-și dorea nimic altceva decât să-l atingă. A doua câștigă.

După ceea ce păreau ore, își despărțiră buzele ca să-și tragă răsuflarea. El pufni ușor și-și sprijini fruntea de a ei.

— Ți mulțumesc. Dacă Morta mă ia mâine, voi muri fericit.

Vareka scutură din cap.

— Nu.

Invictus se încruntă și se dădu puțin mai în spate. La ce anume spunea nu? Oare regreta?

— Nu? Ce vrei să spui cu asta?

— N-o să mori, Invictus.

El râse și își lipi buzele de mâinile ei.

— Nimeni nu poate ști asta, Vareka. Niciun om nu-și cunoaște soarta.

— Ei, bine, uite că eu știu. În primul rând, ți-e scris în nume. Ești cel ce nu poate fi învins, nu? Apoi, eu sunt țigancă. Așa că știu lucruri pe care alții nici nu le pot visa.

În al treilea rând, nu se poate ca asta să fi fost degeaba. Felul în care ne-am întâlnit. Ceea ce simt pentru tine. Ce pari tu să simți pentru mine. Nu se poate ca toate astea să se termine cu o baltă de sânge în nisipul Colosseumului.

Începea să se îndrăgostească de acest ucigaș aspru și înrăit. Își dădea seama că el nu știa să trăiască altfel decât cu sabia în mână; că deja vărsase sânge omenesc. Cu toate astea, se simțea în siguranță lângă el. Simțea că așa trebuie să fie. Își îndreptă umerii, îi aruncă o privire hotărâtă și repetă:

— N-o să mori. Nici mâine, nici în vreo altă zi. Nu curând.

*

— Cum adică, ceva ce nu simte nimic?

Venice aruncă pe jos punga pe care o golise și ridică din umeri, zâmbind.

— S-a oprit. Durerea. Suferința. A dispărut, D. E ca și cum m-aș fi născut din nou. Doar că, de data asta, totul e mai bine. Mai ușor. Întunericul pare că s-a risipit.

Întunericul. Aoleu.

Drake își dresă glasul și vorbi cât putea de blând:

— Auzi, V, trebuie să-ți spun niște chestii. Presupun că deja te-ai prins ce ești, nu?

Fata sări de pe pat cu brațele larg desfăcute și începu să se învâртеască precum un copil fericit, în mijlocul încăperii slab luminate:

— Da! Sunt vampir acum!

El aruncă o privire spre ușă:

— Șșș! Nu e bine să zbieri asta așa, ca să te-audă toată lumea, OK? Mai încet. Altfel, te închid

ăștia direct la balamuc și aruncă și cheia. În plus, și dacă vorbești în șoaptă, eu tot te aud. Nu-i nevoie să țipi.

Coborî vocea câte putea el de mult:

— Auzi?

Cu ochii mari, Venice se apropie de el cu viteză vampirică și îl apucă de tricou:

— Doamne, cum ai făcut asta?

Își privi picioarele când realizează cât de repede se mișcase:

— Cum am făcut eu *asta*?

Walker pufni:

— OK. Stai jos, trebuie să avem *acea* discuție.

După câteva minute, Venice DeKay era la curent cu ce vasăzică să fii vampir.

— Tu-mi spui că pot să le comand oamenilor ce să facă, ce să simtă, ce să gândească, iar ei o să se supună, pur și simplu?

— Mda.

Se așeză pe pat, cu umerii căzuți și cu privirea în gol:

— Wow.

— E o chestie destul de tare, știu. Doar ai grijă ce le ceri.

Pe fața ei apăru un zâmbet năstrușnic:

— Aș putea să-i fac o vizită maică-mii...

— V, potolește-te.

— Bine, gata, glumeam. Mă bucur că am scăpat din iadul ăla atunci când am făcut-o. Hei, ți-am zis că m-a sunat când am ajuns prima oară numărul unu în *Billboard*?

Pff... Toate o lovesc acum ca un tsunami. Sentimente, amintiri... Cred că Vareka avea dreptate. E o responsabilitate uriașă să creezi un vampir. Venice e razna complet. Parc-aș fi tatăl unei adolescente.

— Nu, V. Nu mi-ai zis.

— Păi da, m-a sunat. Nu mai dăduse niciun semn de viață de când am plecat de acasă în toiul

noptii, cu un rucsac și o hârtie de douăzeci, și i-am lăsat un bilet pe care scria „pa”. Nici nu știu de unde a făcut rost de numărul meu. Mă rog, m-a luat cu „felicitări, măi, ce mândră sunt de tine, am știut mereu că o să reușești”. Ca să vezi.

— Corect.

Fata îi dădu un cot:

— Greșit. I-am zis că nu știu pe cine caută și i-am închis.

— Dacă asta ai simțit să faci...

— Să mor că fix asta mi-a venit. Niciodată n-a dat niciun scuipat pe mine. Și, brusc, vrea să se implice? Nu-s chiar așa de proastă.

Neștiind ce să spună, Walker își puse un braț pe după umerii ei. Asta păru s-o calmeze puțin. Venice își frecă fața cu palmele:

— Deci... chestia ailaltă pe care mi-ai zis-o... Dacă ies la soare, mor?

— Pe scurt, da.

Fata se încruntă:

— Stai un pic; tu cum de nu mori?

Walker își flutură mâna pe sub nasul ei, să-i arate inelul cu Piatra Lunii.

— Asta mă împiedică să izbucnesc în flăcări. Cred că va trebui să-ți facem și ție rost de unul.

— Funcționează orice inel cu piatra lu' pește? Cred că am o tonă. Mereu mi-a plăcut bolovanul ăsta.

El înclină capul și-și țuguie buzele:

— Mă cam îndoiesc. Dar uite cum facem: imediat ce se întunecă, te iau acasă la mine. Cunosc pe cineva care poate să ne ajute.

Vareka, astă seară ai face bine să-ți deplasezi fundul ăla elegant până la mine. Avem o situație.

*

Străvechea femeie-vampir auzi foarte clar în minte cuvintele lui Walker Drake; își propuse să-l

educe în privința vocabularului și a politeții. Apoi se concentrează din nou asupra bărbatului din fața ei:

— Invictus – *Victor*, cum îți spui acum, dar pentru mine vei rămâne mereu Invictus – mi-ar plăcea să aflu cum ți-a fost viața de când drumurile noastre s-au despărțit.

El își lăsă capul într-o parte.

— Dar cu siguranță știai cum mă cheamă. Atunci când ți-am zis de rezervare, nu te-ai gândit că e vorba de mine?

Vareka zâmbi.

— Bănuiam că ești tu încă de când te-am găsit în grupul O’Neg. Acel *The Elder* avea ceva... ceva care îmi aducea aminte de un bărbat pe care-l cunoscusem cândva. La un moment dat, auzisem că ai ales „Victor” ca pseudonim – Invictus nu suna bine în lumea modernă – dar nu eram sigură care este al doilea nume. Ca să-ți răspund la întrebare: da, bănuiam că ești tu. Dar când te-am văzut astăzi, aici, totul a devenit real.

Victor o privi cu atenție. Își păstrase frumusețea întunecată; veacurile nu făcuseră decât să-i sporească eleganța naturală. Ca un ecou al gândurilor lui, ea continuă:

— Arăți bine. Te-ai schimbat, firește, dar acest nou personaj e potrivit cu tine. Sălbăticia crudă pare să se simtă bine sub stofa unui costum. S-a mai îmblânzit?

El se uită în jos, la paharul gol din fața lui; nu avea cum să înghesuie aproape o mie de ani de existență într-o conversație de prânz.

— După ce „drumurile noastre s-au despărțit”, cum spui, am petrecut o vreme rătăcind prin lume. Apoi, am cunoscut-o pe fata despre care vorbeai – Beatrice. Sau Lauren, așa cum își spune azi. Timp de aproape patru sute de ani am alergat după ea, doar ca să aflu că nu mă voia cu adevărat. Asta m-a făcut să mă întreb dacă și eu, la rândul-mi, o mai voiam de fapt.

Vareka pufni și dădu din cap, zâmbind.

— Da, știu. Ar trebui să-mi fie rușine că am vânat o himeră, o obsesie, dar nu mă simt rușinat. Am reușit să fac pace cu ea și cu mine. Și cu mama mea.

— *Mama* ta?

— Da. E o poveste lungă, incredibilă, complicată și dureroasă. Oricum, după aceea, mi-am luat o vacanță de la vechea mea viață, dacă pot să zic așa. Când m-am întors, eram altcineva. M-am hotărât să-mi pun puterea și experiența în slujba unei cauze. Așa că am creat grupul O'Neg și am devenit *The Elder*. Un fel de supraveghetor, dacă vrei.

— Hm.

— Vrei să-mi povestești și tu despre tine? Întrebă el, zâmbind.

Vareka chicoti:

— Știu că e abia trecut de prânz, dar va fi cu mult peste ora închiderii înainte să parcurgem măcar jumătate din poveștile noastre. În fond, avem veacuri de depănat.

Victor râse și-i făcu semn lui Oliver să vină ca să le ia comanda.

— Sunt de acord. Poate că ar trebui pur și simplu să ne bucurăm împreună de această masă și să lăsăm poveștile pentru altă dată. Dar mi-aș dori ca acea dată să fie curând.

Când Oliver se apropia de masa lor, Victor se aplecă în față și o luă de mână, privind-o în ochi:

— Vareka, o să mai vorbești cu mine?

Femeia zâmbi când auzi exact aceleași cuvinte pe care i le mai spusese aproape cu un mileniu în urmă. Da, cu siguranță avea să-i mai vorbească. Peste timp, oameni, durere, distanță și toate celelalte lucruri care se strecuraseră între ei doi, cumva, tot el reușea să-i fie „acasă”.

CAPITOLUL 17

— Domnule Drake.

Vareka stătea în picioare, în mijlocul livingului lui Walker, cu buzele strânse într-o linie subțire și cu nemulțumirea scrisă în fiecare trăsătură.

— Salut. Îmi cer scuze că te-am rugat așa să vii aici...

— Dumneata, domnule Drake, nu m-ai *rugat* să vin. Și este foarte clar că va trebui să discutăm despre manierele dumitale, dar asta va trebui să aștepte. Înțeleg că a apărut o problemă, spuse ea, întorcându-și privirea spre Venice, care stătea pe canapea, uluită, holbându-se cu gura căscată la femeia-vampir străveche și evident scoasă din sărite.

Drake silise personalul de la spital s-o externeze pe cântăreață și să i-o încredințeze lui și, de îndată ce soarele apusese, o luase acasă la el. Avusese grijă să fure câteva pungi cu sânge pentru amândoi înainte să iasă din clinică.

— Ei? Ce s-a întâmplat? Cum de a ajuns această tânără domnișoară să fie una dintre noi?

Vareka ascultă atentă povestirea lui Walker, continuând să stea în picioare, cu mâinile adunate în față. Când el tăcu, ea dădu din cap și se așeză lângă Venice, care tresări.

— Bună seara.

— Ă... bună.

— Înțeleg că domnul Drake ți-a explicat ce înseamnă să fii vampir.

— Da. Da, mi-a zis, răspunse ea, dând viguros din cap.

— Nu pot să subliniez îndeajuns cât de important este să fim discreți. Piatra Lunii ne conferă abilitatea de a ieși la lumina zilei. Discreția ne conferă abilitatea de a face asta în siguranță.

— Înțeleg.

— Bravo.

— Ăăă... că tot ai zis de Piatra Lunii... încep Walker, frecându-și ceafa – îi trebuie și ei una, nu?

Vareka pufni, privind undeva peste creștetul lui:

— Nu îi *trebuie*, domnule Drake. A ieși în lumina zilei nu este un drept, ci un privilegiu. Ți l-am oferit pentru că am vrut să te bucuri de experiența completă. Vampirii sunt, prin natura lor, creaturi ale nopții. Mulți dintre cei de felul nostru au parte exclusiv de acest tip de existență. Unii, prin propria alegere.

— Da, dar...

— Nu am terminat, îl întrerupse Vareka, aruncându-i o privire tăioasă. Nu suntem mențiți să pășim sub soare. Însă înțeleg că profesia acestei domnișoare cere ca ea să poată ieși din casă oricând. Iar transformarea ei a fost, într-adevăr, un accident pentru care nu trebuie pedepsită. Și nici dumneata, adăugă ea, simțind întrebarea nerostită din ochii lui. Ai încercat doar să ajuți. Or, acesta este un gest foarte amabil și *uman*.

Dacă ar mai fi respirat, Walker ar fi oftat de ușurare:

— Mersi.

— Domnule Drake, nu e un compliment.

Bărbatul își mușcă buzele înainte să vorbească iar:

— Deci, cu inelul... Poate să poarte orice Piatră a Lunii? Mi-a zis că are o tonă.

— Nu. Acea Piatră a Lunii care protejează de soare un vampir trebuie încărcată prin magie.

— Aha. Și cum o-ncărcăm?

— *Noi*, domnule Drake, nu încărcăm nimic. Asta este treabă de vrăjitoare.

— Vrăjitoare?!

Cea care suflase întrebarea fusese Venice. Era deja prea mult pentru ea. Întâi aflase de vampiri. Acum de vrăjitoare? Mai urma să audă că Oz

există și că are, într-adevăr, o armată de maimuțe zburătoare.

Vareka o fixă cu ochii ei întunecați pe proaspăt creată fată-vampir:

— Da, domnișoară DeKay, o vrăjitoare. Vampirii sunt creaturi magice. Avem nevoie de ajutor din partea celor care lucrează cu magia. Și, uneori, chiar și de... mentenanță.

— Dar... dar există vrăjitoare adevărate aici, în New York? Gen, acum, în zilele noastre? Credeam că sunt o chestie din Evul Mediu.

Vareka râse de inocența ignorantă a fetei:

— Iar noi, vampirii, suntem o *chestie* de la televiziune și din literatură, nu-i așa?

Venice se uită în jos, jenată. Normal. Dacă vampirii există, de ce n-ar exista și vrăjitoarele?

— Va trebui să te ții departe de soare o vreme. Voi face toate aranjamentele necesare pentru ca și dumneata să ai o Piatră a Lunii.

Fata încuviință și se mai uită o dată la străvechea creatură, cu ochi mari și strălucitori.

— Mulțumesc, doamnă. Mulțumesc mult.

— Cu plăcere. Dacă mai aveți nelămuriri, există un grup online de asistență. Se numește O'Neg. Citiți secțiunea de întrebări și răspunsuri. Ar trebuie să vă fie de ajutor. În fond, am și eu chestiunile mele de rezolvat, spuse Vareka, în timp ce se ridica și pornea spre ușă. Domnule Drake, te rog ai grijă ca timpul scurs până la următoarea noastră întâlnire să fie cât mai lipsit de evenimente.

*

Invictus își înfipse bine picioarele în nisipul Colosseumului. Fiecare fibră din trupul său era încordată și simțea că e pe cale să izbucnească în flăcări. Mâna lui dreaptă strângea spasmodic mânerul sabiei; își privea adversarul printre

picăturile de sânge care îi curgeau din rana de la cap.

Pentru prima dată de când devenise luptător, fusese neatent. Durase doar o fracțiune de secundă, însă fusese de-ajuns. Fața Varekăi îi apăruse în minte și exact atunci îl lovisе celălalt gladiator. Acum, vederea i se încetșosase și se străduia să ignore durerea din burtă, acolo unde încasase un picior.

Mulțimea îl ovaționa; asta îl ațâța să lupte. Șarjă, cu un urlет neomenesc. Celălalt era pregătit, îl aștepta. Invictus se înfipse direct în sabia adversarului.

„Cel de neînvins” se prăbuși în nisip și simți imediat talpa câștigătorului apăsându-i grumazul.

Invictus încă auzea uralele mulțimii și-l durea faptul că nu pe el îl aclamau.

Aici avea să se termine totul. Până la urmă, avusese dreptate când îi spusese Varekăi că niciun om nu-și cunoaște soarta. Așteptând lovitura finală, se strădui să-și țină ochii deschiși; voia să-și păstreze măcar această ultimă fărâmă de demnitate. Dar nu reuși. Pierduse prea mult sânge și era amețit. Totul în jurul lui se transforma în întuneric.

La un moment dat, simți că dispare senzația apăsătoare de pe gât. Bărbatul care-l învinsese își luase piciorul. Oare se pregătea să-l trimită în brațele nerăbdătoare ale morții?

Uralele mulțimii crescură; atât de repede să-l fi uitat pe el, favoritul, pentru ca acum să-l aclame pe ucigașul său?

Dintr-odată se simți, într-adevăr, cuprins de brațe; dar păreau omenești. Calde și puternice. Ba chiar auzea frânturi din ce spuneau bărbații care-l cărau afară din arenă.

— Ce greu e ăsta!

— Haide, mai sunt câțiva pași.

— Ai grijă să-l ții de picioare.

Unde îl duceau?

Simți cum este întins pe o suprafață tare, apoi cum fața îi este stropită cu apă; cineva îi turnă un pic și printre buzele rănite.

— Nu prea mai avem ce-i face. Doar să-l lăsăm în plata lui. Dacă e să moară, măcar o să moară-n patul său.

Fusese grațiat.

Bărbații îl lăsară singur, cu liniștea asurzitoare și durerea cumplită. Apoi auzi o voce. O voce de femeie.

— De vreme ce o aud pe Morta, sfârșitul trebuie să-mi fie aproape. Zeiță, fii blândă cu umilul tău sclav, spuse.

Imediat ce fu în stare să se ridice, Invictus merse s-o caute; merse la fata care, fără să știe, îl pusese față-n față cu soarta.

— Vareka?

Fata așteptase cu inima strânsă vești despre lupta de gladiatori din acea zi. Când afluase că Invictus fusese grav rănit, fugise din bucătărie, ignorând țipetele și blestemele stârnite de actul ei de nesupunere, și se ascunsese sub mărul unde îl sărutase prima oară pe acel bărbat.

Da, împăratul îl cruțase, așa cum ceruse mulțimea, dar dacă rănilor erau de moarte? Dacă nu avea să supraviețuiască? Să fi dat greș intuiția ei, pentru prima oară de când se știa pe lume? Să fi trădat-o vocea ei interioară, cea care o prevenea mereu?

Zăcuse ore în șir pe pământ, plângând în hohote, până când nu mai avu lacrimi.

— Vareka?

Suspina și ridică încet capul de pe brațe, unde și-l cuibărise. Da, părea să fie vocea lui, dar cu siguranță era o fantomă. Știa că Invictus aproape murise în luptă. Era nevoie de zile, dacă nu de săptămâni pentru ca asemenea răni să se vindece, *dacă* se vindecau vreodată. Nu se putea ca el să fie deja pe picioare.

— Pe zei... Ai venit să-ți iei rămas bun înainte să treci Styx-ul?

El râse încet și se apropie de ea, sfâșiind cu ușurință gardul de fier care-i despărțea.

— Nu voi traversa Styx-ul. Nu acum. De fapt, niciodată.

Cu ochii mari, fata se ridică împleticit și fugi spre el; îi prinse în palme fața nevătămată:

— Dar... dar am auzit ce s-a întâmplat. Ai fost rănit greu... Cum de se poate una ca asta?

Bărbatul zâmbi și, în lumina lunii, Vareka zări ceva ce nu trebuia să fie acolo. Ceva înspăimântător. Ceva neomenesc. Se smuci și sări în spate când el încercă să-i cuprindă mijlocul cu brațele.

— Ce ți s-a întâmplat?

Invictus închise ochii injectați și își forță colții proaspăt dobândiți să se retragă. Golise de sânge pe una dintre gârzi, dar bătăile rapide ale inimii Varekăi îi stârneau o foame care-l înnebunea.

Nu. Nu ea. Ei nu poți să-i faci asta niciodată.

Proaspătul vampir încropi un zâmbet liniștitor și se așeză pe pământ, încercând să pară cât mai puțin fioros;

— Este o poveste absolut extraordinară. Te rog, ascultă-mă. Dar trebuie să juri că nu vei sufla o vorbă nimănui.

După ce îl ascultase uimită, Vareka nu spusese nimic. Se prăbuși în țărână, cu gura căscată și cu ochii la el.

Invictus se foi puțin, apoi se întinse să-i atingă mâna; gestul lui o făcu să țipe ușor și să se ferească. Bărbatul își împreună degetele și se uită în jos, evitându-i privirea șocată:

— Te rog, spune ceva.

Scuturând din cap, fata deschise gura dar nu reuși să scoată niciun sunet.

Pe buzele lui înflori un zâmbet trist:

— Înțeleg. Credeam că te vei bucura să afli nu doar că nu am murit astăzi, dar că nu voi muri niciodată. În schimb, văd că asta te înspăimântă. Îmi pare rău. Nimic din ce s-a întâmplat nu a depins de mine.

Se ridică, dorindu-și să fugă de lângă ea cu iuțea nou dobândită; șoapta ei răgușită îl opri pe loc:

— Așteaptă...

Se întoarse și o privi întrebător.

— Așteaptă, repetă ea, de astă dată mai hotărât. Așadar... o vrăjitoare ți-a dat să-i bei sângele, apoi te-a ucis și te-a transformat într-o creatură nemuritoare?

— Da, răspunse el, nesigur.

— O creatură care trebuie să se hrănească doar cu sânge de om?

— Da, repetă el, cu capul plecat.

Vareka se ridică și păși spre el:

— Așadar, cu adevărat nu poți fi ucis?

— Nu.

— Nici de sabie, nici de altceva.

— Nu pot fi ucis.

— În schimb, tu omori oameni.

— Eu... da.

— Secătuindu-i de sânge.

— Trebuie s-o fac.

— Te vei hrăni de la mine?

El scutură tare din cap, ca într-o încercare de a alunga până și gândul că ar putea face una ca asta.

— Nu! Niciodată n-aș putea să...

— Bine. Te cred.

Fata zâmbi și îi atinse timid obrazul, iar el se abandona acelei jumătăți de mângâiere.

— Ți-am zis că sunt țigancă. Și că *știu* lucruri. Știam că nu poți fi ucis. Stă scris în numele tău. Acolo îți stă soarta.

Înăbușind foamea care își făcea din nou drum de foc prim măruntaiele lui, „cel ce nu poate fi ucis”

se aplecă și o sărută pe „cea care nu poate fi legată”.

Da, soarta le era scrisă în nume. Curând, avea să le fie scrisă și în sânge.

CAPITOLUL 18

— Asta e o scorpie dată dracu’.

Walker chicoti; cuvintele lui Venice rezumau propria lui opinie despre Vareka. Însă era mai mult decât „dată dracu’”. Sau scorpie. Femeia avea o profunzime, o întunecime nobilă care-l fermecase de prima dată de când o văzuse. Dar nu se aștepta ca tânăra din fața lui să vadă asta. Nu încă. Poate că niciodată.

— Dap. Clar. Și știi ce mai e? Cea care poate să-ți deschidă ușa spre o viață cât de cât normală. Dacă poate să-ți facă rost de o frumusețe d-asta — ridică degetul mic, cel pe care purta Piatra Lunii — te-ai scos. Poți să ieși și să te fâțâi și nimeni n-o să bănuiască ce ești acum. Sigur, asta dacă nu faci vreo tâmpenie.

Venice pufni și își dădu ochii peste cap, teatral:

— Te rog, spuse ea, cu un „o” prelung și cântat. Singurele tâmpenii pe care le-am făcut au fost să trag pe nas mai mult decât puteam duce și să-ncerc să mă omor. Da’ acum nu mai pot să fac nici una, nici alta, corect? Dacă nu e lemn sau soare, n-are cum să mă mierlească, nu așa ai zis? Și, oricum, de ce-aș mai vrea să-ncerc? Mă simt mult prea bine acum. Ți-am zis, s-a dus tot. Toată durerea, furia, frustrarea... Am... Oare e exagerat să spun că am renăscut?

Drake râse scurt și reumplu paharele — descoperise că Bloody Mary făcută cu sânge adevărat era o mare șmecherie.

— Ai putea să spui asta. În fond, ai murit; și chiar ai renăscut ca vampir.

Venice se înecă:

— Să-mi bag... Chiar am murit. Doamne, eu acum sunt moartă, așa-i?

Drake râse, dar știa că are dreptate. Oarecum.

— Măi, nu ești moartă-moartă. Ești ceea ce se cheamă ne-moartă.

— Ce rahat e aia?

— Păi, e destul de evident: erai moartă și ceva a schimbat asta. În cazul de față, sângele meu. Pe care, așa cum îți amintești, îl aveai în stomac. Te-am pus să-l bei ca să-ți vindec coasta aia ruptă. După care te-am făcut să uiți. De unde aveam să știu că o să te apuci să-ți reconfigurezi venele?

— Pfff. Ce trip aiurea.

Bărbatul zâmbi și se uită undeva, în gol:

— E un punct de vedere. Doar că e genul de trip din care nu revii. Deci, să sperăm că o să fie unul bun.

— Băi, să bem pentru asta.

Își ciocni paharul de al ei și4 dădu pe gât.

— A, am uitat să-ți zic că, dacă ești vampir, e nasol rău să te-mbeți.

— Adică?

— Adică o să dai faliment înainte să te *pilești* măcar un pic.

— Hm. Cred că nu există marfă bună fără efecte secundare nașpa.

*

— O să fie gata la timp?

Femeia o privi sfidător pe Vareka și pufni:

— Te-am dezamăgit vreodată, Vareka? Străvechiul vampir zâmbi și se așeză la masa acoperită cu pluș:

— Niciodată în secolele care au trecut de când ne-am cunoscut, dar e prea devreme ca să mă pronunț.

Vrăjitoarea zâmbi și umplu iar cămile de cafea:

— Cred că faptul că nu ne supunem legilor naturii deformează percepția noastră asupra realității. Ființele umane se împrietenesc la cataramă și sunt gata să bage mâna-n foc unele pentru celelalte după câteva săptămâni; noi, în schimb, avem nevoie de zeci sau chiar sute de ani ca să ne dovedim loialitatea.

Vareka zâmbi, cu buzele înmuiate în cafeaua din ceașcă:

— Ți-ai dovedit loialitatea în mai multe feluri decât era nevoie, Draga. Știi că nu făceam decât să te tachinez.

— O, știu. Știu. Deci, cât așteptăm să se încarce de magie noua Piatră a Lunii, ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat cu cealaltă pe care ți-am dat-o? Întrebă vrăjitoarea, alăturându-i-se vampirului la masă.

Vareka lăsa jos cana și înclină capul, netezind fața de masă cu buricele degetelor. Plescăi ușor din limbă înainte să răspundă:

— Și-a găsit stăpân.

— Asta îmi închipuiam. Ești drăguță să-mi spui cine este fericitul câștigător?

— E un bărbat.

— Desigur, pufni vrăjitoarea.

— O, nu e ce crezi tu. Nu-l vreau. Nici măcar nu-l plac; cel puțin, nu în felul acela. Cred că pur și simplu... m-a „strigat” cumva. De parcă tot întunericul pe care se străduia să-l ascundă mă chema pe mine. Ca și cum l-ar fi oglindit pe al meu.

Draga își dădu ochii peste cap:

— Te rog, nu spune replica aia odioasă și de prost gust pe care oamenii o folosesc ca să-și justifice tâmpeniile pe care le fac. Cum era? „Ți-a amintit de tine însăși când erai tânără”?

Vareka râse; era un râs sincer, lipsit de orice urmă de aroganță:

— Nu fi prostuță. Cum să-mi amintească de mine însăși? E bărbat.

Mi-a amintit de altcineva.

Dar nu spuse asta cu voce tare. Oricât de apropiată ar fi fost de vrăjitoare, femeia-vampir nu era pregătită să discute despre recenta ei întâlnire cu Victor. Nu încă. Mai luă o înghițitură din cafeaua pregătită de Draga.

*

— Ăăă... Victor?

— Da, Ollie?

Vampirul ridică, fără chef, ochii din ecranul telefonului; platformele sociale erau una dintre cele mai bune invenții diavolești ale ultimilor ani. Îi ofereau în permanență ocazii de amuzament, măcar prin faptul că expuneau prostia omenească în toată splendoarea ei.

— Știi că nu-s genul care să comenteze sau să judece sau ceva, dar tipa cu care te-ai văzut ieri la prânz...

Victor își îndreptă spatele; băiatul ăsta chiar avea de gând să spună ceva rău despre Vareka?

— Ce-i cu ea?

În ochii verzi ai lui Oliver sclipi entuziasmul și își duse mâinile la gură:

— E senzațională! Are așa de multă clasă, că i-ar face de râs pe ăia de la Fashion Police. E dată dracului și elegantă ca o Impala din '67. Bravo ție, prietene. Bravo ție. Sper să vă mai văd împreună aici. Curând.

— Știi ceva, Ollie? Și eu.

*

Invictus plecase în noaptea aceea de lângă Vareka fără să-i lase măcar o zgârietură. Simțea cum îl mistuie foamea, dar reușise să fie în proximitatea ei amețitoare, s-o atingă, să-i asculte bătăile ademenitoare ale inimii – accelerate de sărutări – să-i simtă gustul buzelor și să nu cedeze. Era mândru de el însuși. Fusesse îndeajuns de puternic. Mereu avea să fie îndeajuns de puternic atunci când era vorba de ea.

Vareka, pe de altă parte, se prăbușise în ea însăși după întâlnirea lor. Reușise să fie curajoasă pentru el; nu-l lăsase pe Invictus să vadă că noua lui stare o înspăimânta. Firește, era fericită că el nu

traversase râul spre tărâmul morților. Dar nici viu nu era. Nu cu adevărat. Era o creatură care se hrănea cu oameni. O creatură care fusese smulsă din brațele morții. Dar cu ce preț? Fusese transformat într-o abominație.

Cu toate astea, și ea era un soi de abominație, fiindcă faptul că el nu mai era om nu-i știrbea deloc iubirea pentru el.

Dar... ce avea să fie mai departe? Oare el avea să devină extraordinar de bătrân și să trăiască așa, ca un fel de cadavru semi-viu? Sau avea să rămână veșnic tânăr? Auzise despre cei de felul lui, iar poveștile – pe care nu le crezuse niciodată – spuneau că aceia care beau sângele oamenilor își păstrează tinerețea pentru vecie. Și cum rămânea cu ea, atunci? Cu siguranță, ea avea să îmbătrânească, să se ofilească și să moară. Acum era o fată tânără, dar asta nu avea să dureze pentru totdeauna. În cele din urmă, dacă el avea să rămână la fel de tânăr și frumos ca acum, avea să se plictisească de ea, dacă nu cumva chiar s-o găsească respingătoare. Și avea să-și caute o femeie mai tânără. Mai proaspătă. Mai frumoasă. Iar ea avea să moară ca o bătrână singură și acră.

Nu putea accepta asta. Nu *voia* să accepte.

Din acel moment, Invictus veni la ea în fiecare seară. Vareka își petrecea zilele robotind prin bucătărie ca să-și termine treburile mai devreme și să poată ieși să se vadă cu el. Asta îi aduse laude nedumerite din partea bucătăresei și, cel mai important, timp pe care-l putea petrece cu bărbatul iubit.

Vareka nu se mai temea pentru viața lui atunci când știa că urmează să intre în arenă a doua zi; de-acum, știa că adversarul lui Invictus, oricine ar fi fost acela, avea soarta pecetluită de la-nceput. Și se obișnuise cu neagra consolare adusă de acest gând.

Deveniră tot mai apropiați și, în cele din urmă, își pecetluiră legătura și în carne. De la sărutul cast pe care îl împărtășiseră prima oară când stătuseră sub măr, Vareka și Invictus pășiră încet spre cea mai intimă dintre apropieri, iar asta le păru o continuare absolut firească. Fata știa că e în siguranță cu el, deși era conștientă de faptul că bărbatul îi putea curma fragila viață într-o clipită.

La-nceput, i se păru ciudat să atingă, să sărute și să primească trupul lui rece în corpul ei vibrant, plin de viață; pasiunea nu făcea inima lui să bată mai repede, nici pielea să i se înfierbânte. Dar, în ciuda acestor lucruri, Vareka nu simțea că îmbrățișează o bucată de gheață. Ceea ce simțeau unul pentru celălalt îi dădea cumva iluzia căldurii.

În plus, nu mai fusese cu altcineva înaintea lui Invictus; nu avea cu ce să compare mângâierea lui. Acesta era bărbatul ei, cel care o făcuse femeia lui. Asta era tot.

De cealaltă parte, vampirul avea mereu grijă să fie sătul atunci când mergea să-și întâlnească iubita; dorința pe care o simțea pentru ea, afecțiunea, dorul, toate păreau să se topească într-o foame cumplită. Iar el nu voia să-i cedeze. Nu voia s-o rănească. Niciodată.

— Dacă aș vrea să fiu ca tine, ai putea face asta pentru mine?

Vareka vorbise cu fața îngropată în pieptul lui, pe când o ținea în brațe în iarba înaltă din livadă. Tăcerea care înlocuise bătăile inimii lui de când fusese transformat nu o speria; ba chiar o liniștea. Era o evadare din urletele și zgomotul ce însoțeau munca ei zilnică.

Invictus se încruntă; oare chiar îi cerea să...

— Ce-ai spus?

— M-ai auzit. Uneori cred că îmi auzi cuvintele chiar înainte să le rostesc.

El zâmbi; așa era. Simțurile îi erau atât de ascuțite, încât până și cea mai slabă șoaptă reușea

să-i ajungă la urechi.

— De auzit, te-am auzit, dar... nu sunt sigur că am înțeles. Ce vrei să spui?

Fata pufni și se ridică în fund, privindu-l:

— Acum, tu ești nemuritor. Eu nu. Cu timpul mă voi ofili și, în cele din urmă, mă voi dăruî Mortei. Tu nu vei face asta niciodată. Eu... nu vreau să trebuiască să te părăsesc. Nu așa. Dacă e să apucăm pe drumuri diferite, să se întâmple pentru că noi alegem asta. Așadar, te întreb din nou: mă poți transforma într-un... într-un *vampir*?

Era prima dată când reușea să spună cu voce tare cuvântul. Știa bine ce devenise Invictus; cu toate astea, nu putuse niciodată până atunci s-o zică.

Se ridică și el și o privi îngrijorat:

— Vareka, de ce ai vrea să devii o bestie care se hrănește cu oameni?

Fata râse și scutură din cap:

— Nu ești o bestie. Ești bărbatul meu frumos, blând și puternic.

— Asta sunt pentru tine. Dar...

Vareka îi puse un deget pe buze:

— Și doar de asta îmi pasă. Ce aveai de gând să spui? Că ucizi oameni? O făceai și înainte, când și tu erai om. Era singura viață pe care o cunoșteai. Deci, acum, în loc să le scoți măruntaiele cu fierul sabiei, îi muști cu colții și le bei sângele până la ultimul strop. Ce importanță are arma? Întrebă ea, ridicând din umeri.

Invictus deschise gura, dar nu reuși decât s-o închidă la loc. Oare chiar îi cerea să... ce voia de la el, de fapt?

— Ai idee ce-mi ceri?

— Da. Chiar da. Îți cer să mă faci ca tine.

— Dar nici măcar nu sunt sigur că știu cum.

— Păi, mi-ai zis ce a făcut acea vrăjitoare ca să te transforme.

Vareka începu să înșire pașii numărând pe degete, ca un copil:

— Ți-a dat sângele ei, apoi te-a ucis și la sfârșit ți-a dat să bei sânge de om.

— Da, dar m-a ucis înjunghiindu-mă cu un țăruș vrăjit. Unde să găsesc așa ceva?

Ea înclină capul, bătându-și bărbia cu arătătorul.

— O să-mi vină mie vreo idee. Dar dacă voi găsi o cale, faci asta?

Bărbatul desfăcu brațele, înfrânt și confuz:

— De ce? De ce ți-ai dori un asemenea blestem?

Ea râse:

— Blestem, spui? Asta crezi tu că este? Să devii o creatură indestructibilă, iar nu una de care se poate descotorosi oricine, oricând? Ai grijă, iubirea mea. Darurile care nu sunt apreciate devin, într-adevăr, blesteme.

*

— De ce zâmbești, Vareka? Am spus ceva amuzant?

Vampirul scutură din cap:

— Nu, Draga. Mă gândeam cum ne-am cunoscut.

Vrăjitoarea chicoti și se lăsă pe spătarul scaunului:

— Ah, da. Atunci când erai chitită să devii vampir. Iar eu te-am alungat.

— Așa ai făcut. Și ai avut dreptate.

Draga își arcui sprâncenele:

— Zău? Pe vremea aia, credeam că o să mă omori cu mâinile goale pentru că am refuzat să-ți îndeplinesc pe loc dorința.

— Știu. Dar, așa cum am spus, ai luat decizia corectă. „Trebuie să mai crești”, mi-ai zis. „Să devii o femeie în toată firea. Dacă îți vei mai dori asta, atunci te voi ajuta.” Aș zice că mi-am dorit-o.

Vrăjitoarea zâmbi și ea amintirii.

*

— Este singurul motiv pentru care vrei să faci asta? Te temi că tu vei îmbătrâni și el nu te va mai dori? Ai idee câți ani am eu?

— Păi... nu.

— Ghicește.

— Habar n-am. Spune-mi odată!

Vareka nu avea răbdare s-o asculte pe vrăjitoare trăncănind despre maturitate, opțiuni și vârstă; îi părea bine că găsise pe cineva care chiar știa multe despre vampiri și, mai mult de-atât, știa cum să transforme un om într-o astfel de creatură.

— Nu. Spune-mi tu.

Fata își dădu ochii peste cap și oftă:

— Bine! Nu știu... Poate patruzeci?

Vrăjitoarea râse până când obrații i se udară de lacrimi. Le șterse și inspiră adânc de câteva ori ca să se liniștească.

— Nu, copilă. Am puțin peste o sută de ani.

Vareka se înecă și căzu pe unul dintre scăunelele de lemn din coliba vrăjitoarei.

— Nu se poate!

— Ba da.

Tânăra o privi cu atenție. Cu siguranță, femeia glumea. Nu avea nici măcar un fir alb în pletele roșcovane, pielea îi era netedă iar ochii îi străluceau ca niște măslina pe fața de porțelan.

Draga se așază lângă fata tulburată:

— Vezi? De asta ți-am spus că există mai multe căi de a te păstra tânără. Poți să obții asta și, totodată, să rămâi om. Te pot ajuta. E nevoie doar de o vrajă. O vrajă foarte puternică, e adevărat. Dar și eu sunt o vrăjitoare foarte puternică. Și sunt dispusă să-ți fac acest dar. De ce nu-ncerci?

În mintea Varekăi începu să se strecoare îndoiala. Și dacă alegea această cale? Dacă putea să rămână veșnic tânără fără să se transforme în vampir? Fără să devină o ucigașă? Adevărul fie spus, gândul de a deveni o astfel de ființă nu o deranja prea tare; era pregătită să facă orice, dacă asta i-ar fi asigurat iubirea lui Invictus pentru

totdeauna. Dar... *dacă* nu era nevoie, până la urmă?

Tresări când simți pe umăr atingerea vrăjitoarei.

— Copilă, așteaptă. Te rog. Așteaptă un an. Când acest răstimp se va fi scurs, tu vei fi o tânără femeie. Și vei avea destul timp să chibzuiești. Să vezi dacă asta este ceea ce îți dorești cu adevărat, din toată ființa ta. Dacă de azi într-un an vei simți la fel, întoarce-te la mine. Tot aici mă vei găsi. Te aștept.

CAPITOLUL 19

Drake se uită la ecranul telefonului său, care suna în continuu; își luase liber de la studio, anulasese toate întâlnirile. Voia să stea acasă. Trebuia să-i fie dădacă unui vampir nou-născut. Venice încă mai dormea într-unul dintre dormitoare pentru oaspeți, cu jaluzelele trase. Dar la acest apel era musai să răspundă; asta dacă nu voia ca paramedicii să-i spargă ușa ca să intre peste el.

— Mda.

— Walker? Neața.

— Aăă... Ce se-ntâmplă, doctore?

Doctorul Grunner râse încet:

— Cine suntem azi? Bugs Bunny, așa-i? Vampirul icni:

— Doc, oi fi eu dus cu capu', dar dac-aș alege un alter ego, cu siguranță n-ar fi un iepure cu voce enervantă și care e dependent de morcovi. Puțin respect, ce naiba...

— OK. Pari a fi tu însuși. Asta e bine. Cum te simți? N-ai zis nimic de noile medicamente.

A, noile medicamente sunt perfecte. O pungă de sânge de două ori pe zi și o venă ciupită la prânz, asta da tratament revoluționar.

— Sunt bune. Și eu sunt bine. De asta n-am sunat. Serios acum, cine vrea s-audă de psihiatru când se simte bine, corect?

— Păi...

— Da, știu, știu, ar trebui să ținem legătura. Dar uite că m-ai sunat și tot am vorbit. Sunt bine, pastilele funcționează, totul e beton.

Doctorul ezită; până la urmă cedă, oftând:

— Bine. Dar sună-mă dacă ceva nu e în regulă. Orice. Sună, scrie, știi că poți face asta la orice oră, da?

— Știu, doc. Știu. Merci. Și pentru buline, și pentru că m-ai sunat. O să fiu OK. Cine minte să se facă așa, spuse el, chircindu-și ca-n copilărie

degetul mic, cel pe care purta inelul cu Piatra Lunii.

— Deci doctorul tău de căpuș ți-a dat papa bun și mie nu mi-ai zis?

Cu brațele încrucișate, îmbrăcată într-una dintre cămășile lui, Venice stătea proțăpită în pragul ușii de la dormitorul lui Drake, într-un petic de umbră care o proteja de soarele dimineții, intrat prin ferestrele largi. Părea cu adevărat revoltată.

— V, uite care-i treaba, știu că acum reușești să auzi și când sughițe o furnică, dar nu-i frumos să tragi cu urechea la conversațiile prietenilor, OK?

Fata izbucni în râs:

— Frate, făceam mișto de tine. Oricum, presupun că nici chimicalele n-au efect, nu?

— N-am încercat, dar cred că e la fel ca la alcool: ne trebuie cantități industriale ca să simțim câte ceva. Totuși, cred că dacă bem sângele unui om care a băgat diverse, funcționează. În felul ăsta, ce a luat el ni se urcă direct la cap.

— Ce tare! chițai fata și se trânti pe patul lui, uitând de soare.

Durerea cumplită o făcu să țâșnească înapoi în zona umbrită, urlând, cu ochii la picioarele care-i ardeau.

— Doamne, Walker, ce mama dracului?...

Într-o clipă, el ajunsese la Venice și o luă în brațe, încercând s-o aline.

— Șșșt, gata, trece imediat. Știu că te doare, dar se vindecă repede. Să nu mai faci asta fără Piatra Lunii, OK?

— Am uitat, hohoti ea. Rahat, unde e *scorpia* aia? Poate nu-mi mai aduce nicio piatră și o să ajung să ies doar noaptea din casă!

— Păi, ar fi cam ca atunci când erai om, nu? o-ntrebă Walker, cu sprânceana ridicată.

Fata îl privi chiorâș, cu buzele țuguiate, apoi îi trase în piept un pumn care-l trimise în cealaltă parte a camerei. După ce-și reveni din uimire,

Venice începu să râdă și încercă să-și înăbușe hohotele cu palma.

— 'Ai să-mi bag... *eu* am făcut asta?

Gemând, Walker se ridică și își trosni umărul dislocat:

— Cam da. Ți-am mai zis că acum ai o forță uriașă. Dacă-i faci asta unui vampir reușești doar să-l enervezi, dar ai grijă cu oamenii. Poți să-i faci țândări, ca pe porțelan.

Interfonul îi întrerupse.

— Domnule Drake, a venit doamna.

Walker chicoti. Portarul nici n-o mai întrebase pe Vareka cum o cheamă; pur și simplu se hotărâse să-i spună *Doamna*. I se cam potrivea.

— Trimite-o sus, James. Mulțumesc.

— Domnișoară DeKay. Domnule Drake.

— Bună, răspunse Venice, timid.

— Bună dimineața, Vareka. Vrei o cafea?

— Da, te rog.

Cu un gest plin de grație, ca de obicei, luă cana din mâna lui Walker și se așeză pe canapea.

— Mulțumesc.

Venice și Drake se uitară unul la altul, nedumeriți, apoi se așezară în fotoliile de cealaltă parte a măsutei de cafea, la o distanță prudentă de Vareka. Femeia asta chiar avea de gând să stea acolo, să-și bea liniștită cafeaua și să nu aducă vorba despre elefantul din Piatra Lunii aflat mijlocul încăperii?

Vareka mai luă o înghițitură delicată și puse ceașca pe masă.

— Cum ți-a fost prima dimineață ca vampir, domnișoară DeKay?

— A fost perfectă, până când am uitat și am sărit direct în lumina soarelui. Mi-au luat foc picioarele și crede-mă că atunci când arzi de viu doare de te ca...

— V!

Drake îi aruncă o privire disperată; fata pricepu și își dresе glasul, încercând să-și perie limbajul.

— Am vrut să spun că doare foarte rău.

— O, știu asta.

Un zâmbet mic înflori pe buzele Varekăi.

Venice înclină capul într-o parte și o privi, curioasă:

— Serios? Ai pățit așa ceva? Cum de nu porți Piatra Lunii?

Străvechea femeie-vampir o privi, la rândul ei, și o sprânceană i se arcui periculos:

— De unde știi că nu o port?

— Păi, dacă n-am văzut niciun inel, am presupus că...

— Niciodată să nu faci presupuneri când vine vorba de magie, domnișoară DeKay. Niciodată.

Redusă la tăcere, Venice nu mai putu decât să dea din cap că a-nțeleș.

— Acum: așa cum presupun că vă așteptați, n-am venit cu mâna goală, spuse Vareka, căutând în geantă.

Scoase un săculeț de catifea neagră și i-l întinse fetei care începu să chicotească și să chițăie de încântare, aplaudând și ținpăind. Străvechea nemuritoare îi răsplăti entuziasmul cu un zâmbet sincer.

Walker pufni:

Pfoa, al dracului să fiu. Dacă n-aș ști că e imposibil, aș zice că tocmai a avut un moment de bunătate. Nu, Drake, bați câmpii. E ca o leoaică ce amuză jucându-se cu un pui de antilopă.

Când întâlni privirea Varekăi îi amuțiră până și gândurile.

— Ia-l, domnișoară DeKay. E al dumitale. Pentru totdeauna.

Venice luă săculețul și mângâie cu vârful degetelor catifeaua moale. Voia să prelungească momentul. Să se scufunde în el și să-l păstreze undeva, în străfundul memoriei, ca pe o clipă prețioasă. Acum avea să devină cu adevărat liberă.

Puternică. Odată ce-și puneă inelul pe deget, pentru ea nu mai puteau exista limite. Nici noaptea. Nici soarele. Nici măcar propria carne. Nimic.

Încet, desfăcu panglica și se uită înăuntru.

Era gol.

Cu gura căscată, se holbă la Vareka:

— Ce dracu' e asta? O glumă proastă?

— Ce vrei să spui?

— Nu-i nimic aici! urlă Venice și-i vârî sub nas săculețul întors pe dos.

Vareka strânse din buze și ridică încet privirea până când o întâlnește pe a fetei:

— Domnișoară DeKay. Dacă te calmezi, vei descoperi că săculețul are fund dublu. Inelul a fost cusut înăuntru, ca măsură de precauție. Dacă un alt vampir îl atinge înaintea celui căruia îi este destinat, piatra nu-i mai folosește la nimic acestuia din urmă. Sfășie-l.

Venice o ascultă imediat, iar bijuteria se rostogoli pe covor, departe de ei, chiar într-un petec înșorit.

— Rahat.

Walker porni spre el, dar fata îl opri destul de brutal:

— Ce-ai, ești surd? Nu pune mâna!

Goni spre inel, îl înșfăcă și și-l puse pe inelar, chiar când pielea-i prinse să ardă. Închise strâns ochii și se forță să rămână pe loc, să nu fugă înapoi la umbră. Senzația de arsură se domoli.

Încet, Venice deschise ochii și se uită la inel: era o ramură delicată, din argint, care se încolăcea în jurul unei Pietre a Lunii; una mititică și perfect rotundă. Era ca și cum ar fi privit luna printre frunzele unui copac.

— E... e minunat! reuși să îngaime. Mulțumesc.

Când îi ridică din nou spre Vareka, ochii lui Venice înotau în lacrimi. Pentru prima oară în viața ei, erau lacrimi de fericire.

— Cu plăcere, domnișoară DeKay. Te rog, folosește-l responsabil, răspunse cealaltă, ridicându-se. Ah, și, dacă mă vei mai numi vreodată „scorpie”, nu va exista inel care să te salveze de la moarte.

Venice deschise gura ca să spună ceva, orice, dar rămase mută. De unde știa scor... Vareka ce spusese ea mai devreme?

— În caz că te întrebi, pentru cei de felul nostru, auzul se ascute odată cu vârsta. La fel și celelalte simțuri. De asemenea, devenim mai puternici. Fă tot posibilul să ajungi la fel de bătrână ca mine.

— Îmi pare rău, doar că...

— Erai nerăbdătoare, știi. De asta nici n-o să-ți port ranchiună. Cel puțin, nu azi, spuse Vareka, apoi se întoarse spre Walker, cu mâna pe clanță: domnule Drake, nu mă-nțelege greșit, dar sper să treacă foarte multă vreme până când ne vom revedea. Rămas bun.

„Cum de nu porți Piatra Lunii?”

Vareka râse amar în sinea ei când se gândi la întrebarea pe care i-o pusese Venice. Și scutură din cap când își aminti cele întâmplate cu veacuri în urmă.

*

— Te-ai întors.

— A trecut un an.

Vrăjitoarea se ridică de la masa unde studia un pergament și porni spre ușa în al cărei prag stătea o fată. Aceași fată care venise la ea cu exact douăsprezece luni în urmă.

— Ești Vareka, așa-i?

— Da. Ți-ai amintit.

Draga ridică din umeri și mai făcu un pas spre ea.

— Am o memorie bună. Dar... te-ai schimbat, spuse ea.

Fu rândul Varekăi să ridice din umeri:

— Mi-ai spus că trebuie să mă maturizez. Probabil că asta s-a-ntâmpat.

Vrăjitoarea încuviință și continuă s-o privească precaut:

— Nu vrei să ieși loc?

Fata intră și se așează pe unul dintre scăunelele joase din jurul mesei. Draga oftă, ușurată, când o văzu cum pășește fără grijă peste prag; era, încă, om. Desigur, dacă s-ar fi transformat între timp, o vrăjitoare ar fi simțit asta; sau, mai bine zis, ar fi simțit lipsa forței vitale, răsuflarea morții care înconjoară un vampir ca o aură întunecată. Dar nu strica să-și ia măsuri suplimentare de precauție. De aceea nu o invitasese cu adevărat pe Vareka înăuntru, ci spusese ceva care nu-i permitea neapărat fetei să intre în colibă. Dacă aceasta ar fi fost vampir, „ia loc” ar fi însemnat nu mai mult decât o indicație de a se așeza de partea cealaltă a ușii, pe pământ; ca să intre într-o locuință omenească ar fi avut nevoie de o invitație clară.

Măcar atât.

Vrăjitoarea se așează lângă ea, la masă.

— De vreme ce ești aici, înțeleg că te-ai hotărât într-un fel sau altul. Și că încă îl iubești pe acel bărbat.

Fața Verekăi se luminează:

— Da! Pe zei, da, îl iubesc! Și el pe mine.

Draga scutură din cap:

— Ah, copilă dragă, n-aș fi așa de sigură despre asta.

Fata sări în picioare și bătu cu palmele în masă:

— A trecut un an întreg! Dacă nu mă iubea, m-ar fi ucis demult.

Vrăjitoarea o privi dintr-o parte; era ceva adevăr în spusele fetei. Din câte știa ea, vampirii își pierdeau cele mai multe emoții umane, dacă nu chiar pe toate. Poate că acesta era special. Poate că reușise să-și păstreze o frântură de umanitate pe care o legase de fata asta.

— Bine. Așază-te înapoi și spune-mi ce ai ales. Ține minte: nu trebuie neapărat să devii vampir ca să rămâi la fel de tânără și frumoasă cum ești acum.

Vareka ezită puțin înainte s-o întrebe:

— Da, dar ar fi pentru totdeauna?

Draga chicoti. Of, tinerii... Ei vor ca totul să fie definitiv.

— Nimic nu e pentru totdeauna, copilă. Nici măcar vampirii. Lemnul le aduce sfârșitul. La fel și soarele.

— Nu și lui, răspunse Vareka, zâmbind arogant.

Vrăjitoarea o privi chiorâș:

— Ce vrei să spui? Dacă e vampir, atunci cu siguranță...

— Nu. El nu poate fi ucis. Nici de lemn, nici soare. Este cu adevărat nemuritor, spuse ea, mândră.

Cealaltă femeie se încruntă; ce fel de monstru era acest bărbat?

— De unde știi?

— Chiar el mi-a spus. Și mi-a și arătat. Am crezut că *eu* o să mor când l-am văzut că-și înfige un țăruș drept în inimă. Iar la soare am stat împreună de multe ori. N-a pățit nimic.

— Trebuie că are o Piatră a Lunii vrăjită. Unii vampiri se apără de soare în felul acesta. Cât despre țăruș... nu știu ce să... niciodată n-am...

— N-are Piatra Lunii. Totul e din pricina felului în care a fost transformat.

Draga se aplecă mai aproape, cu ochii mijiți:

— Și cum s-a petrecut asta?

Vareka îi spuse vrăjitoarei povestea pe care o auzise de la Invictus. Într-adevăr, trecuse un an. Un an în care construiseră mai mult decât pasiune: construiseră încredere. El îi povestea totul despre viața lui ca om, dar și despre experiențele noi, trăite ca vampir.

Descopereau împreună lucruri, inclusiv faptul că sângele lui avea puteri vindecătoare.

Vareka își scrântise o gleznă în timp ce alerga pe scări, să-i iasă în întâmpinare. El o cărase în brațe până-n camera lor, cea pe care o împărțeau de când, folosindu-se de noua poziție de gladiator favorit – și de puțină silire – el o eliberase de munca la bucătărie și o revendicase drept companioană.

Vareka stătea întinsă în patul lor, cu glezna înfășurată în bandaje și ierburi vindecătoare.

— Of, Invictus, astfel de lucruri te fac să realizezi că oamenii sunt dureros de fragili, așa-i?

El strânse din buze și se așeză lângă Vareka, mângâindu-i ușor piciorul rănit. Chiar avea dreptate. Dacă ar fi căzut de pe o treaptă mai de sus? Dacă și-ar fi rupt gâtul? Dacă...

— Dacă aș fi ca tine, n-ar trebui să ne mai facem atâtea griji, spuse ea. Ca să devin ceea ce ești tu, ar trebui să beau sânge, nu? Nici măcar nu știu cum e asta.

El râse:

— Cu siguranță s-a-ntâmplat să-ți muști buza și să simți gustul propriului tău sânge.

— Da, dar a fost doar un strop. Nu știu cum e să simți că *bei* sângele cuiva.

— Pot... pot să-ți aduc pe cineva, dacă vrei, spuse el și se ridică să aducă un servitor, să-l silească și să-i sfâșie vena pentru ca ea să poată bea.

— Nu, prostuțule. Lasă-i pe ei. Dă-mi să gust din sângele tău. E mai ușor așa.

El se încruntă, dar cedă și își sfâșie încheietura, apoi i-o puse în față:

— Bea, dacă dorești, până nu se-nchide rana.

Ușor, Vareka trecu un deget prin palma lui, acolo unde se adunase puțin sânge, apoi îl duse la buze. Se strâmbă: avea gustul metalic pe care și-l amintea din diversele accidente de la bucătărie,

când se tăia se la vreun deget și îl băgase în gură ca să-și aline durerea. Dar voia mai mult; chiar își dorea să se împrietenească, într-un fel, cu acest gust. Ca prin vis, trase mâna lui mai aproape și bău. Aproape că se înecă la prima înghițitură, dar continuă să bea până când rana se închise.

Zâmbind, Invictus își trase mâna și îi șterse buza cu degetul.

— Ei? Ai putea să bei sânge pentru o veșnicie? Gustul îți este pe plac?

— Nu e nici pe departe atât de rău pe cât mă așteptam. Și este – se încruntă, căutând cuvântul potrivit – îmbătător.

Bărbatul râse:

— Cum adică?

Vareka scutură din cap și ridică mâinile, rămasă fără vorbe:

— Nu știu! Dintr-odată, simt că pot să fac orice. Mă simt minunat. Nici măcar nu mă mai doare glezna.

Invictus dădu la o parte învelitoarea și se uită la piciorul ei rănit; umflătura dispăruse.

— Te rog să nu țipi, bine? Stai să văd...

Îi flexă ușor piciorul, cu ochii la fața ei, să vadă orice urmă de disconfort; fata zâmbea.

— Nu mă mai doare. Deloc.

— Oare... oare sângele meu a făcut asta?

Vareka se aplecă spre el și-l sărută:

— Cred că da.

De atunci, Invictus își înțepa încheietura mâinii în fiecare zi și o lăsa pe Vareka să bea câte o picătură din sângele lui. Dacă asta o ajuta să fie mai puternică, de ce nu?

— Așadar, tu îmi spui că, timp de un an, ai băut sânge de vampir?

Draga se cutremură.

— Nu chiar un an, dar da. Mă ajută să fiu puternică și sănătoasă, deci ce e rău în asta?

— Pe zei...

Vareka se-ncruntă. Vrajitoarea îi ascundea ceva?
— Ce este? Ce-i? aproape că strigă când văzu că femeia se codește.

— Acesta este primul pas ca să devii vampir. Să le bei sângele. Dacă, în acest timp, s-ar fi întâmplat ca tu să...

— Deci, dacă beau destul din sângele lui, voi fi ca el? se repezi fata.

Draga scutură din cap:

— Nu e așa de simplu, copilă. Chiar tu mi-ai spus asta, nu mai știi?

— Da. Acea vrăjitoare a trebuit să-l ucidă după aceea. Dar îi dăduse doar puțin din sângele ei și doar o dată. Poate că...

— Nu. Nu-i așa. Pașii pe care i-a făcut ea sunt pașii ce trebuie făcuți ca să transformi un om.

— Cred că speram să existe o cale mai ușoară.

— Nu există. Ca să devii vampir, trupul tău vremelnic trebuie să moară.

Tăcură amândouă o vreme; apoi Vareka rupse tăcerea:

— Vraja despre care mi-ai vorbit... Ce anume ar trebui să faci?

— Este o vrajă foarte puternică. Trebuie pecetluită cu sânge.

— Ce înseamnă asta?

Vrăjitoarea se opri, apoi oftă și o privi pe fată drept în ochi:

— Înseamnă că trebuie să sacrific pe cineva care îți este foarte apropiat. Un frate. O soră. Un părinte. O fiică. Sau... un iubit.

Vareka se uită și ea fix la vrăjitoare; apoi, hotărârea îi înăspri trăsăturile frumoase. Își îndreptă spatele și privirea i se întunecă:

— Nu am pe nimeni. Iar iubitul meu nu poate fi ucis. În plus, chiar el este motivul pentru care îmi doresc asta. N-ar fi absurd să încercăm să-l omorâm tocmai pe el?

Draga tăcu multă vreme. De data asta, fata nu mai îndrăzni să-i întrerupă gândurile. În fine,

vrăjitoarea vorbe:

— Înțeleg că hotărârea ți-e luată.

— Hotărârea mea e clară. Vreau să fiu ca el. Nu doar un vampir oarecare, ci unul indestructibil.

Cealaltă femeie oftă adânc:

— Prea bine. Voi încerca să reproduc țărșul care a fost folosit pentru transformarea lui, de vreme ce nu-l voi găsi niciodată pe cel original. Dar, după ce te voi fi transformat pe tine, va trebui să distrug acel obiect. Două creaturi indestructibile sunt oricum o amenințare pentru echilibrul naturii. Și ține minte: deși magia de felul acesta nu este gratis, eu nu-ți voi cere bani în schimb. Din păcate, prețul va fi mare iar cea care-l va plăti vei fi tu. Cui și când, asta nu-ți pot spune.

CAPITOLUL 20

„Bună dimineța, Vareka. Ți-ar plăcea să luăm cina împreună diseară? V”

Femeia, care se întorsese la hotel și reluase căutarea fetei misterioase a lui Walker – dar în ritm lejer, de vreme ce nu o mai considera deloc o amenințare – se enervă inițial din cauza acestei întreruperi; apoi realizează că expeditorul era Invictus. Sau Victor. Sau *The Elder*. Mesajul fusese trimis de pe chat-ul grupului O’Neg.

Trebuie să facem schimb de numere de telefon. De ce nu ne-om fi gândit la asta ieri?

„Bună dimineța și ție... Victor. Iartă-mi ezitarea, dar este destul de ciudat să-ți spun în orice alt fel decât așa cum te numeai atunci când ne-am cunoscut.”

„Înțeleg perfect. Însă, dacă-mi dai voie, voi încerca să repar asta pe parcursul unei mese de excepție. Oliver, unul dintre proprietarii H₂O, te adoră și sunt sigur că Henry, partenerul lui, se va depăși pe sine gătindu-ți. Ai vrea să ne vedem acolo diseară? Dacă nu ai alt program, firește.”

Vareka rânji. Aproape că simțea cum i se strânsese inima bărbatului când scrisese acea ultimă propoziție.

Atâția ani, atâta putere, atâtea alte iubiri, și el tot e gelos când e vorba de mine. Cum e... haslitag-ul ăla pe care-l folosesc oamenii pe platformele sociale? „Relationship goals”, parcă? Ei, exact așa.

„Chiar nu am alt program. Și mi-ar plăcea tare mult să iau cina cu tine acolo. E un local minunat.”

Răspunsul veni aproape instantaneu, de parcă el l-ar fi scris deja și ar fi așteptat doar semnalul ei ca să-l trimită:

„Perfect. Sper că de data asta îmi vei face onoarea de a-mi permite să te iau și să te conduc la restaurant. Ora 7 e în regulă?”

Femeia râse scurt. Sigur că avea să-l lase să vină și s-o ia. Îi trimise numele hotelului, fără alte detalii. El prelua, din nou, frâiele dinamicii dintre ei. Iar asta era surprinzător de plăcut.

*

— Unde ai fost?

— Am ieșit să mă plimb. M-ai eliberat din rândul servitorimii, Invictus, nu-ți amintești?

Cu o mască de bravadă, Vareka trecu țănoșă pe lângă vampir și intră în dormitor. Acesta o ajunse imediat din urmă, o apucă de umeri și o întoarse spre el:

— Unde ai fost? repetă, mârâind fiecare cuvânt.

Fata știa că își forțează norocul; era conștientă de faptul că, oricât de mult ar iubi-o, furia l-ar putea orbi. Iar în acel moment era mai mult decât furios. Ochii i se înroșiseră iar colții erau la vedere. Pentru prima oară, se temu de el.

— Cu cine ai fost să te întâlnești? Răspunde-mi!

Bărbatul își sublinie spusele scuturând ființa fragilă din fața lui, gest care aproape că îi frânse brațul ca pe o surcea.

— Au! Mă doare!

Fața lui Invictus reveni rapid la normal; se uită la ea, îngrijorat:

— Te rog să mă ierți, dar nu știam unde ai plecat; ai lipsit mult și m-am temut că ai pățit ceva. Ceva rău. Când ai venit acasă m-am simțit ușurat, dar am început să-mi pun întrebări și să-mi închipui unde... cu cine...

— Am fost la o vrăjitoare! spuse Vareka dintr-o suflare.

El se opri din vorbit și se încruntă:

— O vrăjitoare? Pentru ce?

— Mai știi când ți-am spus că vreau să fiu ca tine? Ei, bine, încă vreau. Chiar dacă n-am mai adus vorba despre asta. Ideea de a deveni vampir m-a bântuit în tot acest timp în care am fost

împreună. Nu-i clipă în care să-mi iasă din minte. Mă trezesc cu gândul ăsta. Visez noaptea. Când facem dragoste, mă întreb cum ar fi să avem asta până la sfârșitul zilelor.

Invictus se uită mai bine la fața ei și îi ascultă cu atenție inima: o auzi, bătând tare și haotic din cauza zgâlțâielii, a țițetelor și a spaimei. Nici chipul nu-i era palid ca al celor ne-morți – ca al lui. Încă era om.

— Dar n-ai făcut-o, remarcă el.

Fata se așeză pe marginea patului:

— Nu. N-am făcut-o.

— Te-ai răzgândit?

Vareka scutură din cap, ridicând privirea spre el:

— Nu m-am răzgândit. Și nici nu mă voi răzgândi. Trebuie doar să aștept ca vrăjitoarea să pregătească cele trebuincioase pentru a mă transforma.

— Ce anume să pregătească?

— Țărușul cu care trebuie să mă ucidă, spuse ea simplu, fără ca măcar să clipească.

*

— Poftim, bea asta, spuse Walker și-i întinse lui Venice o pungă cu sânge. Vrei să-l bag la microunde?

— Nu, e OK. Dar asta nu e un fel de junk food? Adică n-ar trebui să mâncăm hrană proaspătă, dacă înțelegi ce vreau să zic? întrebă ea, în timp ce lua punga și își ducea la buze muștiucul de plastic.

— Adică direct din venă?

— Îhâm, mormăi ea.

Sorbi ultimele picături din pungă, apoi o aruncă și plescăi mulțumită, lingându-se pe buze:

— Da. Nu d-aia avem colți? Ca să putem, gen, să *mușcăm* oamenii, în loc să molfăim rahaturi din astea de plastic, ca bebelușii?

Walker râse; niciodată nu văzuse pungile cu sânge ca pe niște suzete. Dar Venice avea dreptate.

Să hrănești un vampir cu așa ceva era ca și cum i-ai da unui tigru grăunțe pentru pisici. Dar era mai bine așa, cel puțin pentru începătorii ca ei. Fiindcă nici el n-avea multe zile de când era vampir.

Probabil că lucrurile stăteau altfel în trecut, când oamenii mureau de tot soiul de boli și nimeni nu mai stătea să-și pună atâtea întrebări, deși se întâmpla uneori ca o viață să fie curmată de mușcătura unui vampir, nicidecum de vreo boală misterioasă. Dar în zilele noastre legiștii, autopsiile, camerele de supraveghere și probele ADN erau doar câteva dintre motivele pentru care vampirii adăugaseră în dieta lor sângele ambalat. Era prea riscant să-l consume proaspăt în mod constant.

Își aminti despre prima oară – și, spera, ultima – când omorâse pe cineva, și se cutremură. Încă simțea în nări duhoarea cărnii cuprinse de flăcări.

— OK, fii atentă: știu că vrei să-ți înfigi colțișorii ăia frumoși în gâtul cuiva; pofta asta o să crească atunci când o să umbli pe-afară, printre inimi vii care pompează sânge proaspăt în toate corpurile alea calde. De asta trebuie să ieșim împreună. Măcar prima dată. Mergem undeva, în aglomerație. Luăm niște cafea la pachet, poate aducem de acasă o fiolă cu sânge și ți-l torni în pahar. Cum simți arsura din stomac, cum mai ieși o înghițitură. Habar n-am, vedem noi cum facem. Cumva tot o să te ajut să-ți controlezi foamea.

Când termină de vorbit, Venice își puse mâna peste inima ei tăcută:

— Mvai, ce drăguț.

— Ha? Ce e drăguț?

Fata ridică din umeri:

— Păi, tu, care mă înveți cum să fiu vampir, mă dădăcești, mă scoți la un latte în sânge... Toate astea sunt foarte drăguțe. Auzi, asta se pune ca prima noastră întâlnire?

Drake ridică o sprânceană, prefăcându-se enervat de tachinările ei; fata râse.

— Treci la duș, Venice. L-am dat un mesaj lui Jonas și i-am zis să-ți aducă niște lucruri. Chestii de bază – niște haine, trusa de machiaj, câteva perechi de pantofi... Probabil că tocmai închiriază un TIR pentru ele.

Venire se repezi cu viteză de vampir și își lipi buzele de ale lui:

— Te iubesc, D. Ești cel mai tare.

Într-o clipită, dispăru.

*

Când îi trase scaunul Varekăi, Oliver strălucea de încântare. Femeia arăta senzațional: o rochie neagră cu câteva paiete discrete îi învăluia silueta perfectă, subliniind exact ce trebuia, ca să cadă apoi peste o pereche de sandale delicate, cu toc înalt. Purta o singură bijuterie: o brățară lată din argint și onix. Părul lung îi cădea în valuri sălbătice pe umeri, făcând să pară că fața i s-a născut din chiar miezul nopții.

Victor mergea în urma ei, privind-o cu ochi sclipitori. O luase de la hotel cu o limuzină. Îi plăcea la nebunie să șofeze, dar nu în New York. Pe lângă asta, dacă-și permitea un șofer personal, de ce nu? Iar ea merita tot ce era mai bun.

— Mulțumesc, spuse femeia, când omul îi împinse scaunul la loc.

— Cu cea mai mare plăcere. Dacă-mi este permis, sunteți extraordinar de frumoasă, spuse Oliver și îi aruncă o privire lui Victor peste creștetul Varekăi. O să vă las să studiați meniul. Nu vă grăbiți. Și, dacă vreți ceva ce nu e trecut acolo, îl importăm la o adică. Până atunci, pot să vă servesc cu ceva de băut?

— Adu niște Lafite, Ollie, spuse Victor, așezându-se față-n față cu Vareka și uitându-se în ochii ei. Încă îți place vinul roșu, nu?

— Ca să spun drept, am trecut la Chardonnay, dar o să beau niște Lafite de dragul vremurilor

trecute.

Victor îi făcu semn lui Oliver, iar acesta plecă să aducă vinul. Vampirul își strânse pumnii sub bărbie în vreme ce ochii lui îi cercetau pe ai Varekăi:

— Deci nu mai bei vin roșu, spui? Ce altceva s-a schimbat?

— Hm, cât timp ai la dispoziție? întrebă ea, cu un zâmbet strâmb.

Victor râse ușor:

— Am o eternitate. Și tu la fel.

Ea se mulțumi să-i surâdă și să tacă atunci când Oliver veni să le toarne vinul.

*

— Ei? L-ai făcut?

Ochii vrăjitoarei Draga aruncau scânteii spre țărșul pe care chiar ea îl crease și care zăcea pe masa din lemn, dovadă a eșecului ei.

— Da, l-am făcut. Dar nu merge, scuiă ea, încruntată.

— Cum adică, nu merge? E făcut din lemn și încrustat cu Piatra Lunii. E exact așa cum trebuie să fie.

— Numai că nu este! strigă vrăjitoarea.

— Cum așa? Și, de fapt, de unde știi?

— Am căile mele de a afla. Nu merge, crede-mă.

Vareka se trânti pe un scăunel de la masă și gemu, frustrată. Cele două femei tăcură o bună bucată de vreme, cu ochii la vinovata bucată de lemn din mijlocul mesei.

— Bun. Asta nu înseamnă că nu mă poți transforma, totuși. Mai bine zis, chiar *el* poate s-o facă. Port mereu în trup sângele lui; tot ce are de făcut e să mă ucidă iar apoi va trebui să mă hrănesc din venele unui om. Greșesc?

— Nu greșești. Dar, atunci, ai fi vulnerabilă la lemn și soare. Nu ai fi *exact* ca el. Or, credeam că

asta îți dorești, nu?

— Da, dar înțeleg că asta nu e cu putință.

— O, ba este. Am găsit o altă cale. Doar că... va fi mult mai dureroasă pentru tine. Schingiuitoare, chiar.

Vrăjitoarea răsuflă adânc, apoi o-ntrebă:

— Te -ai lăsa arsă de vie?

Gândul o cutremură pe fată. Însă... dacă o clipă de agonie era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru o veșnicie de fericire, îl va plăti.

— Asta m-ar face indestructibilă?

— Da.

— Atunci aprinde focul.

*

Încântată, Venice rememora prima ei zi ca vampir. După ce se plimbaseră – sau goniseră cu viteză neomenească – prin oraș, Walker o adusese înapoi în apartamentul lui. N-avea încredere s-o lase singură; nu încă. Era prea instabilă.

— Așa, V. Deci, ai ieșit. Ca vampir. Ce zici de asta?

Fata scutură din cap, cu un zâmbet cât toată fața. Nu era convinsă că putea descrie în cuvinte tot ce simțise. Tot ce simțea încă.

— Nu știu, D. Pe bune, habar n-aveam că lumea e așa de... colorată, de zgomotoasă, de... senzațională!

Walker râse. Da. Clipa în care descopereai lumea cu simțuri de vampir era o experiență incredibilă. Lumina era mai strălucitoare, culorile mai intense, sunetele mai detaliate, aromele își croiau drum direct în plămâni... Totul era amplificat. Îmbunătățit. Schimbat. Intoxicam.

— Știu, Venice. Și dă-mi voie să-ți spun că sunt foarte, *foarte* mândru de tine pentru că n-ai „gustat” din nimeni, deși știu că voiai asta mai mult decât orice pe lume.

Fata își dădu ochii peste cap:

— Îh, lasă-mă. Tu cum naiba reușești? Să fii vampir și să umbli printre oameni e ca și cum ai intra la Burger King când ești rupt de foame: ai vrea să mănânci *tot*.

— Corect, râse el. Și totuși, ți-ai băut – cum i-ai zis? – latte-ul ăla în sânge ca un vampir nou-născut extrem de cuminte și n-ai mușcat pe nimeni. Te-ai descurcat bine azi, V. Chiar foarte bine.

— Merci, rânji ea. Dar să știi că, atunci când băiatul ăla de la cafenea s-a tăiat în bon... vai de capul meu.

— Știu. Bine că aveai ochelarii de soare, altfel ți-ar fi văzut ochii roșii. Măcar ai ținut gura închisă și nu ți-ai arătat colții.

— Ei, și dacă i-ar fi văzut puteam să-l fac să uite, nu?

Bărbatul se strâmbă:

— Mda, dar e mai bine să eviți situațiile de genul ăsta. În plus, trebuie să exersezi un pic silirea. Eu a trebuit să descopăr singur cum se face și jur că n-a fost ușor.

— Aham.

Umerii îi căzură un pic, a dezamăgire, dar vioiciunea îi reveni rapid:

— Deci? Când e următoarea lecție, *profule*?

Drake icni. Venice DeKay avea să fie o mare bătaie de cap.

*

— Te-am prins!

Mia rânji la ecranul laptopului, de unde zâmbea o poză a lui Walker Drake care ținea în mâini un premiu, la un eveniment al industriei muzicale.

În ultimele zile nu făcuse altceva decât să perie internetul, în căutarea oricărei informații despre el. Pornise doar de la un prenume – care putea foarte bine să fie fals – și imaginea feței lui, care i se întipărise în memorie. Imaginea ambelor lui fețe, de fapt – cea umană și cea de vampir.

Când se hotărâse că e prea devreme și prea riscant să se întoarcă pe site-ul O’Neg, Mia își rafinase căutarea. După multe cafele și câteva nopți nedormite, îl identificase pe omul – nu, pe *monstrul* pe care-l întâlnise în acel bar. Acum știa cine este. Dar certitudinea unui nume și a unei profesii nu rezolva puzzle-ul. Doar îi oferea o piesă în plus.

CAPITOLUL 21

Nările Varekăi se umflară când fata adulmecă mirosul înțepător al lemnului ce ardea. Se uită în jos, la rugul construit de Draga; nu era făcut din crengi, ci din țărugi de lemn. Vrajitoarea îi așezase în cerc, ca un disc lipit de pământ, unul lângă altul, toți cu vârfurile spre centru. Acolo unde era Vareka.

— Ești sigură? o-ntrebase vrăjitoarea în ziua de dinainte.

— Trebuie s-o spun din nou? Aprinde focul.

— Dar îți dai seama că taman asta trebuie să fac ca să te transform într-un vampir ce nu poate fi doborât nici de țărug, nici de soare. Înțelegi, da?

Cu pielea de găină, Vareka încuviințase:

— Da, înțeleg.

Draga se uită atunci în ochii ei: văzu acolo teamă, dar și curaj. Hotărâre. Și dragoste. Inima vrăjitoarei se înmuie. Dacă fata asta era în stare să iubească pe cineva – sau *ceva* – atât de mult încât să se lase arsă de vie pentru asta, atunci ea avea s-o ajute.

— Bine. Vino mâine dimineață. Voi pregăti totul.

Vareka se trezise odată cu soarele. Petrecuse puțin timp cu Invictus, înainte ca acesta să plece la cazarmă. Deși nu mai avea nevoie să se antreneze, asta îi făcea bine. Îl ajuta să-și calibreze forța, în așa fel încât să nu-și sfâșie în două adversarul de la prima lovitură. Îl ajuta să se echilibreze.

Apoi, fata mersese la coliba vrăjitoarei. Draga o aștepta:

— Vino, mergem pe câmp. Totul e la locul lui. I-ai băut sângele?

— Ca de fiecare dată.

Acum, Vareka stătea în picioare, în mijlocul rugului căruia Draga se pregătea să-i dea foc. Înghițise praful de Piatra Lunii pe care i-l dăduse vrăjitoarea. Avea să moară ca om și să renască nemuritoare. Pentru asta, trebuia *doar* să ardă de vie.

— Ești gata, copilă?

Într-o clipă, Vareka își aminti scurta ei viață de până atunci: primii ani fericiți când încă își avea ambii părinți. Sigur, erau săraci și trăiau doar ca să-i slujească pe alții, dar o iubeau, iar ea simțea dragostea lor în fiecare zi. Apoi muriseră, unul după altul. Ea crescuse și ajunsese slujnică, la fel ca ei. Niciodată nu fusese privită ca o persoană, ci mai degrabă ca o biată creatură menită doar să curețe, să-și înghită lacrimile amare, să-și deseneze un zâmbet pe față când îi venea să hohotească; o creatură care trebuia să îndure țițete, umilințe și dispreț.

Apoi se gândi la *el*. La bărbatul care văzuse dincolo de statutul, de rasa, de originile și de defectele ei. La bărbatul care o iubea. Bărbatul pe care îl iubea. Un zâmbet curajos îi luminează buzele:

— Da. Da, sunt gata.

Draga dădu din cap și puse torța pe pământ, lângă țărui. Aceștia fuseseră ciopliți din lemn cât mai uscat, ca să se aprindă pe loc.

Așa se și întâmplă. Scânteii mici dansau deasupra lemnurilor care prindeau jăratic. Curând, se transformară în flăcări ce se încolăceau în jurul tălpilor Varekăi ca niște șerpi înfometați.

„Petra et legnum, in corpore integratis. Petra et legnum, in corpore integratis. Petra et legnum...”

Fata scânci când simți pe picioare căldura. Pe tot corpul avea broboane de sudoare. Oare era prea târziu să renunțe? Să se răzgândească asupra felului în care dorea să-și câștige nemurirea? Nu putea să sară peste flăcări și să-i ceară vrăjitoarei s-o transforme într-un vampir obișnuit? Da, ar fi vulnerabilă la lemn; dar de soare s-ar putea apăra

dacă ar purta tot timpul o Piatră a Lunii, iar asta ar fi îndeajuns ca să...

Gândurile îi fură întrerupte brutal de un urlet neomenesc care sfâșie liniștea pășunii abandonate; o luă prin surprindere, deși izbucnise chiar din gâtlejul ei. Focul ajunsese la poalele tunicii își croise rapid drum în sus, biciuindu-i pielea cu șfichi încins. Nu mai exista cale de întoarcere.

Era aproape de asfințit când țesătura pe care Draga o aruncase peste cenușa Varekăi începu să se miște. Vrajitoarea se ridică degrabă din țărâna unde stătuse chircită și fugi spre ea.

Vraja funcționase. Ieșită din propria cenușă, ca un Phoenix palid și înspăimântat, cu ochii injectați, fata se ridică pe picioare nesigure; când învelitoarea căzu de pe ea, vrajitoarea văzu că trupul gol îi era intact.

— S-a... s-a sfârșit? întrebă tânăra, cu voce tremurată și răgușită.

— Da, copilă. S-a sfârșit.

Draga desfăcu o mică ploscă și i-o întinse:

— Poftim, trebuie să bei asta.

Vareka își duse imediat mâinile la gură; simțea cum o durere cumplită îi sfâșie gingia.

— De ce mă doare încă? țipă ea, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

— E din cauza colților. Acum străpung osul, mirosul sângelui îi trage afară. Dar o să doară numai de data asta. Bea.

Încă schimonosită de durere, fata înhăță plosca și înghiți hulpav sângele vrajitoarei, cel pe care Draga i-l pregătise drept prima masă ca vampir.

*

Victor mai turnă vin în pahare, apoi puse sticla înapoi pe măsuta volantă. Îl eliberase pe Oliver de această îndatorire; aveau nevoie să poată discuta în liniște, departe de urechi străine.

Vareka îi aruncă o privire și chicoti când îl văzu cum o privea la rîndul lui:

— Ce-i?

El scutură din cap și zâmbi:

— Știi, îmi amintesc și acum ziua în care ai fost transformată. Eram furios. Lipseai deja de multe ore și, chiar când mă pregăteam să adun o poteră ca să te caut... Ai apărut în fața mea. În pragul odăii noastre. Îmbrăcată cu niște haine demprumut, palidă ca moartea și tremurând. Și am știut. Am știut pe loc.

— Hm, mă-ntreb ce m-a trădat? Irișii roșii sau sângele de la gură? Îl tachină ea, făcându-l să râdă.

— Și asta, firește. Dar *liniștea*, liniștea asurzitoare din trupul tău. Și răceala. Bătăile inimii tale, căldura sîngelui care-ți curgea prin vene... Dispăruseră. Umanitatea ta, însă, încă ți se reflecta în ochi. Asta era tot ce mai rămăsese din fata pe care o cunoșteam.

— Eram așa de speriată... cumplit de speriată.

Victor se aplecă și își puse mîna peste a ei:

— Și totuși, fuseseși așa de curajoasă... cumplit de curajoasă, în ziua aceea.

*

Vareka stătea în fața colibei vrăjitoarei, cu trupul gol înfășurat în pânza care-i acoperise mai devreme cenușa. Se încruntă la tocul ușii:

— De ce nu pot să intru?

Vrăjitoarea pufni:

— Bărbatul acela al tău nu te-a învățat nimic despre regulile celor de felul vostru? Draga mea, acum, că ești ceea ce ești, trebuie ca un om să te invite în casa lui prima oară când intri ca vampir. Iar eu nu pot face asta. Nu încă.

— De ce? Ai de gând să mă lași să stau aici, pe jumătate dezbrăcată? Sau să mă trimiți acasă așa?

Draga scutură din cap și rîse încet:

— Nu voi face nici una, nici alta. Dar deocamdată nu pot risca să te las în casa mea. Trebuie că ți-e tare foame. Desigur, dacă m-ai ataca, aş putea riposta cu puterea magiei, dar n-aş vrea să-ţi fac asta. Nu acum, după ce tocmai ai trecut prin ce-ai trecut. Du-te în spatele colibei; o să găseşti acolo o oaie, într-un ȋarc. Poţi să te hrăneşti cu...

Înainte ca femeia să apuce să spună „sângele ei”, Vareka deja ajunsese, cu iuţeală nou dobândită, acolo unde i se spusese. După câteva clipe reveni, ştergându-şi stângace sângele de pe buze.

— Sângele de om e mult mai gustos decât cel de animal.

— Sunt convinsă. Iar rostul tău e să te hrăneşti de la oameni, nu de la animale. Însă n-am putut să-ţi aduc o *persoană* pe care s-o secătuieşti; pur şi simplu n-am avut inimă să fac una ca asta, aşă că ȋi-am adus o oaie.

— Înţeleg. Ți mulţumesc.

— Te simţi la fel de înfometată?

Vareka stătu puţin să se gândească; încă simţea arsura din stomac. Dar o putea îndura.

De parcă i-ar fi citit gândurile, vrăjitoarea vorbi mai departe:

— Nu te aştepta ca foamea să dispară cu totul; ea te va mâna mereu. Acum, că eşti vampir, ţelul tău principal a devenit acela de a ostoi acea dorinţă arzătoare. Tot ce poţi face este să înveţi cum s-o controlezi. Aşadar, te întreb din nou: eşti la fel de înfometată cum erai?

— Nu. Mă simt mai bine.

Draga o privi cu atenţie, apoi rosti cuvintele pe care Vareka avea să-nveţe să le preţuiască în noua ei viaţă:

— Bine, atunci. Am încredere în tine. Nu mă face să-mi pară rău. Intră, te rog.

Zidul invizibil care o ţinuse afară dispăru. Fata păşi peste prag şi se aşeză la masă. Aceaşi masă

unde se hotărâse, fără umbră de regret, să ardă de vie ca să capete nemurirea. Ochii ei, încă roșiatici, se fixară pe fața vrăjitoarei:

— Am murit într-un fel cumplit.

Din vocea ei nu răzbătea nici durere, nici mânie, nici reproș. Nu făcea decât să expună un fapt.

— Așa este. Dar ai murit cu Piatra Lunii în tine, iar cel care ți-a luat viața de muritoare a fost focul de lemn. Vraja mea te-a re-creat amestecându-ți rămășițele cu cenușa celor două elemente. Acum, ele sunt parte din tine. Ai renăscut din cenușă, ca să nu te mai transformi în cenușă nicicând.

— De ce n-ai reușit să folosești țărșul acela pe care îl făcuseși?

Draga scutură din cap și umerii îi căzură:

— Ar fi trebuit să știu că nici măcar n-aveam de ce să-ncerc. Există unele vrăji pe care le poate folosi orice slujitoare a meșteșugului. Văji simple, obișnuite. Dar există altele, unice, atât de puternice încât pot fi înfăptuite doar de vrăjitoarea care le-a creat.

— Ce ai făcut azi... Asta a fost o vrajă puternică, nu?

Vrăjitoarea se înecă, apoi izbucni în răs:

— Puternică? Pe zei, copilă, am fost cât pe ce să mor astăzi. Și, spre deosebire de tine, eu nu băusem sânge de vampir. Așadar, aș fi murit de tot. Vraja este așa de puternică, încât poate fi făcută o singură dată și aproape că mi-a supt viața. În plus, ți-am mai zis: acum sunteți doi. Două creaturi indestructibile. Mai mult decât de-ajuns ca să tulburați echilibrul Universului. N-aș mai face asta. Niciodată. Pentru nimeni și pentru nimic în lume.

Vareka o privi cu ochi mijiți:

— Într-adevăr, ai mai spus asta. Îmi poți explica?

Vrăjitoarea oftă și înclină capul, odihnindu-și fruntea în palmă:

— Nimic n-ar trebuie să fie indestructibil. Nimic n-ar trebui să fie cu adevărat veșnic. Vampirii sfidează oricum legile naturii și pe ale zeilor, pentru că sunt aduși înapoi, de dincolo de moarte. Dar și ei au vulnerabilități. În vreme ce voi doi nu aveți. Mi-e groază de prețul ce va să fie plătit pentru asta, copilă.

*

— Curajoasă? Am fost nebună de-a dreptul!

Vareka râse și sorbi din vinul pe care Victor tocmai i-l turnase:

— Nu-mi vine-n minte o modalitate mai oribilă de a muri. Crede-mă, mă strâmb ori de câte ori simt miros de grătar. Pe vremuri, când se obișnuia ca vrăjitoarele și ereticii să fie arși pe rug, îmi făcusem un scop din a mă hrăni cu membrii Inchiziției. Am secătuit cât de mulți am putut. Nu mă-nțelege greșit: moartea unui om nu mă mai impresionează de secole bune, dar dacă tot trebuie să omoare oameni, de ce s-o facă așa, dându-le foc? A, să arzi un cadavru, asta e altă poveste. Dar o persoană, pe cineva viu...

Victor începu să râdă:

— Nu știam că ai băut sânge de oameni sfinți.

Femeia își dădu ochii peste cap:

— *Sfinți?* Te rog... Târfa satului era mai sfântă decât unii dintre acei bărbați. Cei mai mulți nu erau altceva decât niște ipocriți. Alții, nebuni. Îi de-tes-tam.

Vareka tăcu și se întoarse în amintiri, lovindu-și ușor buzele cu degetul arătător; asta îl făcu pe Victor să zâmbească. Acel gest simplu îi amintea de fata pe care o cunoscuse pe vremea când intra în arenă ca să distreze mulțimile Antichității.

— Mai spune-mi.

Ea făcu ochii mari:

— Ce să-ți spun? Despre Inchiziție?

Bărbatul scutură din cap și apucă din nou mâna pe care Vareka și-o eliberase din a lui:

— Despre tine. Am apucat pe drumuri diferite, deși n-am fi crezut că se va întâmpla așa. Mi-au trebuit veacuri să înțeleg de ce ne-am despărțit și tot nu sunt sigur că am priceput. Dar acum, că te văd aieva, că te ating... redevii adevărată, și nu închipuire. Iar asta mă face să-mi dau seama cât de mult mi-ai lipsit, Vareka. Și cât de mult aș vrea să răscumpăr timpul pe care l-am pierdut. Dacă mă lași.

Privirea ei se îmblânzi și, de data asta, își abandonează mâna într-a lui:

— Dar nu *timp* am pierdut, Victor. În fond, asta e tot ce avem. Milenii. Epoci. Avem *veșnicia*. Noi nu asta am pierdut, ci iubire. Și nu cred că există o vrajă care să ne ajute s-o recuperăm.

CAPITOLUL 22

— Mă plictisesc.

Walker pufni:

— Normal. Și cum ar dori doamna să fie amuzată?

Fără să se ridice de pe canapea, de lângă el, Venice se uită în tavan, ca și cum răspunsul la acea întrebare s-ar putea materializa acolo în mod magic.

— Nu știu...

Se întoarce rapid spre el, aproape lipindu-și fața de a lui:

— ...vrei să ieșim din nou?

Zâmbetul ei larg anunța bucluc și un strop de scrânteală. Drake gemu:

— Băi, nu. Și nu mai face asta. Știu, toată treaba cu viteza de vampir e mișto, da' tre' să încetezi să te bagi așa în nasul meu. E...

— Enervant?

— Mda.

— Ei, enervant e și că stăm închiși aici ca un cuplu de moși.

Bărbatul se ridică și porni spre camera alăturată, unde-și avea biroul.

— Serios, acum mă și lași vorbind singură, așa cum fac *adevăratele* cupluri de moși?

— Nu, *Venice*. Mă duceam să-mi iau laptopul. Vareka a zis ceva de un grup de sprijin pentru vampiri – dracu' știa că există așa ceva, corect? Mă gândeam să vedem ce găsim pe acolo. Sigur, dacă n-ai tu vreo idee mai bună.

Într-o fracțiune de secundă, fata era iar față-n față cu el, cu mâna pe umărul lui, și îl privea cu ochi strălucitori:

— Uuu, asta e versiunea vampirească pentru „*Netflix and chill*”? O să zăcem împreună pe canapea și o să ne distrăm uitându-ne la chestii pe net?

— V, nu te mai repezi așa, fir-ar al dracului! Și nu e vorba de distracție aici; poate că o să găsim ceva informații utile.

Venice se întoarse în living și se trânti înapoi pe canapea, bosumflată:

— Bine. Ești praf. Doamne, ești doar cu câteva zile mai bătrân decât mine, în... ani vampirești, și te porți de parcă ai fi taică-meu sau ceva.

— Hei, în fond, sunt creatorul tău, spuse Walker, urmând-o cu un zâmbet arogant și cu laptopul în mână.

— Creatorul meu? Ce-i asta? Așa, ca un *kink*, sau ce?

El râse:

— Nu. Chiar e o chestie legată de vampiri. Ai devenit nemuritoare datorită sângelui meu; asta înseamnă că eu te-am creat. Sau că ești creația mea. Mă rog. Pe scurt: sunt tăticul tău, vampiric vorbind.

Venice rânji:

— Aha, deci tot un *kink* e.

Râse de mutra lui exasperată:

— Ho, că glumesc. Frățioare, ți-ai pierdut și simțul umorului odată cu viața de muritor?

Walker ridică din umeri și se așează lângă ea:

— Când e vorba de tine, chiar nu știu la ce să mă aștept. Adică, pe bune: ai devenit vampir pentru că te plictiseai.

Devenită serioasă dintr-odată, îl plesni peste braț:

— Nu spune asta! Nu mă *plictiseam*, eram deprimată. Și m-aș fi așteptat ca tocmai tu să pricepi asta. Oamenii nu-și taie artera femurală pentru că se plictisesc, știi? A, când înghit un pumn de pastile, asta înseamnă „băi, uitați-vă la mine, am nevoie de puțină atenție, am niște probleme nașpa”. Dar ce am făcut eu... Aia e altă poveste.

Vocea îi căzu:

— O terminasem, D. Chiar o terminasem cu toate.

Cu capul plecat, Walker o luă pe după umeri. Ar fi vrut să-și poată înghiți cuvintele. Când, în fine, ochii lor se întâlniră din nou, ai lui erau plini de regret, iar ai ei de lacrimi:

— Știu, V. Iartă-mă. N-am vrut să zic asta. Știu că nu erai OK și-mi pare rău că n-am reușit să-mpiedic ce s-a întâmplat. Probabil că de asta și sunt așa, ca o cloșcă: încerc să fac acum ce n-am putut atunci.

Pata își lăsă capul pe umărul lui și îl bătă ușor cu palma pe picior:

— Walker Drake, nu trebuia să faci nimic. N-aveai ce. Nu eram responsabilitatea ta. Treaba ta nu era să-mi fii tată adoptiv, ci să mă faci bogată. Și aproape că ai reușit.

El se încruntă, prefăcându-se revoltat:

— Aproape?!

— Haha, era sigură că la asta o să-ți sară muștarul. Păi, hai să ne gândim: sunt pe coperta Forbes? Nuuu. Mai ai de lucru, prietene.

Drake pufni și tăcu, uitându-se mai bine la ea. Până atunci, nu o văzuse cu adevărat. Evident, știa cum arată, cum se îmbracă, era conștient de formele ei frumoase și de trăsăturile drăguțe, dar cam atât. Pentru el, Venice DeKay era doar unul dintre artiștii cu care lucra, și chiar unul extrem de bine vândut; sigur, un pic scrântită – dar, pe de altă parte, oamenii din industrie variau de la „ușor dîliu” la „bun de pus în cămașă de forță”.

Când fusese lângă ea în momente de maximă vulnerabilitate, abia atunci o *văzuse*.

Și descoperise că Venice DeKay era o persoană interesantă, profundă, plăcută chiar. Frumușică și proaspătă, atunci când nu se ascundea sub tonele de machiaj.

Îi zâmbi:

— Hai, V. Ne uităm pe site-ul ăla?

*

— Nu-ți amintești de ce ne-am despărțit? îl întreabă Vareka pe Victor, aplecându-se spre el și privindu-l cu ochi mijiți.

— O, ba da, îmi amintesc. Ce spuneam este că nu am *înțeles* niciodată pe deplin motivul.

Femeia se lăsă pe spătarul scaunului, cu palmele pe masă și cu privirea coborâtă.

— Mă transformam în tine. Iar tu nu reușeai să gestionezi asta.

Victor o privi nedumerit:

— Cum adică, te transformai în mine? Erai *exact* ca mine!

Vareka zâmbi trist:

— Da, eram. Cu toate astea, tu te așteptai ca eu să rămân acea floare timidă și delicată care eram când ne-am cunoscut.

Îl privi drept în ochi:

— Eram exact ca tine, Victor, într-adevăr. Eram un monstru. Iar tu n-ai putut să accepți realitatea.

*

— Ce-ai făcut?

Lui Invictus i se păru că a pășit pe un câmp de luptă: podeaua dormitorului lor era presărată cu trupuri scurse de sânge, iar colții scumpei lui Vareka erau adânc înfiți în beregata unui om care de-abia mai răsufla.

Femeia termină de mâncat, apoi lăsă leșul să-i cadă din mâini și se linse pe buze, mulțumită:

— Iubirea mea, te rog să mă ierți că nu te-am așteptat să luăm cina împreună. Dar îmi era atât de foame... Ți-am păstrat și ție ceva, totuși, spuse ea, arătând spre colțul încăperii, unde o femeie silită să nu se miște din loc tremura ca o frunză.

Invictus o recunoscuse pe una dintre cele care ajutau la bucătărie.

— Vareka...

Îl privi, sincer mirată:

— Nu te bucuri, iubitele? Ar fi trebuit să-ți opresc mai mult, așa-i? Iartă-mă că...

— Taci!

Bărbatul se repezi de la un trup la altul, încercând să detecteze fie și cel mai slab puls; toți oamenii erau morți. Printre ei, o recunosc pe bucătăreasă. Închise ochii strâns și își mușcă buzele:

— De ce, Vareka?

Femeia se încruntă:

— Cum adică, de ce? Ți-am spus doar: îmi era foame și...

— De ce *așa*?

Începu să înțeleagă sensul întrebării lui, iar gura i se destinse într-un zâmbet:

— După cum ți-am spus, îmi era foame și m-am gândit că pot să-mi potolesc pofa și să plătesc niște datorii vechi în același timp.

— *Răzbunare*? Asta ai vrut? Să te răzbuni?

Într-o clipă, fata ajunsese în fața lui, din nou cu ochii înroșiți și colții la vedere:

— Da. *Răzbunare*. Am vrut să mă răzbun pentru toți acei ani de durere, de lacrimi și umilințe. Mă poți învinovăți? Mă poate învinovăți cineva?

Se grăbi spre un mic jilț și se așază pe el, cu spatele drept ca tăiat în piatră și cu ochii învăpăiați:

— Și cine ești tu să mă judeci? Tu secătuiești bărbații cu care te lupti la Colosseum. Te hrănești din ei până când nu le mai rămâne nici măcar un strop de sânge în vene. Cu toate acestea, tu mă judeci? Pe mine?

— Nu așa trebuia să fie, spuse Invictus, pășind spre ea. Nu asta voiam pentru tine. Eu sunt un luptător, eu...

— Și cine spune că eu nu? Poate că luptele mele nu se desfășoară într-o arenă, în uralele mulțimii și-n aplauzele împăratului, dar tot lupt, Invictus. Am făcut-o mereu. În fiecare zi din viața mea. Mă

lupt cu prejudecățile, cu ura, cu disprețul... Sunt dușmani teribili. Singura diferență e că, acum, am arme mai bune.

*

— Nu-i adevărat că n-am putut să accept realitatea, Vareka. În fond, moartea mă înconjurase de când eram doar un băiețel. M-a surprins întunericul cuibărit în tine, atât. Dar, pe urmă...

— Dar, pe urmă, mi-am negat noua natură ca să nu te mai supăr. Din câte îmi amintesc, vrăjitoarea care te-a transformat pe tine ți-a spus foarte clar că vei avea nevoie de „râuri de sânge” ca să-ți păstrezi forțele. La fel și eu. Atunci, ca și acum. În zilele astea, avem la dispoziție pungile cu sânge. Pe vremea aceea și în secolele ce au urmat, nu aveam altceva decât oameni vii. Cu toate astea, după acea noapte, mi-am petrecut zilele aproape nebună de foame, străduindu-mă să mă înfrânez pe cât de mult puteam, pentru că nu mai voiam să văd niciodată dezamăgire în ochii tăi.

Victor deschise gura să răspundă, dar nu găsi nimic de spus. Până în acea clipă nu-și dăduse seama că, în cazul lui cu Beatrice, rolurile se inversaseră; el făcuse pentru Beatrice de Boisville ceea ce Vareka făcuse pentru el. La rândul lui, își negase adevărata natură în numele unei iubiri. Când franțuzoaica aflase ceea ce era el de fapt, îi făcuse fetei o promisiune: aceea că avea să se hrănească doar de la cei slăbiți și muribunzi. Încălcase, însă, promisiunea, iar greșeala lui o trimisese pe acea fată direct în brațele morții și, de-acolo, într-o veșnicie nefirească. Iar el petrecuse veacuri încercând să-și răscumpere trădarea.

Timp de secole, pendulase între perioadele în care-și respecta cu religiozitate noile reguli pe care singur și le impusese, și momentele în care se lăsa condus de setea neostoită de sânge. Asta îl sfâșiase.

Până la urmă, învățase cum să înțeleagă toată acea durere și cum să facă pace cu ea.

Părea că și Vareka făcuse pace cu propria-i durere.

Acum se uita în jos, spre masă, și încerca să-și oprească lacrimile ce amenințau să i se reverse din ochi. Victor întinse mâna și, cu delicatețe, îi ridică bărbia; femeia tot nu-l privi în ochi.

— Vareka, spuse el cu voce blândă. Te rog, uită-te la mine.

Încet, ochii ei îi întâlniră pe ai lui, iar tristețea fu imediat înlocuită de sfidarea pe care el o cunoștea prea bine. Sfidarea menită să ascundă orice alt sentiment care s-ar putea strecura din adâncurile sufletului ei, acolo unde sălășluia ultima sclipire de umanitate.

— Îmi pare atât de rău, continuă el, cu același ton cald. Acum înțeleg. Te rog, iartă-mă. Pentru tot.

Femeia zâmbi, dar nu era un zâmbet vesel:

— Victor, te-am iertat de mult. Pe mine mai trebuie să mă iert.

*

— Uite! Cine-ar fi zis că „Walker” e un nume la fel de răspândit printre vampiri ca „John”?

— Ha?

Drake o lăsase pe Venice să se uite prin diversele secțiuni ale site-ului O’Neg, iar acum ajunsese la forum.

— Ce spui acolo?

Fata dădu click pe discuția respectivă și îi făcu semn să citească și el mesajul pe care Mia îl scrisese cu câteva zile în urmă.

— Ai fi crezut că mai există aici, în New York, un vampir pe care să-l cheme tot Walker? Pe bune, care erau șansele?

Drake se uită chiorâș la postarea semnată de cineva care-și spunea *DoubleBloodyMary*. Asta

parcă îl făcea să-și amintească de ceva... Nu era o amintire îndepărtată, dar era destul de neclară. Apoi se uită la dată. Era chiar după ce se intersectase cu fata aceea la bar. Cum o chema? Myra? May?

Mia.

Se încruntă și mai citi o dată.

„Bună! Nu-s de mult pe aici, după cum cred că se vede. Caut un tip pe nume Walker. Ne-am întâlnit de curând și tare aș vrea să-l revăd. M-am gândit că-l găsesc în acest grup. Îl cunoaște cineva?”

Poate că nu e ea. Poate că Venice are dreptate și e doar o coincidență.

Dar își aminti. Își aminti că Vareka venise la el chiar a doua zi, aparent deschisă la discuții și dispusă să-l asculte povestind despre prima lui întâlnire cu o fată care nu era vampir, despre ce simțise, acum că el era ce era și...

Știa. Habar n-am de unde, dar Vareka știa. Venise doar să vadă în ce ape mă scald.

Citi mai departe și recunosc stilul creatoarei lui în răspunsul pe care *DoubleBloodyMary* îl primise pe site de la cineva pe nume „V”. Pufni.

Se putea mai clar de-atât?

Walker reciti scurta conversație și se întrebă dacă Mia mai era în viață. Apoi se întrebă de ce i-ar păsa.

În fine, se întrebă de ce Mia îl căuta, în loc să fugă cât mai departe, urlând de groază.

Și, când își aminti ultima lor întâlnire, atunci când fata încercase să-i înfigă un țărș în piept, pricepu realitatea pe care refuzase s-o accepte în tot acest timp.

Mă vânează.

CAPITOLUL 23

Trecuseră câteva luni de când Draga o arsese pe Vareka, oferindu-i darul nemuririi indestructibile. Luni de când aceasta din urmă se ospătase cu slugile de la bucătărie, iar Invictus se cutremurase în fața sălbăticiiei ei. Luni de când fata se străduia din răspuțeri să-și stăpânească foamea care o mistuia neconținut, hrănindu-se câte puțin, de câteva ori pe zi, și slăbindu-și cu părere de rău strânsoarea în care-și ținea victimele, în momentul în care simțea cum inimile lor își încetinesc bătaia.

De fiecare dată când se hrănea, Vareka își amintea oroarea din ochii lui Invictus, din seara în care intrase în odaia lor și văzuse masacrul a cărui autoare era ea. Iar asta o ajuta să se controleze. Dar nu era drept; ea chiar îi era aidoma. Avea nevoie de cantități imense de sânge ca să-nceapă măcar să-și potolească pofta. Și totuși, își refuza bucuria de a se simți sătulă. Iar asta o scotea din minți.

În cele din urmă, fără știrea lui, începu să se aventureze în cetate, în căutarea oamenilor îndeajuns de nechibzuiți cât să umble singuri pe ulițele cartierelor sărace. Din când în când, câte un leș palid, scurs de sânge, era găsit sub vreun zid dărâpanat. Familiile – dacă morții aveau așa ceva – îi luau și îi înmormântau, fără să știe ce anume le curmase viața.

Lunile deveniră ani. Anii, decade. Secole. Imperiul Roman rămase doar o amintire, la fel și gladiatorii Colosseum-ului.

Bătăliile care au dus la asta au fost mană cerească pentru Invictus și Vareka. Și, firește, pentru alți vampiri care sălășluiau pe aproape. Străzile măreței cetăți a Romei și câmpurile din jur erau împânzite de oameni în agonie, care ar fi murit oricum din pricina rănilor. Aproape că le făceau o favoare ucigându-i.

Dar și asta se sfârși.

Iar Vareka reveni la vechile obiceiuri: se ferea de Invictus ca să-și potolească foamea cumplită. Până când nu mai putu îndura.

— Unde ai fost? întrebă ea, cu ochii arzând de furie.

Bărbatul tocmai intra în casa unde se stabiliseră după ce-i ucisese proprietarii. Era o căsuță frumoasă, în mijlocul unei ferme din inima Toscanei. Bărbia lui încă purta urmele cinei. Și cămașa îi era pătată de sânge.

— Am fost în sat, să mănânc.

Femeia suflă, furioasă, și-și încrucișă brațele la piept.

— Asta văd prea bine.

— Atunci de ce mă-ntrebi?

— Pentru că, *Invictus*, și eu am nevoie să mănânc. La fel ca tine. Și eu am nevoie să secătuiesc multe trupuri ca să sting jăraticul ce-mi mistuie măruntaiele. Și totuși nu o fac. Silesc grăjdarii și slujnicele ca să pot bea câte puțin și să mă mint că mi-e de ajuns. Dar nu e!

Strigase acele ultime cuvinte. Era prima oară când îi arăta lui Invictus câtă furie adunase în ea. Câtă frustrare. Cât de nedreptățită se simțea. Iar el fu șocat de mânia ei.

— Vareka, nu m-am gândit niciodată...

— Exact! Nu te-ai gândit niciodată! Nu te-ai gândit niciodată că m-am lăsat arsă de vie ca să fiu cu tine. E-adevărat, nu mi-ai cerut s-o fac, dar *atât* de mult te iubeam! Nu te-ai gândit niciodată că am aceleași nevoi ca și tine! Nu te-ai gândit niciodată ce înseamnă pentru mine să nu-mi pot satisface acele nevoi! Nu te-ai *gândit*!

„*Atât de mult te iubeam*”. Cuvintele ei i se tot învârteau prin minte. Când vorbi, glasul lui mustea de durere:

— Îmi spui că, acum, nu mă mai iubești?

Ea scutură din cap și se trânti pe un scaun, cu ochii în podea.

— Ba te iubesc. Poate chiar prea mult.

Încet, Invictus se apropie și se lăsă pe vine în fața ei, încercând să-i prindă privirea. Încercă s-o apuce ușor de mână, dar ea se smuci.

— Vareka, te rog. Nu... nu-nțeleg.

Abia atunci îl privi în ochi, cu un zâmbet trist:

— Dar asta spun și eu, Invictus. Nu-nțelegi.

Apoi se aplecă spre el și-l sărută. Era atâta pasiune și disperare în acel sărut, încât bărbatul se cutremură, nedumerit. Oare Vareka se răzgândise brusc sau era pe cale să-și piardă mințile? Dar rațiunea îi fu redusă la tăcere atunci când femeia-vampir îl repezi într-un perete și mâinile ei moi și răcoroase începură să cerceteze trupul lui rece. Acela avea să fie cel mai bun moment al lor împreună, de când deveniseră iubiți. Părea că toate zăgazurile se rupseseră. Atingerea le era furioasă, tandră, iubitoare și răzbunătoare în același timp. Era completă.

În dimineața următoare, Vareka dispăruse.

*

— M-ai părăsit. Pur și simplu. Fără o vorbă.

Vareka zâmbi și-și lăsă capul într-o parte, privindu-l amuzată.

— Credeam că nu e nevoie de vorbe. Doar spuseseși foarte clar: nu-nțelegeai. Acea ultimă noapte împreună a fost scrisoarea mea de adio. Încă te iubeam atunci când am plecat, Victor. Dar nu puteam continua așa. Îți eram parteneră. Egală. Și totuși, tu nu vedeai asta.

Bărbatul tăcu și își făcu de lucru cu șervetul. Când, în fine, vorbi, își țină capul plecat și abia îndrăzni să ridice ochii spre ea:

— Unde te-ai dus, de fapt? Ce ai făcut?

— Am rămas în Italia o vreme. Apoi, m-am plimbat pe continent. Mă simțeam liberă, deși era o libertate dulce-amară. Îmi lipseai, dar puteam, în sfârșit, să dau frâu liber adevăratei mele naturi.

Puteam să fiu ceea ce eram și să nu mă simt vinovată pentru asta.

Se opri și-i zâmbi strâmb:

— Recunosc, am făcut multe excese. La-nceput, urmăream zonele de război și le curmam viețile celor aflați deja pe moarte. Dar, la un moment dat, am început să privesc omenirea ca pe un ospaț așternut în fața mea, special pentru ca eu să-mi satur pofta. Ca dulciurile dintr-o cofetărie. Alegeam ce-mi făcea cu ochiul, mă distram, îmi potoleam foamea și mergeam mai departe. Nu mă mai gândeam după aceea la viețile pe care le luam.

Victor râse scurt.

— Ce este? Încă mă judeci? întrebă ea, cu furie stăpânită.

Bărbatul ridică mâinile, să se apere:

— Nu! Dumnezeu, cum aș putea? Eu am făcut același lucru. Mi-am dat seama cât de asemănători suntem, de fapt.

Fu rândul ei să râdă:

— În sfârșit.

El îi luă mâinile și o privi cu atenție:

— Mi-am dat seama de asta cu mult timp în urmă. În seara aceea, când te-am găsit înconjurată de cadavre? La Roma?

Ea dădu din cap, neînțelegând ce vrea să spună. Victor continuă:

— Am văzut-o încă de atunci. Dar am refuzat să *văd* cu adevărat. Nu voiam să cred că te-ai transformat de bună voie într-un monstru. Cred că te-am forțat să-ți negi adevărata natură ca să nu mă mai simt atât de vinovat că ai devenit ce ai devenit doar pentru că mă iubeai.

Vareka zâmbi:

— Of, nu pricepi, Victor? A fost alegerea mea și doar a mea. Transformarea într-un vampir exact ca tine, masacrul care a urmat, sângele pe care l-am vărsat, viețile curmate – toate, dar *toate* au fost deciziile *mele*. Puteam foarte bine să rămân om și să te iubesc până-n ziua în care mi-aș fi dat ultima

suflare chiar dacă, la un moment dat, tu ai fi hotărât că nu mai vrei să-mi fii alături. Dar am ales o altă cale. Nu spun că regret; deloc. Alegerea asta mi-a dăruit acele veacuri de-nceput în care am trăit înconjurată de iubirea ta. Nu fac altceva decât să expun fapte.

Mâna lui o strânse mai tare:

— Acum înțeleg asta.

Femeia scutură din cap și încercă să-și elibereze mâinile din ale lui, dar el nu se clinti.

— Nu, Vareka. Chiar înțeleg. De asta te întreb din nou: vrei să-mi oferi șansa de a răscumpăra tot acel timp – nu, toată acea *iubire* pierdută?

Frumoasele ei trăsături se transformară într-o mască de piatră, iar ochii îi sfredeliră pe ai lui:

— Poți încerca să faci asta, Invictus. Dar... femeia care a făcut dragoste cu tine în noaptea aceea, în Toscana, e moartă. A murit în secunda în care a trecut pragul spre o viață fără tine.

*

— Ce-ai? Ce este?

Venice se uita concentrată la Walker, fără să priceapă ce anume îl făcuse să încremenească așa. Vampirul se încrunta la ceva ce ea nu putea să vadă, cu privirea pierdută undeva în spațiu.

— Frate, mă sperii. Ce dracu' s-a-ntâmplat? Am zis eu ceva aiurea? insistă ea și-l împunse ușor.

Bărbatul scrâșni din dinți și fața i se înăspri:

— Cred că avem o problemă. De fapt, *eu* am o problemă. Eu am creat-o și tot eu trebuie să scap de ea.

— Ce spui? Nu-nțeleg nimic.

Walker îi aruncă fetei o privire și se întrebă dacă să aibă sau nu destulă încredere în ea cât să-i spună ce descoperise despre Mia. Dacă o asmuțea asupra acelei fete, Venice avea s-o sfâșie în bucăți. Și el chiar nu voia ca străina aceea să aibă parte de moartea cumplită pe care i-ar fi adus-o un vampir

mânat doar de setea de sânge. Apoi, instinctul de supraviețuire reduce la tăcere emoțiile și Drake răspunde, cu chipul complet lipsit de orice expresie:

— E vorba despre o femeie. Am întâlnit-o într-un bar. N-o să intru acum în detalii, dar pare să știe exact ce sunt și, mai important, cum pot fi omorâți cei de felul nostru. Acest Walker despre care întreabă... sunt eu.

Venice înclină capul într-o parte și își țuguie buzele. El observă schimbarea ei de atitudine și se îngrozi când își închipui gândurile care-i treceau prin cap.

— Frate, oi fi eu nouă în chestia asta, dar dacă ai de gând să i-o tragi unui om și să-l muști, aș zice că varianta corectă e să-l omori după aia.

Drake încercă să intervină, însă fata îl opri cu o mână ridicată și cu ochii dați peste cap:

— OK, îl silești să uite dacă e *foarte* drăguț și crezi că s-ar putea să mai vrei o dată. Dar să-i arăți ce ești și să nu-i ștergi memoria... ntț. Aș zice că asta intră clar la „așa nu.”

Walker își lăsa capul în mâini și-și trecu degetele prin păr, nervos:

— Știu, n-am... nu e ca și cum aș fi vrut ca ea să afle. Și nu i-am *tras-o*, Venice. Nici măcar n-am mușcat-o.

— Ce fraier, mormăi ea cât putu de încet; dar el o auzi, firește, și frustrarea îi crescuse exponențial.

— V, ne-am întâlnit într-un bar, am vorbit, i-am făcut cinste cu vreo două pahare – *da*, Bloody Mary – după care s-a cărat. Când am ieșit din bar, am văzut pe cineva în gangul din spate și am vrut să mănânc. Abia când am dat nas în nas mi-am dat seama că era ea. Habar n-am de ce, dar, în loc s-o silesc să uite, am fugit. Am *fugit*, fir-ar al dracului. Sunt un mare dobitoc, spuse, scuturând din cap.

— Da, ești. Presupun că ți-a văzut fața de vampir. Dar poate a crezut că are vedenii sau că e

beată; de ce crezi că *știe* neapărat? Oamenii obișnuiți nu prea cred că vampirii există.

— Ăăă... mă căuta pe un site despre și pentru *vampiri*? enunță el evidența, ridicând din sprâncene.

— Mda, corect. Totuși, de ce ești așa de sigur că știe cum să ne omoare?

— Data următoare când am văzut-o, a sărit la mine cu un țărui, spuse el, privind-o fix.

— Hopa. Țsta da indiciu.

Amândoi tăcură o vreme. Walker își sprijini bărbia în pumni, în vreme ce Venice își mușca buzele și bătea darabana pe genunchi, privind în gol. Fata se scutură prima și întrebă:

— OK. O omori tu sau o omor eu?

CAPITOLUL 24

„Trebuie să mă gândesc bine la asta.”

Așa îi spusese Walker lui Venice, când ea insistase că cineva „trebuie s-o trimită la culcare definitiv pe cățeaua aia bipedă”. Acum, fata-vampir trăgea un pui de somn după ce golise o pungă cu sânge – compromis pentru că nu ieșiseră „să ia masa în oraș”.

Într-adevăr, Mia era un punct nevralgic. Unul fatal. Cineva trebuia să se ocupe de ea. Dar poate că încă mai putea fi silită, nu omorâtă.

Walker pufni.

Oare de ce atunci când mă gândesc la eventuala moarte a Miei o văd ca pe o crimă, în schimb, când e vorba despre orice alt om, e un simplu accident? Drake, ești incredibil de idiot.

Atent să nu facă vreun zgomot care s-o trezească pe Venice – și, pentru urechile unui vampir, asta însemna liniște totală – Drake deschise din nou laptopul și se întoarse pe site-ul grupului O’Neg. Căută postarea unde apăruse numele lui și încercă să-i răspundă în privat lui *DoubleBloodyMary*; nu mergea. Ca simplu utilizator anonim, nu putea decât să citească ce scriseseră alții.

Chiar vreau să fac asta? Să-i scriu, s-o ademenesc, s-o conving să ne-ntâlnim? În fond, de ce nu... Dar dacă nu e singură în chestia asta? Dacă mai sunt și alții? Alți „vânători de vampiri”?

Walker scutură din cap; toată povestea asta suna ca o versiune dementă a lui Van Helsing. Doar că nu era ficțiune. Deloc.

Își alege pseudonimul „W” și râse pe-nfundate când platforma îl anunță că era disponibil și contul îi fusese activat.

Inițiala mea este, practic, un V dublu. Vareka m-a creat pe mine, iar eu am creat un vampir al cărui

nume începe tot cu V. Litera asta mai și arată ca o pereche de colți. E la fix. Hai, fie ce-o fi.

„Hello. Is it me you're looking for?”, îi scrise el, și își astupă gura cu palma ca să-și înăbușe râsul ce-i fierbea în piept.

Pe bune? Tocmai mi-am început conversația cu un vers dintr-o piesă a lui Lionel Richie? Clar, nici mort nu-mi iese muzica din sânge.

Mia ațipise pe bancheta mașinii și bipăitul telefonului o trezi brusc. Încă amețită, reuși cu greu să-și concentreze privirea pe ecran. Făcu ochii mari și inima începu să-i bată cu putere când realizează că tocmai primise un mesaj pe platforma grupului O'Neg.

Fata strânse telefonul la piept, rugându-se pentru ceva, fără să știe bine pentru ce. Un indiciu? O informație care să apară în mod miraculos și s-o aducă mai aproape de ceea ce își dorea? Dar ce-și dorea, de fapt? Să-și răzbune iubitul și mama, corect. Și pe ceilalți oameni care fuseseră uciși de acești monștri. Dar, dacă se ajungea până acolo, avea să-i poată doborî singură?

Ai grijă ce-ți dorești, Mia.

Oftă și deschise mesajul, aproape cu teamă. Era de la cineva care-și spunea „W”. Își dădu ochii peste cap.

Pe bune, până și pseudonimele tre' să le aibă ascuțite?

„Hello. Is it me you're looking for?”

Mia icni. Apoi izbucni în râs.

Bineee... Dacă așa vrei să te joci...

Începu să tasteze:

„Bună. Îl căutam pe Walker, nu pe Lionel. Dar, dacă tot mi-ai răspuns...”

Drake zâmbi când îi citi răspunsul. *Le are cu clasicii. Poate că d-aia nici nu-mi vine s-o transform în cină.*

„Chiar Walker mă cheamă. Prefer să-mi folosesc inițiala pentru că, la un moment dat, m-am plictisit de glumele cu polițistul texan. Deci, iată-mă. De ce mă cauți?”

Mia își țuguie buzele.

A, nu pentru mare lucru. Voiam doar să te forțez să-mi spui tot ce se poate despre vampiri înainte să-ți înfig un țăruș în inimă. D-astea, na, nimic special.

„Cred că ne-am întâlnit într-un bar acum câteva seri”, îi scrisese ea.

„Aha. Păi, depinde; ești blondă?”

„Asta e o întrebare capcană? Te dai numai la blonde, sau cum?”

„Răspundem la-ntrebare cu altă întrebare, hm?”

„Asta e a treia întrebare la rând și e a ta.”

„A patra, dacă e să fim riguroși, dar cine ține socoteala?”

Mia pufni și se holbă la ecranul telefonului, neștiind bine ce să răspundă. Dacă vreun tip oarecare i-ar fi scris cu atâta tupeu și aroganță, i-ar fi retezat avântul cu un „marș d-aici”, încă de pe la al patrulea mesaj. Dar asta nu era un tip oarecare. Oftă și se strădui să-i scrie ceva care să nu includă o invitație de a se duce dracului, când salvarea veni chiar de la el:

„OK. Pe mine știi cum mă cheamă. Tu cum te numești? Hai să vedem dacă sunt, într-adevăr, acel Walker pe care-l cauți.”

„Mia.”

„Deci chiar ești blondă.”

Fata mârâi.

„Da, sunt. Ți-ai adus aminte.”

„Normal că mi-am adus aminte. Tu nu? În fond, ai scurmat prin tot internetul până ai ajuns pe site-ul ăsta, ca să mă găsești. Pot să întreb de ce?”

Mia își mușcă buzele, încercând să găsească vorbele potrivite. Deși sperase să-l găsească acolo, nu se gândise ce avea să-i spună dacă într-adevăr dădea de el.

„Sunt... intrigată.”

„De asta ai vrut să mă-mpungi cu un băț? Ca să vezi ce am pe dinăuntru?”

„Îmi pare rău că am făcut asta. Cred că m-am speriat. Ție nu ți s-a întâmplat niciodată să te atragă ceva care te și sperie în același timp?”

„Practic, de când mă știu. Deci acum, că m-ai găsit, ce vrei de la mine?”

„Vreau să ne-ntâlnim. Na, să vorbim... Fără bețe de data asta, promit.”

„Păi atunci care mai e distracția?”

„Hai, chiar îmi pare rău că am făcut așa. Ți-am zis, m-am speriat.”

„Și acum nu mai ești speriată.”

„Cred că nu.”

„Cum așa?”

„Am citit despre asta. Mult.”

„Despre mine?”

„Nu despre tine în mod special. Știi ce vreau să zic.”

„Chiar nu știu. Spune-mi, te rog. Despre ce ai citit?”

„Uite, chiar am nevoie să vorbesc cu tine. Față-n față. Și promit că de data asta n-aduc niciun țăruș.”

Poate data viitoare.

„Bine.”

„Bine.”

„Unde?”

„Alege tu locul, Mia. Doar să nu fie *The Clinic*. Acolo ne-am cunoscut. N-aș vrea să stric amintirea.”

Măgar.

„În regulă. Ce zici de un parc? Ar fi OK?”, încercă ea.

„Sigur că da. Central Park, lângă Imagine Mosaic. Când?”

„Măine dimineață? La 10?”

De data asta mârâi Walker.

De ce le-o plăcea oamenilor să se trezească devreme?

„Hai mai bine la 12. Poate luăm prânzul împreună.”

Alăturarea om-vampir-mâncare o făcu pe Mia să se strâmbe.

„Merci de invitație, dar la asta cred că zic pas. Oricum, ne vedem acolo mâine, la prânz.”

Când încheiară conversația, Mia și Walker, la câteva străzi distanță unul de altul, se încruntară când le veni același gând:

A fost prea ușor.

Acum, se vânau unul pe celălalt.

*

— Îmi permiți să te duc acasă? La hotel, adică?

Victor și Vareka erau ultimii clienți de la H₂O. Era foarte târziu și, după ce vampirul îi dăduse liber, Oliver se retrăsese în birou și probabil că și ațipise acolo, așteptând ca localul să se golească și să poată închide. Nu era ceva neobișnuit ca un client de-al casei să rămână mult peste ora închiderii și să nu-i ceară nimeni – politicos sau nu – să plece; era unul dintre motivele pentru care oamenilor le plăcea la nebunie să vină aici.

Vareka îi cântări întrebarea. Da, așa ar fi făcut un gentleman. Ar fi condus-o „acasă” și gata. Iar luptătorul sălbatic pe care ea îl cunoscuse cândva se transformase în gentlemanul perfect. La fel cum ea însăși devenise o doamnă impecabilă.

Dar știa cum stau, de fapt, lucrurile.

Ea știa ce se ascunde sub conversația politicoasă, sub hainele elegante și tachinarea rezervată. Rămăseseră sălbatici. Bestii. Monștri. Dar monștri care se iubiseră atât de mult încât el refuzase s-o omoare atunci când fusese transformat, deși toate simțurile și noile sale instincte îi spuneau că ea nu e altceva decât o pradă; iar ea arse de vie doar ca să poată petrece veșnicia cu el.

Ea știa că, odată la câteva zeci de ani, se întorcea în Toscana. Dar nu ca să-l caute pe el; de fiecare dată, lăsa măcel și moarte în urma ei. În timpul uneia dintre „vizite”, la multe veacuri după ce-l părăsise, vânătorii din zonă încercaseră să ucidă o pereche de vampiri pe care îi crezuseră vinovați pentru crimele comise de ea.¹¹ Dar ei nu-i păsa. Singurul lucru de care-i păsa era propria sete. Propria furie. Părea că toate acțiunile ei au scopul de a-i face lui în ciudă. De a-i arăta că și ea este un monstru mânat de setea de sânge. Exact ca el. Chiar dacă el nu mai era acolo ca să vadă asta. Dar, pentru ea, Toscana avea să fie mereu despre el.

Ea știa că ultima noapte pe care i-o dăruise acolo, în căsuța de la fermă, fusese menită să închidă toată acea iubire undeva, în adâncul sufletului ei înghețat, și să nu-i mai dea drumul niciodată.

Mai știa că, în clipa în care buzele lui aveau să le atingă pe ale ei, focul s-ar aprinde iar. Și ar mistui-o. I-ar mistui pe amândoi.

Când privirea i se întoarse dintre amintirile îndepărtate și se opri din nou pe fața lui, ochii ei ardeau:

— Da. Da, Victor, du-mă acasă.

Ieșiră în grabă din restaurantul gol și slab luminat; în câteva minute, erau deja în holul hotelului.

În ochii lui cântărea greu o întrebare pe care nu îndrăznea s-o spună; ea îi răspunse cu o altă întrebare:

— Ai vrea să urci, să bem un pahar?

Victor rânji:

— Mă inviți înăuntru?

— Da, dar ai grijă la prag. N-aș vrea să te mpiedici.

Ignorând liftul, porniră pe scara de urgență; viteza lor supraomenească l-ar fi făcut oricum de

rușine.

Ajunși în apartamentul ei, singurul dialog se purtă între două perechi de ochi aprinși în culoarea sângelui; într-o clipă, se aruncară unul asupra celuilalt, atingând, mângâind, zgâriind, mușcând, sfâșiind, pipăind fiecare centimetru de piele la care puteau ajunge.

Fără niciun răgaz, trupurile lor se lovira de ziduri, mobilă, uși, podele și cearșafuri, lăsând totul spart și rupt în urma lor. Era, din nou, noaptea din Toscana. Tot ce Vareka reușise să închidă atât de bine în capcana ultimei ei frânturi de umanitate, toate acele sentimente scosese ră ghearele și își croi- seră drum afară, sfâșiind-o din interior, iar acum o îndemnau mai departe.

Și Victor simțea același lucru. Amintirea ultimei nopți petrecute împreună, încă vie în mintea lui, era pe cale să fie re trăită. Numai că, de data asta, aveau de recuperat secole de separare. Secole de iubire neostoită, de dor, de dorință și frustrare, de lucruri pe care, la un moment dat, le confundaseră cu ura – un sentiment fals pe care îl creaseră doar ca să lărgească distanța dintre ei.

Acum, însă, știau. Știau că acest fel de dragoste nu se putea topi într-un nimic amar. Era tot acolo. Fusesse mereu acolo, indiferent cu câți alții împărțiseră anii nemuririi lor.

„Du-mă acasă”, îi spusese Vareka la restaurant. Iar el făcu exact ce-i ceruse, știind prea bine că își erau unul, altuia, „acasă”.

CAPITOLUL 25

— Frateee!

Din somn, Walker sări drept în capul oaselor; sperietura îl făcu să mârâie cu colții dezveliți la intrus și să-l apuce de beregată.

— Stai ușor, că-s eu. Ptiu, reuși să îngaine Venice în vreme ce încerca să-i desfacă degetele din jurul gâtului ei.

— Ești nebună de vii așa peste mine? mormăi el și se trânti înapoi în pat. Și de ce dracu' m-ai trezit? Care e urgența?

Fata se aruncă lângă el, pe pat, proptită în cot:

— Wow, credeam că vampirii n-au nevoie de atâta somn. Hm. Mă rog, fii atent ce-am descoperit: mă văd în oglindă. Tare, sau ce?

Drake nu se putea hotărî dacă să râdă, să plângă sau să-i smulgă capul de pe umeri.

— Și care e marea descoperire, de nu puteai să mai stai două ore până să mi-o împărtășești? spuse, aruncând o privire ceasului de pe noptieră. E 9 dimineăta, Venice. Doar 9 dimineăta, mama măsii. Nu te mai văzuseși niciodată în oglindă, sau ce? Deși, dacă mă gândesc mai bine, asta ar explica de ce te machiezi cum te machiezi.

Fata încercă să-l pocnească în umăr, dar de data asta el se mișcă mai repede decât ultima oară, când se pomenise aruncat în colțul opus al camerei; acum reuși să se ferească. Venice pufni:

— Ești mitocan. Voiam să zic că mă văd în oglindă *deși* sunt vampir. Este că-i tare? Habar n-aveam. Na, toată lumea zice că vampirii nu se oglindesc. Și tocmai mi-am dat seama că nu-i așa. Nu m-am prins până acum.

Walker își dădu ochii peste cap și își frecă fața, agasat:

— Ascultă, toate rahaturile pe care *crezi* că le știi despre vampiri sunt fix asta: rahaturi. Ți-am spus tot ce trebuie să știi despre noi. Restul... Apa

sfințită e pentru hidratare, usturoiul pentru aromă, iar oglinzile sunt mișto numai dacă și noi suntem. A, și nu fugim de cruci decât dacă sunt din lemn și cineva încearcă să ne-njunghie cu ele. OK?

— Mda, OK.

Venice se bosumflă; părea dezamăgită. Mutra lungă pe care o făcu mai domoli nervii lui Walker, stârniți de trezirea atât de abruptă. Îi veni să zâmbească: avea impresia că se uită la o fetiță în Țara Minunilor. Voia să descopere totul, să știe totul, să încerce totul. Deodată.

Asta, însă, ridică o mică problemă: el trebuia să plece și s-o lase singură, ca să se poată întâlni cu Mia. Și nu putea avea atâta încredere în ea. Cel puțin, nu încă. Dar își făcuse un plan. Unul care n-avea s-o încânte.

— V, dacă tot ne-am trezit, am putea să luăm micul dejun. Nu vrei tu să bagi vreo două pungi la microunde cât fac eu cafeaua?

— Perfect!

Strălucea de încântare. Iar lui aproape că-i părea rău pentru ce urma să-i facă.

*

— N-ai plecat.

Victor vorbise din cameră, dar Vareka îl auzise foarte bine din balconul unde se bucura de aerul încă plăcut și răcoros al dimineții de vară în New York.

Își strânse mai aproape halatul de mătase și se întoarse spre el, zâmbind. Din vocea lui răzbătea surpriza. Și o bucurie stăpânită.

— Și unde m-aș fi dus? La urma urmei, aici locuiesc *eu*. Cel puțin deocamdată.

Victor se înfășură într-un cearșaf și veni lângă ea, afară.

— Știu. Doar că... probabil că mă așteptam să dispari din nou. Speram să nu o faci, dar cred că n-aș fi fost surprins dacă ai fi făcut-o.

Vareka zâmbi și îl sărută ușor pe buze, mai mult o părere. Era opusul a ceea ce se întâmplase peste noapte. Doar cu câteva ore mai devreme, părea că și-au dezlănțuit toată foamea înăbușită pe care o simțiseră unul pentru celălalt cât fuseseră despărțiți. Acum, în clipa asta, tot ce le mai rămăsese de împărțit era tandrețe.

— Ei, uite că n-am dispărut. Și nu sunt sigură că vreau s-o fac.

Ochii lui se măriră de încântare:

— Serios? Stai; ce spui, de fapt?

Ea ridică din umeri, privind în jos.

— Nu știu exact. Cred că spun că vreau să rămân. Că sunt dispusă să încerc, să *încercăm* să ne cunoaștem iar unul pe celălalt, după veacurile în care am încercat din răputeri să uităm.

El îi cuprinse obrazul în palmă și îi mângâie buzele cu un deget:

— Bine.

Cu sprâncenele arcuite, Vareka îl privi în ochi:

— Bine? Asta e tot ce ai de spus? Poate că ar fi trebuit să plec totuși, să te las aici, dormind. Poate că...

Sărutul lui Victor înghiți restul răspunsului ei.

*

— Buuun... Am mâncat – ai dreptate, 0 negativ e super șmecherie; după aia am băut cafea. Și-acum ce facem? Unde mergem azi?

Walker mai luă o înghițitură lungă din cana lui și-și drese glasul. Sigur că avea să fie doar temporar și că ea avea să-și revină, dar tot se simțea prost că trebuia s-o facă.

Hai, Drake, doar n-o să umbli prin oraș cu vampirul-bebeluș agățat de gât. Fă-o și gata. O să-i explici când te-ntorci.

— V, azi nu mergem nicăieri.

Gura ei luă forma perfectă și revoltată a unui „O”.

— Faci mișto de mine? Pe bune, chiar crezi că o să stau închisă aici toată ziua? Rahat, toată *veșnicia*? Frățioare, dacă tu îți imaginezi că așa o să meargă treaba, atunci să știi că te ba...

Walker nu mai apucă să audă înjurătura lui Venice, pentru că îi suci rapid gâtul și o ucise. Desigur, moartea ei avea să țină doar câteva ore, motiv pentru care trebuia să tragă jaluzelele și să-i ia Piatra Lunii.

— Scuze, V, șopti el în timp ce-i scoase inelul de pe deget.

Îl puse în safe-ul ascuns din birou și-l încuie.

— E mai bine așa. Ne vedem mai târziu, îi mai spuse fetei-vampir care zăcea inconștientă pe canapea, apoi plecă să se vadă cu Mia.

*

„Unde ești?”

Mia ajunsese la întâlnire cu vreo patruzeci de minute mai devreme; nu voia să fie luată pe nepregătite. Acum era douăsprezece și zece minute, iar el nu se vedea pe nicăieri. Se uită cu atenție în jur, căutând figura pe care, din păcate, o reținuse prea bine, apoi trimise mesajul. Mai aruncă o privire spre alei, înjură când își dădu seama că tocmai își luase țeapă de la un vampir, culmea ironiei, apoi se întoarse pe călcâie să plece.

Și dădu nas în nas cu Walker Drake.

— Ce mama dra...

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Am avut puțină treabă.

A trebuit să-mi omor temporar colega de apartament, după care să alerg până aici cu o viteză de care habar n-ai ca să stau ascuns în boscheți și să te urmăresc de la distanță, să mă asigur că n-ai venit blindată.

Mia înghiți nodul de panică ce-i bloca gâtul:

— A, nu-ți face probleme, acum am ajuns și eu.

Clar. Îți aud nasul crescând, Pinocchio.

— Perfect. Vrei să ne așezăm pe o bancă?

— Da, sigur. Adică, dacă nu te deranjează pe tine...

— A, de stat pot să stau pe lemn, asta nu e o problemă. Atâta timp cât nimeni nu cioplește țărui din el, n-am nimic cu lemnul.

— Nu asta am vrut să spun, răspunse Mia, roșind.

Walker râse și-i arătă o bancă liberă, umbrită de un copac. Fata se așază și rezistă cu greu impulsului de a se retrage în capătul opus când vampirul veni lângă ea.

— Deci, zise el; îi văzuse reacția, dar nu făcu nimic să-i arate asta.

— Deci, răspunse ea; încerca să pară calmă, fără să-și dea seama că el auzea perfect cum îi bubuia inima.

— Ai vrut să ne-ntâlnim. Iată-ne.

— Dap, zise ea, uitându-se în gol.

Drake își înclină capul, încercând fără succes să-i prindă privirea. Se lăsă pe spate, râzând:

— De asta ai vrut să ne vedem? Ca să stai aici și să taci? Credeam că ești... cum ai zis? A, da: *intrigată*. Chiar nu vrei să mă-ntrebi nimic?

— Păi... Eu...

— OK. Până te aduni tu și te prinzi că ești aici, cu mine, pot să te întreb eu câte ceva?

În sfârșit, Mia se întoarse spre el; dădu de un zâmbet cald și de o pereche de ochi strălucitori și amuzați. Fata își luă o clipă să admire clăia de păr castaniu închis care cădea în șuvițe dezordonate peste ochii verzi ca cetina, apoi se uită mai jos, la nasul lui perfect și la buzele cărnoase.

Cum poate să arate așa și să fie un monstru? Cum?

— Ăăă... Mia?

— Ha? A, da, sigur. Întreabă-mă.

— Cum ai aflat de vampiri?

Mia coborî privirea:

— M-a... pasionat subiectul de când eram mică. Am citit Dracula și m-a fascinat. Am început să sap prin bibliotecă și după aia pe net, să caut legende și chestii d-astea. Într-o zi mi-am dat seama că sunt prea multe surse care dau aceleași informații, aceleași detalii; era prea mare coincidența ca să nu existe și un sâmbure de adevăr pe undeva. Așa că am săpat și mai adânc și am aflat că vampirii există.

Pfoai! Habar n-am de unde mi-a venit asta, dar i-am răspuns al naibii de bine.

Nu știa că Drake își dădea seama foarte bine că mințise cu nerușinare. Respirația sacadată, pulsul ei accelerat, tremuratul imperceptibil din vocea ei... Vampirul le auzea pe toate: auzea fiecare adevăr pe care ea se străduia să i-l ascundă. Dar el avea să schimbe asta.

— Aha. Mia?

— Da?

Când se uită iar la Walker, ochii lui căpătaseră privirea aceea sângerie, de animal de pradă, cea care o înspăimânta.

— Mia, să nu-ți fie frică de mine. O să-mi răspunzi sincer la toate întrebările. Clar?

— Da.

— Bun. Hai s-o luăm de la început: de unde știi despre vampiri?

— Au omorât-o pe mama și mi-au omorât și iubitul. Și pe mulți alții de acasă.

— Unde, adică?

— În Frayburg, Maine.

— Mai ai rude acolo?

— Nu.

— Cine ți-a zis de țărui?

— M-am documentat. Iar localnicii știau tot felul de povești. Oamenii de acasă vorbesc despre cei de felul tău.

— Vorbesc, zici?

— Da.

— Cu ce m-ai stropit?

— Apă sfințită.
Walker se încruntă.
— Pe bune?
— Da.
— De ce m-ai stropi pe mine cu apă sfințită?
— Ca să-ți slăbesc puterile.
— Ha? Cum așa?
— Se zice că apa sfințită îi slăbește pe vampiri.
Bărbatul râse.
— Deci ești sigură că sunt vampir?
— Da.
— Aham. Și cam ce ți-ai propus tu să faci aici, în New York?
— Să găsesc toți vampirii și să-i omor.
Walker se cutremură. Părea hotărâtă să facă exact ce spusese.
— Și cum o să reușești? Știi câți vampiri există?
— Nu.
— Cum o să-i găsești?
— O să te forțez să-mi spui.
Clar, sunt o carte deschisă, ce dracu'. Mie-mi zici?
— Și dacă suntem mulți? Cum o să ne omori pe toți?
Fata tăcu, nesigură. El insistă:
— Răspunde-mi.
— Nu... nu știu.
— Te ajută cineva?
— Nu.
— I-ai zis cuiva despre mine?
— Nu.
Exact când Walker se pregătea să mai zică ceva, urlete de groază sfâșiară zarva difuză care umplea parcul la acea oră:
— Pistol! Are pistol!
Oamenii treceau în goană pe lângă ei, înspăimântați. Era clar că încearcă să fugă de omul înarmat despre care strigau.
Mia se întoarse spre cei care fugeau pe alee și rupse contactul vizual cu el. Silirea se rupse și ea.

Vampirul o apucă imediat de mână:

— Rămâi pe loc. O să te duc într-un loc ferit.

— Dar...

Înainte să-și termine propoziția, fata se trezi luată pe sus și purtată prin aer. În clipa următoare, era în celălalt capăt al parcului, cu mâinile lui Walker în jurul taliei. De data asta, el se asigură că privirile lor se întâlnesc:

— Mia, o să uiți că ne-am întâlnit azi, aici. O să uiți ce sunt. O să uiți totul despre mine, o să uiți că m-ai văzut vreodată. OK?

— O să te uit. O să uit ce ești. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Bravo. Acum du-te și mănâncă ceva, e prânzul și cred că ești lihnită. Eu, unul, sunt, adăugă el.

Deja își simțea stomacul tânjind după sângele care curgea prin venele ei tinere.

Mia clipi și se trezi singură, fără să aibă cea mai vagă idee de ce stătea în picioare la intrarea în Central Park, nici cum anume ajunsese acolo.

Pfoa, tre' s-o las mai moale cu cafeaua și să mai și dorm. Încep să am pierderi de memorie.

Walker era deja în drum spre casă și-și făcea curaj să dea ochii cu Venice, după ce o omorâse și o încuiase în casă, fără Piatra Lunii. Era mulțumit de rezultatul întâlnirii: reușise să rezolve „situația Mia” fără să verse vreo picătură din sângele ei.

Se înșela cumplit.

CAPITOLUL 26

Mia intră în micul restaurant de cartier și se uită fără chef la meniul zilei. Nu-i era chiar foame, dar știa că trebuie să mănânce. De parcă cineva i-ar fi ordonat s-o facă. Cineva cu o voință atât de puternică încât pur și simplu nu putea să nu asculte.

În fine, alege ceva și se apropie de bărbatul din spatele tejghelei:

— Bună ziua. Aș vrea o porție de...

— Șșșt, stai un pic.

Fata se încruntă și urmărește privirea lui spre televizorul agățat deasupra barului. Era o transmisiune specială despre un incident armat undeva, în Central Park.

„Se pare că atacatorul, un bărbat în jur de treizeci de ani, era gelos pe fosta iubită cu care se certase; a dorit să se răzbune pe trecătorii nevinovați. Acum se află în custodia poliției. Mai multe persoane au fost rănite, dar autoritățile nu au comunicat un bilanț oficial. Vom reveni la acest subiect de îndată ce vom avea mai multe informații. Vorbim acum despre...”

Chelnerul dădu sonorul mai încet și își puse pe față zâmbetul profesional, apoi se întoarse spre Mia:

— Bună ziua. Scuze, dar nebunia asta s-a ntâmplat câteva străzi mai încolo și chiar voiam să știu care-i treaba. Deci, ce să fie?

Mia dădu din cap, prefăcându-se că înțelege despre ce vorbea bărbatul din fața ei, apoi comandă o friptură cu cartofi prăjiți. Porni spre o masă liberă și, în timp ce mergea, încerca să extragă ceva din străfundurile minții ei, fără să știe bine ce anume. Informația despre împușcături îi suna cumva cunoscut, dar nu o ajuta să-și contureze o amintire.

Central Park... Eu eram chiar la intrare. Cum de nu-mi aduc aminte nimic? Sirenele pe care le-am auzit când veneam înapoi... Trebuie să fi fost echipele de intervenție.

Bău cu sete apa cu gheață pe care i-o adusese chelnerul și se strădui să limpezească imaginea încețoșată a ultimei ore care se scursese. Cum ajunsese lângă parc? De ce nu-și aducea aminte nimic despre împușcături, deși se pare că fusese acolo?

Mia scoase telefonul din buzunar, hotărâtă să caute pe toate site-urile de știri ceva care ar putea s-o ajute. Deschise browser-ul, dar ce găsi acolo o nedumeri și mai mult. Ultimul site pe care intrase era cel al grupului O'Neg. Nu era lipsit de sens: în fond, ei erau motivul pentru care venise la New York.

Însă mai era un schimb de mesaje între ea și un bărbat pe nume Walker. Părea că stabiliseră o întâlnire pentru acea zi.

„Unde ești?”

Acela era ultimul mesaj pe care i-l trimisese ea.

Cine-i tipul ăsta? Oare chiar ne-am întâlnit? Dacă da, cum de nu-mi amintesc nimic despre asta? Am vorbit aici, pe portalul ăsta, și zice că la un moment dat l-am atacat cu un țăruș, și după aia-

În acea clipă, simți cum șira spinării îi îngheață.

E vampir. Azi m-am întâlnit cu un nenorocit de vampir.

*

În clipă în care intră în casă, Walker se trezi lipit de ușă.

— Ce dracu' ai făcut?

Venice mârâise întrebarea, ținându-l de beregată, sfredelindu-i ochii cu ai ei, deja injectați, cu colții la vedere și cu glasul mustind de furie.

Cu aceeași expresie, Drake se răsuci iar fata se pomeni la rându-i lipită de lemnul ușii de la intrare.

— N-am avut încotro, V.

Fata scrâșni și își îngustă privirea sângerie:

— Ce. Ai. Făcut.

Slăbind strânsoarea, Walker făcu un pas mic în spate:

— Am rezolvat problema.

Venice se uită la el chiorâș; când înțelese la ce se referea, fața îi redeveni umană:

— Aaa, de fata aia de la bar zici?

El dădu din cap și se duse să-și ia o pungă cu sânge din frigider. Deja, foamea devenea insuportabilă.

— Dap. Fata aia de la bar.

În clipa următoare, Venice era nas în nas cu el, cu un zâmbet răutăcios pe față:

— Ai omorât-o? Ce-ai făcut cu cadavrul? A-ncercat să se lupte?

Bărbatul luă o înghițitură zdravănă din furtunașul atașat pungii și-și dădu ochii peste cap:

— Nu, Venice, n-am omorât-o. Am silit-o să uite.

Aproape că-l bufni râsul când văzu cât de dezamăgită era fata-vampir.

— De ce îți doreai așa de tare s-o omor?

Venice ridică din umeri și se trânti pe canapea:

— Nu știu. O să crezi că-s nebună, dar am o senzație nașpa legată de ea. Nu pot s-o explic. Parcă mi se pare că o să vă mai întâlniți. Și n-o să fie bine.

*

Miei îi luase cam o oră să studieze istoricul căutărilor pe internet și să-și facă temele despre vampirul cu care părea că se întâlnise de curând. Găsise în telefon câteva fotografii salvate ale unui bărbat pe nume Walker Drake, producător de

muzică; purtase și o conversație cu un Walker, care-și spunea „W” pe site-ul O’Neg. Din schimbul de replici rezulta că ea știe ce este el, iar el știe că ea știe. Și cei doi Walkeri erau una și aceeași persoană.

Totul indica faptul că se întâlniseră față-n față cu câteva ore în urmă. Și că nu fusese prima dată. Și totuși, acum ea stătea într-un restaurant și mânca în silă friptura pe care și-o comandase, încercând să nu se înece cu mâncarea de care, de fapt, nu-i era deloc poftă, dar – cel mai important – era vie și nevătămată.

De ce nu-mi aduc aminte nimic-nimic? Mi-a făcut ceva, a intrat în mintea mea? De ce nu m-a omorât, pur și simplu? Adică, nu asta fac ei? Vânează oameni și după aia merg liniștiți mai departe? Poate că s-a speriat de ceva și a fugit?

Această ultimă idee o făcu să râdă amar: cam ce putea să sperie un vampir? Vampirii erau monștri. Prădători. Dacă puteau să omoare nenumărați oameni și să scape nepedepsiți – inclusiv pe mama ei și pe Jason – cu siguranță acest Walker Drake putea să-i ia viața într-o clipită, după care să-și vadă de treburile lui obișnuite, oricare ar fi acelea.

Mia își mănca porția, întrebându-se în timp ce mesteca duminic după duminic cum de reușește să înghită, având în vedere felul în care i se revolta stomacul la gândul că tocmai stătuse față-n față cu una dintre creaturile pe care le vâna. Însă în minte îi revenea aceeași întrebare: de ce o lăsase în viață monstrul?

Să i se fi făcut milă de mine?

Scutură din cap; era aberant să-și imagineze că un vampir putea cruța o viață omenească din pricina unei emoții atât de generoase. Trebuie să fi fost altceva.

Poate că mă păstrează pentru mai târziu.

Gândul că un bărbat pe nume Walker Drake o poate privi așa cum privea ea bucata de carne

friptă din farfurie o făcu să se cutremure de silă și groază.

*

— Ce facem acum?

— Aș avea câteva idei...

Vareka râse și-l împinse pe Victor într-o parte.

Se înfășură în cearșaf și se ridică din pat.

— Știi că nu la asta mă refeream, spuse ea în timp ce turna șampanie pentru amândoi. Ți-am zis că sunt dispusă să rămân aici, în New York, și să încercăm să recuperăm secolele în care am fost departe unul de celălalt. Tare aș vrea să știu cum putem face asta.

Victor își trecu degetele prin păr; și el voia să recupereze. Și știa că ea avusese dreptate când spusese că nu pierduseră timp, ci iubire. Înțelegea, înțelegea și ce anume o făcuse să plece. Trebuia să-și dea seama cum putea fi reparat ce se stricase.

— Vareka, eu...

Femeia îl privi întrebător în timp ce-i puneă cupa delicată în mână.

El duse paharul la buze, încercând să câștige puțin timp, cât să-și traducă sentimentele în cuvinte.

— Ce voiai să spui, Victor?

Bărbatul râse încet, cu buzele înmuiate în șampanie; Vareka rămăsese la fel de aprigă cum o știa, nu-i dădea niciun răgaz.

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc.

Spusese asta privind-o drept în ochi. Privirea lui îl arăta onest, deschis și vulnerabil. Își dezgolea sufletul în fața ei. I-l dăruia.

Ea primi ofranda și mușcă până la sânge:

— Fii foarte atent; uiți că știu ce ai făcut în tot acest timp. Știu despre Beatrice. Pe *ea* ai iubit-o. După *ea* ai alergat, nu după mine. Pentru *ea* te-ai schimbat, nu pentru mine. Nu minți, Victor. Nu

sunt vreo fetișcană pe care s-o amețești cu vorbe meșteșugite. Sunt *eu*.

Străvechiul vampir lăsă paharul deoparte și își strânse mâinile în poală; oare cum putea s-o facă să priceapă ceea ce și el, la rândul lui, abia înțelegea?

— Vareka, n-o să neg ceea ce tocmai ai spus-

Ea râse scurt și se ridică să iasă în balcon, dar Victor o urmă cu viteza speciei lor și o apucă delicat de umeri, obligând-o să se oprească și să se uite la el:

— Te rog, ascultă-mă.

Strângând din dinți, Vareka își săltă bărbia sfidător și-și arcui sprânceana. Victor învățase demult că acest gest era, fără îndoială, o invitație să vorbească, dar și un avertisment că nu putea fi păcălită; respecta asta.

— Da, am iubit-o pe Beatrice de Boisville. Sau Carine Bouviers. Sau Lauren B. Callis. Am alergat după ea prin timp și spațiu. În ea am văzut puritatea, lumina, *focul* pe care le văzusem în tine cu mult timp înainte. Dar tu ai plecat. Am încercat să te găsesc, chiar am încercat. La un moment dat, am încetat să mai caut. Am încetat să mai sper. Oricât de superficial ar suna asta, am încercat să merg mai departe. Și am găsit-o pe *ea*. M-am îndrăgostit de ea, n-o să te mint. Dar tu dispăruseși de aproape trei sute de ani. Am iubit-o, da. Am alergat după ea. Chiar am încercat să mă schimb pentru ea. Mi-am încălcat de mai multe ori promisiunea făcută ei și mie însumi, dar m-am străduit să nu o fac. Ea era extrem de importantă pentru mine; în fond, ea a fost cea care m-a ținut ancorat de umanitatea mea în ciuda a toate câte s-au întâmplat, atunci când chiar credeam că mă așteaptă o veșnicie de singurătate. Ea a fost raza mea călăuzitoare prin întunericul care mă înconjură. Dar tu... ești *tu*. Exact așa cum ai spus. Ești prima femeie pe care am iubit-o. Prima femeie pe care am atins-o imediat după ce am fost

transformat. Prima ființă umană care s-a luptat cu noile mele instincte și a câștigat. Și erai acolo de dinainte de toate astea. Tu, Vareka, ești prima „acasă” pe care am cunoscut-o. Îți cer doar să mă lași să-ți fiu ultima.

*

— V, cum adică?

Fata se ridică și începu să măsoare camera cu pași mari, ținându-și capul în mâini:

— Nu știu. Nu pot să explic, OK? Pur și simplu am un sentiment nașpa despre chestia asta, atât.

Se opri brusc și se holbă la el:

— O să vină după tine, Drake. O să vină după noi toți.

— Venice, ce dracu’ nu pricepi? Am silit-o să uite. Să uite tot.

Tânăra își țuguie buzele și-l privi dintr-o parte:

— Dar tu știai tot?

Drake se încruntă:

— Ha? Ce vrei să zici?

— Tu știai totul despre ea?

— Cea mai mare parte, da.

Fata pufni:

— Fâs. Dacă știai „cea mai mare parte”, atunci atât ai făcut-o să uite. Iar „cea mai mare parte” nu înseamnă tot. Vezi să nu ți-o iei de unde nu te aștepți.

*

Când Mia lăsă niște bani pe masă, lângă friptura mâncată pe jumătate, și porni spre ușă, un bărbat țâșni din locul unde stătuse afară, lângă geam, și se uitase la ea. Se ascunse după un panou și se prefăcu absorbit de meniul zilei, scris cu cretă pe tablă.

Fără să-l bage în seamă, Mia trecu pe lângă el, concentrată asupra telefonului; era hotărâtă să-l

găsească din nou pe vampir. Doar că, de data asta, trebuia să schimbe abordarea; părea că într-adevăr încercase cumva să-i spele creierul și, ca să fie în siguranță, trebuia să-l lase să creadă că ea n-avea habar cine sau ce era el. De fapt, fetei chiar reușise să-i șteargă memoria; nu se gândise să facă asta și cu telefonul ei.

Încruntată și mușcându-și buzele, Mia continuă să meargă pe trotuar, fără să-l observe pe bărbatul cu hanorac care o urmărea de la distanță și-și învârtea nervos pe deget inelul cu Piatra Lunii.

CAPITOLUL 27

— Acasă...

Vareka se lăsă să cadă pe unul dintre fotoliile elegante din apartamentul de hotel. Privirea i se pierdu undeva, în gol și în câteva secunde retrăi toate momentele în care se simțise singură și rănită, departe de iubirea veșniciei sale.

La-nceput, dorul ei pentru Invictus, faptul că se simțea neînțeleasă și trădată treziseră bestia care zăcea în ea. Fata dulce și încrezătoare care se hotărâse să treacă prin foc devenise un prădător lipsit de scrupule, unul care scria istoria propriei dureri cu sânge nevinovat.

Firește, după Invictus existaseră alți bărbați. Îi folosisse pe toți, dar nu-l iubise pe niciunul. Putea doar să le folosească trupurile pentru a-și dărui plăcere și sângele pentru a-și potoli foamea, într-o încercare disperată dar inutilă de a-și șterge amintirea lui din carne, inimă și minte.

În cele din urmă, își mai domolise goana însetată de sânge. Ba chiar lăsase părți din umanitatea ei să revină la viață. Rareori, dar o făcuse. Noaptea în care dăduse peste Walker Drake fusese unul dintre acele momente în care era aproape umană. Văzuse durerea cuibărită în el și se hotărâse să i-o aline în singurul fel în care știa: oferindu-i șansa de a înceta să mai simtă ceva, orice.

Victor se apropie încet și îngenunche în fața ei. Deși trecuseră veacuri întregi de când o văzuse ultima oară, încă o cunoștea pe Vareka. Îi știa fiecare tresărire din colțul gurii; fiecare sclipire din ochi; fiecare bătaie din degete. Și le cunoștea exact însemnătatea. Iar, în acea clipă, el știa că femeia trecea în revistă toate nelegiuirile de care inima ei îl acuzase. Și toate nelegiuirile pe care ea însăși le făcuse ca să-și amortească durerea.

Nu putea decât să aștepte verdictul.

— Bine.

Acel unic cuvânt pe care ea îl rosti făcu ochii lui Victor să se lărgască; ciocolatiul lor obișnuit se spuzi de puncte roșii. Oare chiar spunea ce credea el că spune?

— Vareka... Dacă tu...

Se întoarse spre el:

— Am spus *bine*. Hai s-o luăm de la-nceput. Însă nu ne putem preface că ultimele secole n-au existat și cred că nici n-ar trebui să încercăm asta. Pentru că oamenii tind să repete greșelile pe care le uită. Trebuie să ne amintim toată durerea pe care ne-am provocat-o unul, altuia; toate atrocitățile pe care le-am comis. De data asta să fim, pur și simplu, ceea ce suntem, să acceptăm asta și s-o luăm de la început, purtând toată greutatea trecutului nostru.

În liniște deplină și aproape pioasă, Victor îi luă ușor mâna și i-o sărută:

— Nu voi mai încerca niciodată să te leg în vreun fel. Am învățat pe pielea mea că este imposibil. Ai avut dreptate: soarta ne stă scrisă în nume. Iar, acum, sunt din nou învingător. Tocmai mi-ai acordat cel mai mare premiu cu putință.

*

Epuizată de cât mersese pe jos și de conștientizarea faptului că stătuse, într-adevăr, față-n față cu un vampir, Mia găsi o băncuță într-un scuar și se așeză pe ea. Mai avea destul de mers până la locul unde-și parcase mașina.

Tot e bine că nu m-a făcut să uit și asta. Altfel, aș fi fost și boschetară, și rătăcită în orașul ăsta cât China.

Oftă și-și trosni gâtul înțepenit. Chiar atunci, prinse cu coada ochiului o mișcare rapidă. Se uită în jur; născută și crescută într-un orașel mic, Mia fusese învățată să se teamă de pericolele metropolelor. Acum stătea pe băncuța ei din

mijlocul unui petic de verdeață cuibărit între două clădiri. Locul era liniștit și nu se zărea nimeni.

O fi fost vreo pasăre.

Un vâjâit o făcu să se răsucească și să se uite în spate: nimic. Nimeni. Scutură din cap și își trecu palmele peste față, râzând amar.

Revino-ți, femeie. Nu se poate să vezi monștri peste tot.

— Bună, Mia.

Fata simți că se sufocă, dar nu-și dădu mâinile la o parte. Cu ochii închiși, se chirci, parcă ferindu-se de acele vorbe, și își lipi fruntea de genunchi.

Nu.

— Mia, uită-te la mine.

Aud voci. Țsta trebuie să fie vreun efect secundar, vreo ciudățenie care mi se întâmplă din cauza felului în care s-a jucat creatura aia cu mintea mea.

Simți o pereche de mâini reci peste ale ei, dezlipindu-i cu blândețe degetele de pe față.

— Mia, te rog.

Cunoștea acea voce. Vocea pe care tânjea s-o mai audă, deși știa că e imposibil. Vocea care crescuse odată cu ea în Frayburg, Maine. Vocea pe care o auzise toată viața. Vocea care fusese redusă la tăcere pentru totdeauna de unul dintre ei. De una dintre acele bestii cu colți.

Cu greu deschise ochii și lacrimi fierbinți îi brăzdară obraji. Prin ceața sărată, văzu o față familiară, pe jumătate acoperită de o glugă. Dar ar recunoaște acea față și dacă ar zări un centimetru din ea. Ultima dată când o văzuse, purta culorile palide ale morții și pete de sânge uscat. Acum, erau la locul lor părul castaniu, barba de câteva zile, ochii de culoarea nisipului ud care făceau cute la colțuri când zâmbea... Paloarea nefirească era tot acolo, dar fața părea foarte vie. Și îngrijorată.

Mia se înecă și înghiți un hohot:

— Jason?!

— Nu țipa. Te rog.

Se lăsă pe vine în fața ei, mângâindu-i delicat mâinile pe care nu și le retrăsese din ale lui.

— Dar... dar cum de se poate una ca asta? Erai mort!

Jason aruncă o privire iute în jur și se așeză lângă ea; Mia fu cât pe ce să sară-n sus din pricina șocului.

— Șșșt... Să nu-ți fie frică de mine. N-aș putea să suport asta.

Plângând în hohote, Mia își strânse brațele în jurul ei și se holbă la el cu fața schimonosită de oroare.

— Ce ți s-a întâmplat, Jason?

Bănuia răspunsul, dar nu era pregătită să-l audă.

El îi întoarse privirea și fata simți că ochii lui i se uită direct în creier:

— Știi ce mi s-a întâmplat.

Cu brațele încă strânse, Mia începu să scuture din cap, încercând să nege ceea ce știa deja; să nege că e adevărat; să nege că se simțea prizonieră într-o realitate pe care nu o putea accepta.

— Nu!

— Mia, dar e adevărat. Știi asta, iar eu știu că tu știi.

— Nu! repetă ea, mai tare.

— Nu țipa, îi spuse, iar irișii i se înroșiră.

Fata ar fi vrut să urle, să strige, să zbiere din toți rărunchii, dar nu putea.

Deci ăsta e trucul lor? Ei ne spun ce să facem iar noi executăm, pur și simplu? Ca niște marionete?

Ei. Jason. Jason, dragul ei Jason era unul dintre ei? Dintr-odată, se simți copleșită de milă. Milă pentru el și pentru ea.

— Jay... De ce? Cum? întrebă ea, abia șoptit.

El ridică din umeri și se uită în jos.

— Îmi doream asta. Aproape dintotdeauna.

— Tu... tu îți *doreai* să fii un monstru? Ca aceia care au omorât-o pe mama?

Jason scutură din cap:

— Nu, Mia. Nu un monstru. Mereu mi-am dorit să fiu *puternic*. Să fiu mai bun decât oamenii pe care polițiștii îi găseau morți în pădure. Cumva, am știut tot timpul că există *ceva*; ceva mult mai puternic, mai rapid, mai inteligent, dacă vrei, decât noi, ființele umane. Îmi doream să fiu *așa*. Nu voiam să fiu prada. Și... voiam să fiu capabil să te apăr pe tine. După ce mama ta a murit...

Cu ochii aprinși de mânie, Mia ridică un deget spre el:

— Să nu-ndrăznești să-mi vorbești despre ea! Cei de felul tău au ucis-o!

— Mia... Când mama ta a fost omorâtă nu eram ce sunt acum. Pe vremea aia nu eram decât un băiețel speriat. Dar, după ce i s-a întâmplat ce i s-a întâmplat, am început să fiu mai atent la poveștile pe care le spunea lumea din oraș. Iar, când am crescut, am început să-i caut. Să caut creaturile ce semănau cu oamenii dar luau vieți omenești.

Mia îl asculta șocată. Ochii îi erau deja umflați de plâns și respira sacadat.

— Asta făceai când plecai cu cortul?

Jason dădu din cap.

— Dap. Practic, mă ofeream pe post de momeală.

Privirea fetei îngheță iar gâsul căpătă un tăiș ironic:

— Și? Care-a fost buba? Cum de te-au lăsat în viață?

Bărbatul pufni, zâmbind amar:

— Nu m-au lăsat. Tehnic vorbind, cel puțin.

Mia se încruntă:

— Cum adică?

— Păi. Pe scurt, ca să devii vampir, trebuie să mori după ce ai băut sânge de vampir iar, când îți revii, trebuie să te hrănești înainte de răsărit ca să nu mori de tot. Am găsit pe cineva care vindea sânge de vampir și-

— Stai așa, ce?! Există oameni care *vând* așa ceva?

— Da. Vindecă aproape orice, dar puțină lume știe asta. Pe de altă parte, puțină lume crede că vampirii există. În fine, am găsit pe net o fată; iubitul ei era vampir iar ea făcea bani buni vânzând fiole cu sângele lui. Am cumpărat vreo două. De fiecare dată când mă duceam în pădure, beam câte un strop. Și luam cu mine încă o fiolă în care era sângele meu.

Mia nu mai pricepea nimic; Jason îi explică:

— Am zis mai devreme că după ce un om moare cu sânge de vampir în el trebuie să se hrănească înainte de răsărit; asta înseamnă că trebuie să bea sânge de om. M-am gândit că cel mai sigur era să-l beau chiar pe al meu.

Mia simți că i se face greață.

— Și așa ai făcut? Ți-ai băut sângele?

Jason scutură din cap:

— Nu. Într-o noapte, un vampir a intrat ca vijelia în cortul meu și m-a mușcat; practic, m-a scurs de sânge și m-a lăsat acolo să mor. Ceea ce am și făcut.

— Da, Jason. Ai murit. Te-am *văzut* mort.

El ridică din umeri:

— Presupun că m-ai văzut, n-am de unde să știu. Când m-am trezit la morgă, șeriful se holba la gâtul meu care se vindecase în mod miraculos. Evident că fiola cu sângele meu se pierduse în toată nebunia și am făcut singurul lucru pe care-l puteam face.

Când își dădu seama la ce se referea, Mia își acoperi gura cu palma:

— Nu...

— Ba da. N-aveam de ales. M-am hrănit de la șerif, apoi l-am silit să le spună oamenilor că m-a omorât un animal sălbatic și să uite că l-am mușcat. L-am silit și să ceară ca sicriul să fie închis la înmormântare. Chipurile, rănilor erau prea cumplite.

Mia scutură din cap, furioasă și îngrozită:

— Deci tu îmi spui acum că am jelit prăbușită peste un sicriu gol?

Jason o privi dintr-o parte, zâmbind strâmb:

— Ei, erau niște saci cu nisip în el.

Mia simți cum pieptul îi e zguduit de un răget; dar silirea îl ținu închis acolo:

— Asta e un fel de *joacă* pentru tine? Am crezut că ai murit, am renunțat la viața mea ca să-ți răzbun moartea. Și acum vii și-ți bați joc de mine? Ai idee cât rău mi-ai făcut? Cât rău le-ai făcut alor tăi?

Jason își feri privirea:

— Știu. Și-mi pare rău. Nu am gândit-o bine până la capăt. Abia când m-am trezit pe masa de autopsie am realizat că nu mă mai puteam întoarce. Plănuisem ca totul să se întâmple în inima pădurii, unde n-avea cine să vadă. Din păcate, m-am trezit mai greu decât mă așteptam iar tu te-ai îngrijorat.

Mia era vânătă de furie:

— Te gândești la toate, nu?

— Ca să spun drept, chiar mă gândisem. Îmi luasem deja și asta, spuse el, răsfirându-și degetele ca să-i arate inelul cu Piatra Lunii.

Fata se uită chiorâș la inel, cu atâta dezgust de parcă bijuteria ar fi fost de vină pentru ceea ce se întâmplase cu Jason:

— Aia ce dracu' mai e?

— Asta mă ajută să nu izbucnesc în flăcări la lumina zilei.

— De unde ai știut toate astea? întrebă ea, confuză.

— De la Eileen. Fata care mi-a vândut sângele de vampir. A devenit tare vorbăreață când s-a prins că sunt, pe bune, interesat de vampiri și tot ce ține de ei. Ea m-a și ajutat să fac rost de inel.

Mia rămăsese fără cuvinte. Întâi să-l vadă pe Jason viu și nevătămat, apoi să afle că lucrurile nu stau deloc așa... Jumătate din ea se bucura că

poate să stea de vorbă cu bărbatul pe care îl iubise atât de mult încât își asumase misiunea de a vâna și uide creaturile răspunzătoare pentru moartea lui. Cealaltă jumătate, însă, era furioasă, rănită și înspăimântată. Furioasă că fusese mințită, rănită pentru că acel Jason pe care-l cunoscuse cândva era, de fapt, mort, și înspăimântată de monstrul în care el se transformase de bună voie.

— Mda. Întâi am vrut să vin acasă și să-ți povestesc tot. Apoi mi-am dat seama că, dacă mă vede careva, o să fim amândoi în pericol. Așa că am păstrat distanța, dar nu te-am pierdut din ochi. Și te-am urmărit până aici, la New York.

Mia își șterse lacrimile cu dosul palmei și îl privi sfidător:

— Cum de te-ai răzgândit? Ce te-a făcut să te arăți?

— Întâlnirea ta cu vampirul ăla. Nu e primul cu care te-ai intersectat, dar a fost prima oară când totul a devenit atât de... personal.

— Cum adică, nu e primul? se încruntă ea.

— Într-o noapte, te duceai spre mașină. O parcaseși în spatele unui bar. Era acolo o femeie, vampir și ea. Ieșise din bar și stătea la pândă. Întâi am crezut că a pus ochii pe tine, dar după aia mi-am dat seama că-l urmărea pe un tip. Am vrut să gust și eu, dar l-a pocnit în gangul ăla înainte să ajung la el.

— Ai văzut asta și n-ai făcut nimic?

Jason ridică din umeri:

— Ce puteam să fac? Tu erai în siguranță. Și nici nu-mi place să fur mâncarea altora.

Imediat ce spuse asta, își dori să-și înghită cuvintele. Pe fața Miei, uimirea se transformă în furie:

— Asta suntem noi pentru tine acum? Asta sunt *eu* pentru tine? Mâncare?

— Nu. Hei, iartă-mă, OK? Doar că... atunci când devii vampir ești mai... nepăsător. Unele emoții se intensifică, dar altele se estompează.

Printre astea din urmă e și empatia. N-am mai putea să ne hrănim dacă am boci de fiecare dată când am mușca un om. Eu, unul, n-am omorât pe nimeni. Îi silesc, mă hrănesc, apoi le dau drumul. Pe lângă asta, tipul pe care l-a trosnit cucoana aia în gang se simte bine. Chiar foarte bine.

— De unde știi?

Jason înclină capul într-o parte și rânji:

— El e vampirul cu care te-ai întâlnit azi în parc.

CAPITOLUL 28

— L-am văzut pe Invictus.

Vareka spusese asta sec, fără să clipească măcar; acum aștepta o reacție de la Draga.

Vrăjitoarea răsuflă încet și se uită în jos, la masa unde stăteau. Își țuguie buzele:

— Știam.

Femeia-vampir îi aruncă o privire subțire:

— Cum adică, știai?

Draga ridică din umeri și se uită la Vareka:

— Pur și simplu. Cred că am simțit-o, cumva. Ultima dată când ai venit la mine erai... altfel. De parcă te-ai fi aflat pe cale să... ceva.

— Să... „ceva” bun sau rău?

— Doar... ceva. Ceva extrem de important, însă. Dacă va fi bun sau rău, asta depinde numai și numai de tine.

— Cum așa?

Vrăjitoarea se opri și-și făcu de lucru cu ceașca de cafea din fața ei. Apoi vorbi, cu privirea pierdută undeva, în gol:

— Îți amintești ce ți-am spus înainte să te transform?

— Mi-ai spus multe lucruri atunci, Draga.

— Așa e. Printre ele, faptul că simpla ta existență, ca și a lui, zdruncină din temelii echilibrul Universului. Și că va fi un preț pentru asta.

— Îmi aduc aminte. Dar nu mi-ai zis niciodată care va fi acel preț. Și, până acum, nu cred că am primit nota de plată. Mi-aș fi dat seama.

Ochii Dragăi îi sfredeliră pe-ai Varekăi:

— Așa e: până acum, nu. Dar simt că se apropie scadența.

*

O vreme, Mia se holbă la Jason, în tăcere. O tăcere pe care el nu îndrăznește s-o tulbure. Când, în fine, vorbește, vocea ei era răgușită, de parcă ar fi tăcut zile-n șir:.

— Deci tu îmi spui că m-am aflat în prezența a trei vampiri? Deodată? Tu, femeia și celălalt tip?

— Tehnic vorbind, în noaptea aia erau acolo doar doi: eu și femeia. Tipul a fost transformat mai târziu. Cred că i s-a făcut mila de el sau ceva.

Milă? Oare ei chiar puteau simți asta? Mia trebuia să afle:

— Ai spus că emoțiile umane, mai ales cele pozitive, sunt estompate. Empatia, de exemplu. Luând asta în calcul, vampirilor li se face milă de oameni? Sau asta e așa, ca un... defect în perfecțiunea voastră nemuritoare?

Jason îi simți ironia și râse:

— Nu e un defect. Unii dintre noi aleg să-și oprească *toate* emoțiile omenești. E mult mai ușor așa. Înseamnă că nu te înfurii niciodată și niciodată nu te bucuri. Pur și simplu exiști și te hrănești. Niciodată nu ucizi de mânie; dar când totuși o faci, gestul de a curma o viață omenească nu te tulbură. Odată ce ai renunțat la sentimente și emoții, oamenii nu mai reprezintă decât o pradă sau mijlocul de a atinge un scop. Nu-i urăști, dar nici nu-i iubești. Te hrănești de la ei, dobândind astfel forță fizică, putere socială și financiară și nu stai să te gândești cum le-ai obținut. Alții își dau voie să simtă totul; partea proastă e că, în cazul unui vampir, totul este amplificat. Nu doar simțurile și instinctele, ci și sentimentele și emoțiile – dacă le lăsăm. Când ești trist, e sfârșitul lumii. Când ești fericit, e Nirvana. Apoi, sunt ceilalți. Majoritatea, cred. Cei care decid să păstreze o emoție anume. Sau câteva. Asta ne ajută să rămânem legați de ciobul acela de umanitate care ne-a rămas.

— Tu în ce categorie ești?

Jason zâmbește; de data asta nu era nici arogant, nici ironic. Era un zâmbet sincer și cald. Întinse

mâna să-i cuprindă obrazul; ea tresări ușor dar nu se retrase. Silirea o împiedica să facă asta, deși Dumnezeu îi era martor că rațiunea îi spunea să se ridice și să fugă cât mai departe.

— Of, Mia. De când m-am transformat, n-am făcut decât să am grijă de tine. Să-ți urmăresc fiecare pas, să-ți fiu umbră, să te apăr de toate pericolele, fie ele omenești sau supranaturale.

Mâna lui îi mângâie obrazul și coborî spre gât, acolo unde i se simțea pulsul, care o luă la goană.

— Nu e evident? Singurul lucru care m-a împiedicat să devin un monstru fără inimă, însetat de sânge și de distrugere, dar și motivul pentru care am vrut să devin vampir a fost iubirea mea pentru tine.

*

Vareka pufni:

— Totuși, ai putea să lași puțin deoparte superstițiile tale vrăjitoarești?

— Nu e o sup...

— Bun, am înțeles. Va trebui să plătesc prețul. O să trecem puntea asta când ajungem la ea. Dar tocmai ți-am spus că m-am întâlnit cu bărbatul pentru care m-ai ars de vie. Cel pe care l-am iubit și, fie-mi sufletul blestemat, cred că-l voi iubi mereu. Nu ești deloc curioasă în privința asta?

Draga zâmbi și sorbi din ceașcă:

— Scumpa mea Vareka. Eu nu sunt niciodată curioasă. Cunoașterea mă găsește, pur și simplu, fie că vreau asta sau nu. Dar sunt aici și te ascult dacă vrei să-ți descarci povara gândurilor.

Vrăjitoarea ascultase cu atenție povestea Varekăi. Da, femeia-vampir se reîntâlnise, în sfârșit, cu unica și adevărata ei iubire. Părea bucuroasă. Chiar fericită. Asta însemna doar că renunțarea avea să fie și mai dureroasă atunci când

va veni clipa. Iar clipa aceea avea să vină. Draga simțea asta.

— Mă bucur pentru tine, Vareka. Chiar mă bucur.

Vampirul se uită chiorâș la vrăjitoare:

— Asta spui, dar am impresia că nu asta gândești. Ce este, Draga? E vorba despre presimțirea de care spuneai mai devreme?

Aceasta din urmă își lovi ușor buzele cu vârful degetelor și nu răspunse, iar Vareka gemu, frustrată:

— Ascultă, dacă ai ceva de zis, zi de-acum! Răbdarea nu se numără printre virtuțile mele.

— Și totuși, ai așteptat un an să te transform.

— Am așteptat, iar asta m-a ucis, în toate sensurile. În acel an, mi-am consumat toată capacitatea de a aștepta. Așa cum bine știi, la scurt timp după ce m-ai transformat am decis că cel mai bine pentru mine este să iau, pur și simplu, ce vreau, *când* vreau. Asta, în ciuda faptului că am o veșnicie la dispoziție.

Draga chicoti:

— Mai știi când ți-am spus că vraja care mi-a dăruit nemurirea este una foarte puternică?

— Știu.

— Și că, fiind atât de puternică, avea nevoie de pecetea sângelui?

Vareka se încruntă. Încotro se îndrepta discuția asta?

— Da.

— Mă tem că acesta este prețul pe care va trebui să-l plătești.

Vareka se aplecă spre ea, de parcă n-ar fi auzit-o bine:

— Îmi pare rău, dar discuția nu a fost niciodată așa. Atunci, demult, mi-ai prezentat această posibilitate și ți-am spus foarte clar că nu am pe cine să sacrific, chiar dac-aș vrea. E motivul pentru care mi-ai dat foc, în caz că ai uitat.

— O, n-am uitat niciodată, crede-mă. Cum aş putea? Ai fost primul om pe care l-am transformat în vampir. Şi cred că mi-am ținut respirația până în clipa în care ai revenit la viață.

— Şi abia *acum* îmi spui?

Draga râse:

— Teoretic, ştiam că ritualul avea să funcționeze; dar nu puteam răsufla ușurată până când nu vedeam cu ochii mei.

Vareka se foi pe scaun; conversația începea să-i stârnească disconfort, iar asta nu se întâmpla prea des.

— De ce îmi spui toate astea, în fond?

Vrăjitoarea se ridică și ocoli masa până când ajunse la Vareka și îi puse o mână pe umăr:

— Îmi placi. Ba chiar am început să țin la tine în urmă cu foarte multă vreme. M-ai cucerit în clipa în care mi-ai spus foarte clar că ești dispusă să mori pentru o iubire. Atunci, pe loc, am știut că aveai să fii ceva mai mult decât un monstru lipsit de suflet.

Vampirul încercă s-o întrerupă, dar Draga o opri cu un gest:

— Știu despre cei pe care i-ai ucis. Despre masacru. Acela era doar felul tău de a te răzbuna pe întreaga lume pentru durerea pe care o simțeai. Am înțeles asta și nu te-am judecat niciodată. Cum aş fi putut? Vareka, îmi ești ca o soră. Mereu ai fost așa. Precum sora pe care a trebuit s-o ucid ca să devin nemuritoare.

*

— *Iubire?* Cum de poți să spui cuvântul ăsta?

Jason lăsă capul în jos:

— Asta simt pentru tine. Asta am simțit și asta o să simt mereu.

O privi în ochi:

— Ce trebuie să se întâmple ca să înțelegi că tu ești motivul pentru care eu am devenit... asta?

— Nu! N-o să te las să-mi arunci asta în cârcă! Nu eu te-am...

— Pentru Dumnezeu, Mia, nu te acuz de nimic! Spun doar că, așa cum tu ai renunțat la viața ta pentru mine, și eu am renunțat la a mea pentru tine.

Fata se strădui să-și așeze în minte tot ce aflase în ultimele minute. Că iubitul ei era unul dintre nemorți. Că trecuse de bună voie în rândurile lor. Că, la multă vreme după ce fusese la înmormântarea lui, el stătea pe bancă, lângă ea, și-i spunea c-o iubește. Că, deși ar trebui să simtă doar dezgust și groază, vechea căldură se reaprindea, iar ea nu putea s-o împiedice.

— Jason, tu știi ce mi-am jurat? Că o să omor pe loc orice vampir cu care mă-ntâlnesc.

— Da, știu asta. Iată-mă. Te-am silit doar să nu te temi de mine și să nu ții. Nu te-am silit să nu mă omori. Ai fi în stare să-mi înfigi un țăruș în inimă, Mia? Știind ceea ce știi acum? Dacă da, te rog. Fă-o.

Fata nu răspunse. Parcă mișcându-se singură, mâna ei se ridică spre fața lui Jason, iar degetele calde întâlneau pielea moale și răcoroasă. El se lăsă atins, privind-o drept în ochi. De data asta, nu ca să silească, ci ca să implore.

Atingerea ei șovăielnică se transformă într-o mângâiere căreia el i se abandonează bucuros.

Creierul Miei se străduia să pună totul cap la cap. Creatura de lângă ea era un monstru. Unul dintre monștrii care îi omorâseră mama și iubitul. Însă acesta era chiar iubitul ei. Și nu el îi atacase mama. Cei de felul lui, da, însă nu el. Mai mult, se străduise să devină vampir tocmai din cauza a ceea ce pățise mama ei. Și, de când era vampir, nu făcuse decât s-o apere. S-o urmeze peste tot, ca un câine credincios. Toate acele gânduri care se băteau cap în cap îi ieșiră de pe buze ca un geamăt de durere.

— Cum facem asta, Jay?

— Ce anume?

— Asta... noi doi. Eu sunt om, tu nu. Eu am ajuns să te urăsc din cauza a ceea ce ești. Dar nu neapărat pe tine. Rahat, nici măcar nu știu ce spun. E prea mult, al dracului de mult.

Își luă mâna de pe obrazul lui; voia să-și acopere fața pentru că simțea cum un nou hohot se pregătește să-i izbucnească din piept, dar Jason se mișcă mai repede. O prinse de încheietură își îi sărută palma, zâmbind:

— Ai încredere în mine, Mia?

— Dumnezeu știe că n-ar trebui, dar cred că am, suflă ea.

Tânărul vampir dădu din cap, încă zâmbind:

— Atunci facem asta așa cum am făcut totul, de când eram copii: împreună.

CAPITOLUL 29

Ignorând presimțirile lui Venice, Walker se hotărâse să se întoarcă la muncă și o luă și pe ea. Fata făcea ce putea ca să-și omoare timpul cât el se ocupa de alți artiști, dar stătea cu el mereu. Industria începu să șușotească iar presa de scandal se grăbi să-i declare iubiți. Zvonurile se răspândiseră deja de când Drake o scosese din spital și o mutase la el acasă, dar acum, că fuseseră văzuți în ipostaze destul de apropiate în public, totul luase proporții.

— Frate, TMZ spune că mă culc cu tine, ți-pă Venice, dând de perete ușa camerei private a studioului de înregistrări.

— Ei, prostii. Adică, practic, tu nici nu te culci. Sincer, nu știu cum supraviețuiești cu două ore de somn, răspunse el și mai luă o gură din paharul de carton cu „latte în sânge” – îi plăcuse denumirea inventată de ea și începuse și el s-o folosească. Venice își dădu ochii peste cap și șopti:

— Păi, nu știu ce să zic; o fi din cauză că-s deja *moartă*? Ca să spun drept, nu pricep cum de dormi tu atât.

El ridică din umeri:

— Cred că toată faza asta cu nemurirea e diferită pentru fiecare. Nu e ca și cum ar exista un tutorial sau ceva.

Fata izbucni în râs:

— Un tutorial? Frățioare, mă omori, jur!

Se uită la el, așteptând o reacție la gluma ei. Cum aceasta nu veni, se bosumflă:

— Nici dac-ai avea un țărș în fund n-ai putea să fii mai bățos de-atât. Relaxează-te un pic, D. Decât să petreci toată veșnicia așa, mai bine arunci Piatra Lunii și ieși să faci o baie de soare.

Bărbatul râse încet – fata avea dreptate, începuse să se poarte ca un moș – și bătu cu palma locul de lângă el, invitând-o să se așeze. Era

aceeași canapea pe care stătuse cu Guy Mitchell când îl silise să-și revină din mahmureală și să cânte ca un solist de milioane ce era. Trecuseră doar câteva zile – sau săptămâni? – dar i se părea că totul se-ntâmplase cu secole în urmă.

Venice se așeză pe canapea și își lăsă capul pe umărul lui, cu ochii închiși. Se simțea bine. Îi plăcea. Totul îi plăcea. Îi plăcea să fie vampir, îi plăcea că avea pe cineva care s-o ghideze prin asta, și cu siguranță îi plăcea să aibă o conexiune cu cineva, așa cum avea cu Walker Drake.

— Auzi, D?

— Hm?

— Știi că ești primul meu prieten?

— Cum așa?

Fata se îndreptă, își îndoi un picior sub ea și se întoarse spre el:

— Păi, acasă, când eram mică, nimeni nu voia să se joace cu fiica bețivei orașului. Poate că pe copii nu i-ar fi deranjat asta, dar pe părinții lor sigur da. Mai târziu, când am mai crescut, nu prea aveam timp să mă împrietenesc cu cineva. Eram prea ocupată să curăț după bețiile crunte ale maică-mii și să mă feresc de mâinile libidinoase ale iubiților ei. După aia am fugit de acasă și nu prea poți să-ți faci prieteni când mergi cu „ia-mă, nene”. Adică, să ți-o tragi cu câte un șofer de TIR ca să te ducă dintr-un oraș în altul nu se poate numi „prietenie”. După asta știi ce s-a întâmplat. M-am aruncat în muncă, băutură și orice chestie pe care puteam s-o trag pe nas, în venă sau în piept. Toți distrușii ăia cu care am ars-o până de curând stăteau pe lângă mine numai pentru mocangeală; îi durea-n spiț de biata Valerie-Ann Peppit din Anvil, Mississippi. Îi interesa doar ce putea să facă pentru ei celebra Venice DeKay, artistă pop de renume mondial.

— Ei, sunt sigur că nu-s toți așa.

— A, io-s sigură că fix așa sunt. Eram acolo, îi cam cunosc, știi ce zic? Înainte să mă transform,

unii dintre membrii *anturajului* meu – accentuă ironic cuvântul – mă întrebau la ce hotel o să le fac rezervări, plătite de mine, normal, când o să merg în LA să filmez serialul ăla cu vampiri. Așa ceva... Și știi ce e și mai rău? La momentul ăla, chiar mă gândeam s-o fac.

Râse, scuturând din cap:

— Sunt extraordinar de idioată, D. Monstruos, monumental de idioată!

Walker își puse brațul în jurul umerilor ei înguști și o trase mai aproape:

— Tu, Valerie-Ann Peppit, nu ești idioată. Nu bag mâna-n foc pentru Venice DeKay, totuși.

Îl împinse în joacă, dar numai puțin – dacă folosea mai multă forță, le-ar fi fost destul de greu să explice cum au făcut surcele mobila din încăpere.

— V, vorbesc serios. Chiar nu ești idioată. Ba chiar cred că ești unul dintre cei mai puternici, curați, isteți și talentați oameni pe care-i cunosc.

Fata se dădu puțin în spate ca să se uite mai bine la el:

— Pe bune?

— Pe bune.

— Mulțumesc, D. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a zis vreodată cineva care nu vrea nimic de la mine.

Când se uită la ea, văzu că ochii îi înotau în lacrimi.

— S-ar părea că nu pot să-i spun unei femei adevărul fără s-o fac să plângă, hm?

Venice zâmbi cu obrazii uzi. În acea clipă, chiar arăta ca fetița care nu apucase niciodată să fie. Iar asta atinse ceva în inima tăcută a lui Walker. Vareka îi spusese că i-a dăruit nemurierea după ce văzuse vidul care îl consuma pe dinăuntru. Acum, când se uita în ochii înlăcrimați ai lui Venice, îl vedea oglindit acolo. Vidul. Pe al lui încercase să-l umple cu băutură, droguri și muncă. Și ea făcuse la fel. Cum ar fi...

Cum *ar fi*?

Fără să se gândească la ce face, îi șterse lacrimile cu vârful degetelor; apoi, buzele lui le atinseră ușor pe ale ei. Fata tresări întâi, dar, după aceea, se lăsă purtată de atingerea lui și-i întoarse sărutul. Sigur, îi mai trântise câte o „ștampilă” pe gură, dar o făcuse doar în joacă. În glumă. Nu însemnase nimic. Acum era altfel. Important. Real.

Rapid, sărutul delicat al celor doi vampiri se transformă în altceva, iar mâinile lor începură să cerceteze trupul celuilalt. Degetele căutau pielea, aruncând nasturi și capse prin cameră, mâinile trăgeau de șuvițe de păr iar spațiul se umplu de sunetele înăbușite ale foamei lor.

— Walker, vii un pic să... Aiii, să-mi bag! exclamă un sunetist care deschisese ușa doar ca s-o trântască imediat, nu înainte de a se uita cu ochi mari la brațele și picioarele goale, împletite pe canapea.

Intrusul îi făcu pe cei doi să se oprească o clipă; se uitară unul la altul și izbucniră în hohote.

— N-ai spus tu că ăia de la TMZ au scris că te culci cu mine? Zic să nu-i dezamăgim, spuse Walker, cu gura până la urechi, și o trase pe Venice înapoi, lângă el.

*

— Împreună, zise Mia, iar cuvântul sună mai degrabă ca o întrebare decât ca o afirmație.

— Da. Împreună, răspunse Jason.

Stăteau la o masă, pe trotuarul din fața unei cafenele, cu ceștile neatinse. După discuția de pe bancă, Mia ceruse timp de gândire, iar Jason i-l acordase. A doua zi dimineață îl găsisse așteptând lângă mașina ei. Acum își beau cafeaua. Sau măcar încercau.

— Cum, Jay?

— Păi, pentru început, te-aș putea ajuta să înțelegi. Ți-am zis deja: nu toți vampirii sunt

monștri, Mia. Pe unii, cuvântul îi descrie perfect; dar cei mai mulți încercăm doar să ne adaptăm realității că n-o să îmbătrânim și n-o să murim niciodată. Știu, pare incredibil, dar nu toată lumea vede nemurirea ca pe un dar; mulți, mai ales vampirii cu adevărat bătrâni, o văd ca pe un blestem.

Mia se strâmbă și se uită chiorâș la Jason:

— Mă iei la mișto? Cum dracu' e rău să trăiești veșnic? Cum poate să fie nasol să fii puternic și, practic, superior întregii specii umane?

Jason zâmbi și întinse mâna s-o mângâie pe obraz; de data asta, Mia nu mai tresări. Chiar reușea să gestioneze surprinzător de bine tot ce i se întâmplase în ultimele zile.

— Teoretic, da, e o chestie fantastică. Vampirul e prădătorul suprem. Poți controla mintea omenească, poți să-i determini pe oameni să facă ce vrei tu, le poți șterge memoria, poți să te hrănești cu sângele lor și să-i faci să uite după aceea. Ai viteză incredibilă, toate simțurile îți sunt ascuțite – știai că în clădirea asta de lângă noi e un băiețel pe care-l cheamă Dorito și că mama lui încearcă să-i dea sirop de tuse? Afurisitul mic nu vrea să-l ia nici de-al naibii.

Mia ciuli urechile să prindă vreun sunet care să semene cât de cât cu ce descrisese Jason: nimic.

— Băi, nu face d-astea. Nu-i corect. Tu poți să zici orice, nu e ca și cum aș putea să te verific.

Bărbatul râse:

— Corect. Dar e adevărat, să știi. Și putem să și verificăm dacă vrei.

— Cum?

— Hai!

Se ridică, aruncă niște mărunțiș pe masă și-i oferi mâna. Timid, ea își împleti degetele cu ale lui.

— Unde mergem?

— Să vedem care-i treaba cu siropul. Puștiul chiar trebuie să-l ia, tușește rău de tot. Ține-te

bine.

În câteva secunde, erau la etajul trei al clădirii, pe palier, în fața unei uși.

— Cum ai...

— Șșșt. Fii atentă, o instrui Jason și apăsă butonul soneriei.

Chiar și Mia auzea acum un copil care tușea mai să-și scuipe plămânii, deși sunetul era înăbușit de pereți și ușa pe care o întredeschise o femeie hispanică:

— Da?

Privirea întrebătoare a Miei se mută de la acea femeie la Jason, ai cărui ochi se înroșiseră. Vampirul începu imediat să vorbească, înainte ca femeia speriată să-i trântască ușa-n nas:

— Nu-ți fie frică, îi spuse, iar ea se relaxă dintr-odată. Acum, răspunde-mi sincer, bine?

— Bine, spuse femeia.

— Cum te cheamă?

— Celeste.

— Celeste, m-ai mai văzut vreodată?

— Nu.

— Mă cunoști?

— Nu.

— Ai un băiat?

— Da.

— Cum îl cheamă?

— Salvador.

Mia icni a râs, iar Jason păru încurcat:

— Cine e Dorito?

— Băiatul meu.

— Ai doi băieți?

— Nu.

— Deci, pe fiul tău îl cheamă Dorito sau Salvador?

— Numele lui e Salvador, dar eu îi spun Dorito. De la Salvadorito.

— Tușește?

— Da, are o răceală urâtă. Cu febră și de toate.

— Își ia medicamentele?

— Nu, e încăpățânat ca un catâr.
 Jason zâmbi:
 — Vrei să te ajut?
 Femeia îl privi precaut și nu spuse nimic.
 — Răspunde-mi. N-o să-i fac niciun rău fiului tău. Crede-mă.
 — Bine.
 — Acum repetă după mine: intră.
 — Intră, spuse femeia, iar Jason o dădu ușor la o parte și intră în apartament, târând-o după el pe Mia, în stare de șoc.
 În mijlocul livingului, era un țarc pentru copii, cu un puști nu mai mare de trei ani agățat de margine.
 — Celeste, presupun că el e Dorito, nu?
 — Da, spuse femeia, uitându-se peste umărul lui ca un uliu.
 — Ia să vedem ce-i cu tusea asta.
 Jason încercă să prindă privirea copilului ca să-l silească, dar băiețelul era prea nervos și agitat. Așa că făcu celălalt lucru care-i stătea în puteri:
 — Ce-i place cel mai mult să bea?
 — Suc de mere.
 — Adu-mi niște suc pentru el, te rog.
 Femeia dădu din cap și dispăru în ceea ce trebuie să fi fost bucătăria.
 — Ce pana mea faci? E doar un copil, pentru Dumnezeu! șuieră Mia.
 — Ai răbdare. Nu-i fac nimic rău. Dimpotrivă.
 — Uite sucul, spuse mama băiatului.
 — Mulțumesc.
 Jason îi zâmbi lui Celeste, apoi se întoarse spre Mia și, sub privirea ei uluită, își înfipse colții în propria încheietură, lăsând puțin sânge să picure în paharul cu suc. I-l întinse mamei:
 — Dă-i asta. Ai grijă să-l bea pe tot.
 Femeia lipi paharul de buzele copilului, care îl goli cu poftă.
 — Probabil că-i e sete de la febră, spuse Celeste, mângâind fruntea transpirată a lui Dorito.

— Ar trebui să se simtă mai bine de-acum. Mai lasă-l un pic.

Spre uimirea Miei, spasmele de tuse care scuturau trupușorul băiatului încetară, iar el se opri din plâns; le dăruî chiar un zâmbet și chicoti.

— Ia-i temperatura, spuse Jason.

Femeia îl ascultă; dosul palmei îi spunea că băiețelul nu mai are febră. Ca să se asigure, îi puse termometrul: arăta 36,5 grade.

Se întoarse spre Jason și Mia, cu un zâmbet recunoscător care-i lumina, în sfârșit, fața obosită.

— I-a trecut. Și tusea, și febra... Chiar i-a trecut tot. Dar cum ai...

Cu viteză vampirică, Jason ajunse la câțiva centimetri de fața ei:

— Nu am făcut nimic. De fapt, nici n-am fost aici. Nici eu, nici ea. Cumva, ai reușit să-i dai siropul, iar dragostea și grija ta l-au ajutat să se vindece mai repede.

Apoi se întoarse spre puștiul care-l măsura curios:

— În sfârșit, te uiți la mine, Dorito. Oricum, n-o să-ți aduci aminte de mine, amice. Să fii cuminte și s-o ascuți pe mama, OK?

Băiețelul dădu din cap, prins în privirea sângerie a străinului.

Jason o conduse la ușă pe Mia, care rămăsese stană de piatră în mijlocul camerei.

Se așezară la masa de unde se ridicaseră mai devreme, iar el comandă două pahare cu suc proaspăt de mere.

— Mi s-a făcut poftă, sucul puștiului mirosea fabulos, explică el, ridicând din umeri.

Mia se holba la el de parcă ar fi fost, la rândul ei, silită.

— Zi ceva. Mă faci să mă simt aiurea.

— Ce rahat a fost aia? Ce-ai făcut? explodă ea.

— Ăăă, eu... mulțumesc – se întrerupse Jay când chelnerul le aduse băuturile – am silit-o pe femeie să spună adevărul, ca tu să mă crezi. După

aia, am silit-o să mă invite înăuntru – asta e una dintre părțile nasoale ale vampirismului: nu pot să intru într-o casă de oameni dacă nu sunt invitat de proprietar sau de un locatar de drept. În fine; am vrut să-l silesc pe puști să ia naibii siropul, dar era prea crizat. Așa că i-am dat sângele meu. Răceala sau gripa sau ce-o fi avut s-a vindecat instantaneu. Femeia n-o să-și amintească nimic și sper că nici copilul. Am încercat să-l silesc iar înainte să plecăm. Dacă n-a ținut... nu mi-aș face griji, oricum. În fond, avea febră. Cine știe ce-a mai văzut?!

Mia luă, în sfârșit, o gură de suc; simțea că are glaspapir în gât și că plămânii îi ard. De parcă și-ar fi ținut respirația până atunci.

— Deci asta faci tu?

— Ce, să umblu p-aici ca să vindec copii bolnavi? râse el. Din păcate, nu. Dar măcar nu le fac rău oamenilor. Nu înadins.

Mia își dresă glasul:

— Înainte de povestea cu Dorito, îmi spuneai că unii – se uită în jur și coborî vocea – că unii vampiri văd toată treaba cu nemurirea ca pe un blestem. Dar nu mi-ai explicat de ce.

Jason lăsă capul în jos și începu să-și plimbe, nervos, degetul pe marginea paharului:

— Asta i-am întrebat și eu. Toți au răspuns cam același lucru: să-i vezi pe cei din jurul tău, cei pe care-i iubești, cum se ofilesc și, în cele din urmă, dispar – asta e mai rău decât propria moarte.

Se uită drept în ochii ei:

— Asta e și cea mai mare teamă a mea în ceea ce te privește. Pot să te apăr de oameni, de vampiri, de orice. Dar nu te pot apăra de viață.

CAPITOLUL 30

— Te preocupă ceva?

Vareka stătea cu Victor, la masa lui de la H₂O, și abia dacă se atinsese de cină. Minteă părea să-i rătăcească undeva, departe, iar degetele care băteau darabana țineau ritmul gândurilor. Nu spuse nimic. Nici nu părea să-l fi auzit.

— Vareka, spuse Victor, încet.

— Poftim? Iartă-mă, mă gândeam...

— Asta era clar. Până și auzul tău extraordinar a fost copleșit de zgomotul gândurilor. Ai vrea să le împărtășești? Par să te tulbure.

Femeia zâmbi și scutură din cap:

— Probabil că nu-i nimic. M-am întâlnit de curând cu o prietenă și mi-a zis niște lucruri...

El se încruntă: o prietenă? Oricât de mult o iubea, Victor știa prea bine că această femeie frumoasă, inteligentă și educată nu era prea prietenoasă. De fapt, nu era prietenoasă deloc.

— O prietenă? repetă el, cu voce tare.

— Da. O prietenă. De fapt, e vrăjitoarea care m-a transformat.

Dacă ar mai fi respirat, acela ar fi fost momentul în care Victor s-ar fi sufocat de uimire:

— Vrăjitoarea care te-a transformat? Dar asta ar însemna că are o mie de ani, dacă nu mai mult.

— Ca să spun drept, mai mult.

— Nu-nțeleg. Și ea este vampir?

— Nu, nu este. Și-a dobândit nemurirea printr-o vrajă. Una foarte puternică. De fapt, atunci când am cunoscut-o, mi-a oferit și mie această posibilitate. Dar, în cazul meu, nu se putea face.

— De ce nu?

— Era nevoie de cea mai puternică pecete: cea a sângelui. Sângele cuiva apropiat. Un părinte, un frate sau... un iubit, încheie ea, evitându-i privirea.

— Draga mea, ți-aș fi dat bucuros sângele meu. În fond, îl beai direct din venele mele în fiecare zi.

De ce nu mi-ai spus asta? Cu siguranță, aș fi fost...

— Era nevoie să *sacrific* pe cineva, Victor. Să omor acea persoană. Acum, având în vedere că tu ai fost unicul motiv pentru care mi-am dorit să fiu ce sunt, de ce te-aș fi sacrificat pe tine? Și, în cazul în care mi-aș fi pierdut mințile și aș fi acceptat, *cum* aș fi făcut asta? Ești indestructibil, ai uitat?

Bărbatul se lăsă în spate și se uită la ea încremenit.

— Înțeleg. Dar nu mi-ai spus niciodată că ai păstrat legătura cu această femeie. Pari să ai încredere în ea; ce putea să-ți spună să te tulbure atât?

— Când m-a transformat, mi-a spus că noi doi stricăm echilibrul Universului. Prin simpla noastră existență. Că suntem ceva ce n-ar trebui să existe. Și că va veni o zi în care va trebui plătit un preț. Că eu va trebui să-l plătesc.

— Ai plătit deja prețul când te-ai lăsat transformată în cenușă, greșesc?

Vareka zâmbi stins și dădu din cap:

— Exact asta i-am spus și eu. Totuși, pare să nu fie destul.

— Cum așa? Și la ce preț se referă, de fapt?

— Se pare că tot la pecetea sângelui. Nu știu cum sau de ce, dar ea susține că plata va ajunge curând la termen. Așa simte.

— Ce vrea să spună cu asta?

— Nu știu. Nici ea nu știe.

Victor își îngustă privirea și-și supse obrazii, fără să spună nimic preț de câteva momente.

— Cred că am pe cineva care ar putea ști.

— Oh?

— Mai știi când ți-am spus că am făcut pace cu mama mea?

— Da. Mama ta este...

— Moartă. Dar sora mea nu. Și este cea mai puternică vrăjitoare care există.

Dacă Vareka ar mai fi fost umană, printre buzele ei s-ar fi strecurat o răsuflare prelungă. Era deja

prea mult.

Victor îi făcu semn lui Oliver să-i aducă nota, apoi se întoarse spre ea:

— Cred că a sosit timpul să-mi vizitezi mansarda. E foarte confortabilă. Și mult mai potrivită pentru reuniunea de familie pe care o s-o avem.

*

Walker sau Venice puteau foarte bine să fi silit pe toată lumea de la studioul de înregistrări să uite despre indiscreția lor; n-o făcură. Niciunul nu voia asta. Faptul că făcuseră sex pe canapeaua din salonul de la studio și că fuseseră și prinși îi făcea să se simtă cât se poate de umani. Doar gândul și le stârnea chicoteli de adolescenți. Iar faptul că toți angajații, roșii la față și jenați, le evitau privirile când cei doi ieșiră din cameră îi amuză și mai tare.

— Haideți, că deja era plin netul. Nu vă mai prefaceri așa de șocați. Doar nu omoram pe nimeni, ne mai eliberam nițel de stress. Acuma, dacă ați terminat cu pudibonderia, aș zice să ne oprim aici și să continuăm mâine. Despre editare vorbesc. Băi, ce minți murdare aveți! glumi Walker.

Se auziră icnete de râs care se transformară imediat în hohote și chiote.

— Bravo ție, Walker. Și Venice. Dintotdeauna am crezut că v-ar sta al naibii de bine împreună. Mă bucur că v-ați băgat mințile-n cap, spuse sunetistul care intrase peste ei mai devreme și-l bătu pe umăr pe Walker.

— Merci, Paul. Știi cum se zice: lucrurile bune vin la cei care așteaptă. Iar tu trebuie să fi așteptat enorm să vezi ce-ai văzut azi, îi răspunse Walker, făcând cu ochiul.

Acasă, Drake se așezase pe canapeaua din living și încerca să urmărească un film la televizor, în

vreme ce Venice se întinsese de-a curmezișul, cu telefonul în mână și cu capul în poala lui, și trecea în revistă toate platformele sociale și site-urile de cancan; de fiecare dată când găsea câte un articol despre proaspăt dezvăluita lor relație chițăia și-l trăgea de tricou.

— Yaaay! Suntem și pe people.com. Poza mea e bună, da' a ta e nașpa rău. Auzi, D?

— Hm, mormăi el, exasperat.

— Ar trebui să mergem la niște covoare roșii și alte rahaturi d-astea, știi? Ca să ai și tu poze ca lumea.

Da' ce, am băut gaz? Eu și covoare roșii? N-ai să vezi.

— Vedem, Venice.

— Hai, măi, nu fi așa! spuse ea, lovindu-l ușor peste braț. Luna viitoare încep să filmez pentru serial, ai uitat? Am nevoie de publicitate.

În sfârșit, el își luă ochii de la televizorul la care oricum nu era atent și se uită în jos, la ea, cu o mână pe inimă, chipurile jignit:

— Asta înseamnă eu pentru tine? Inima mi-e frântă, domnișoară DeKay.

Fata râse, dar când se ridică să-l privească în ochi deveni serioasă:

— Walker Drake, să nu mai spui asta niciodată. Nici măcar în glumă. Ești al meu, ești persoana mea. Sângele tău îmi curge prin vene, ca să zic așa. Tu m-ai *făcut*, în toate sensurile cuvântului. Profesional și... *vampiristic*, râse ea de propriul cuvânt inventat. Ai văzut dincolo de toate, dincolo de personajul meu nebun și *goth*, dincolo de excese. Mi-ai văzut fricile, rănilor și cicatricile. M-ai văzut așa cum sunt, de fapt; și ai rămas. La dracu', m-ai făcut și pe mine să rămân, deși a trebuit să-mi furi inelul cu Piatra Lunii pentru asta.

Bărbatul râse și încercă să răspundă, dar ea îi vârî un deget în față și-l reduse la tăcere:

— Șt! Știi bine că așa e. O să treacă multă vreme până când o să trec peste asta. În fine, cum

ziceam: ești persoana mea. Și ține minte ce-am zis acum, că n-o să repet vorbele astea prea curând.

*

Vareka se uită în jur, prin mansarda elegantă a lui Victor. Ochii ei mângâiară lambriurile, evaluează obiectele de artă și ea trase concluzia că, într-adevăr, gusturile lui se rafinaseră de-a lungul veacurilor. Ca și ale ei.

— Vrei ceva de băut? întrebă el, arătând spre bar și spre frigiderul cu vinuri.

— Da, te rog.

Când el întinse mâna spre Chardonnay, îl opri:

— Nu. E frumos din partea ta să-ți amintești că am trecut la alb, dar am senzația că evenimentele ce vor urma în noaptea asta cer ceva mai tare. Cum ar fi, de pildă, otrava aceea care pare să vă placă atât de mult vouă, bărbaților.

Victor se încruntă, neînțelegând prea bine la ce se referă.

— *Whiskey*, Victor. Asta o să beau, dacă se poate.

Bărbatul râse încet și, cu un gest de expert, extrase două pahare joase de pe raft.

— Să fie cu gheață, *milady*?

— Sec, te rog.

— Tot respectul meu, răspunse el și făcu, în joacă, o plecăciune cu înfloritură.

— În sfârșit! Când te gândești că, pentru asta, trebuia doar să-ncep să beau ca un marinar...

— Hm, cred că te-nșeli asupra băuturii: acela este romul. Am dubii că *această* băutură fină, veche și scumpă pe care ți-o voi servi e favorita marinarilor.

Vareka îi mulțumi cu un gest pentru paharul pe care i-l puse în mână și se așeză într-unul dintre fotoliile de piele.

— Povestește-mi despre sora ta. Și despre mama ta. Despre *familia* ta, în fine.

— Mama mea mi-a fost și creatoare. Era vrăjitoare-vampir, prima și ultima care a născut copii. Pe mine și pe sora mea.

— Desigur, asta trebuie să fi fost înainte să...

— Nu. A rămas însărcinată la multă vreme după ce a devenit vampir. Și de la ea a pornit toată specia noastră. E o poveste lungă.

Vareka luă o înghițitură zdravănă din pahar și se strâmbă din pricina gustului afumat:

— Ei, bine, dragul meu, sunt numai urechi.

Vareka rămase tăcută multă vreme după ce Victor terminase de spus povestea^[2] Alepei și a lui Elerius – părinții lui – și a Aurorei – sora. Își goli încet paharul și i-l întinse bărbatului, să-i mai toarne. El se supuse bucuros și îl umplu și pe al lui, apoi se așeză față-n față cu ea, privind-o atent.

— Vareka? Vrei, te rog, să spui ceva? Orice?

Ea luă o dușcă lungă din pahar – gustul băuturii nu o mai deranja – și plescăi neelegant:

— Deci, hai să vedem dacă am înțeles corect: mama ta a fost primul vampir de pe pământ. Ea este motivul pentru care vampirii obișnuiți ard la soare, sunt vulnerabili în fața lemnului și nu pot intra neinvitați în locuințele oamenilor. De asemenea, este singurul vampir din istorie despre care se știe să fi născut copii. Ai o soră, care este cea mai puternică vrăjitoare din Univers și este, totodată, perechea Celui Întunecat. Această vrăjitoare atotputernică a omorât-o pe mama ta – și pe a ei – pentru că aceasta din urmă voia să creeze o întreagă rasă de vampiri indestructibili ca să conducă lumea. Te rog, spune-mi dacă am omis ceva.

Victor râse încet și dădu din cap:

— Cred că ai făcut un rezumat destul de cuprinzător.

— Înțeleg, spuse ea și mai bău puțin.

— Ți-am povestit toate astea ca să te fac să pricepi că, dacă va fi nevoie, avem un aliat

puternic. Unul foarte puternic.

— *Tu* ai un aliat puternic. Dacă sora ta este vrăjitoare, și ea va dori să protejeze echilibrul. Poate că-i pasă de tine, dar ce te face să crezi că pe mine dă doi bani?

— Ce-ar fi s-o întrebăm chiar pe ea? spuse Victor. La urma urmei, mi-a spus că-mi va veni mereu în ajutor. Că nu trebuie decât s-o chem.

— Și cum o invoci pe cea mai puternică vrăjitoare din lume?

El ridică din umeri:

— Presupun că... aș putea s-o strig? Aurora!

Nu se întâmplă nimic, așa că o strigă din nou, dar mai tare. Tot nimic.

Pentru o clipă, Victor păru descumpănit; când Aurora îi spusese că avea să răspundă mereu la chemarea lui, nu-i trecuse prin minte s-o întrebe ceva foarte simplu: cum putea să dea de ea? Îi veni o idee.

— Ai spus că pecetea sângelui e cea mai puternică, așa-i?

— Da, dar...

— Aurora și cu mine suntem frați. Gemeni, chiar. Avem același sânge. O să încerc ceva.

Victor goni până la birou de unde reveni cu o scrumieră mare, pentru trabucuri, pe care o puse pe măsuta de cafea.

— Victor, ce faci?

— Ai răbdare. Poate că o să meargă.

Vampirul își mușcă încheietura și o ținu deasupra scrumierei goale:

— Aurora, ascultă chemarea sângelui tău. Te rog. Am nevoie de tine, soră.

Păru că picăturile stacojii care căzuseră în vasul de porțelan au luat foc. O flacără orbitoare izbucni din scrumieră, făcându-i pe cei doi vampiri să-și acopere ochii și să-și dezvelească, instinctiv, colții. Flacăra se stinse repede și, când se uitară din nou, vrăjitoarea micuță și roșcată stătea în mijlocul livingului lui Victor și zâmbea.

— Mă bucur să te revăd, frate.

CAPITOLUL 31

— Mia, știu că dormi în mașină de mult. Ar fi... ar fi în regulă să te invit la hotelul meu?

Fata pufni ironic, sprijinită de portbagajul mașinii care-i fusese casă în ultimele luni:

— Credeam că doar cei ca tine au nevoie de invitație.

Jason zâmbi – glumea cu el, ceea ce însemna că se simte mai relaxată în preajma lui.

— Ei, și oamenii trebuie invitați; altfel, cred că se cheamă „pătrundere prin efracție” și sunt destul de siguri că e ilegală.

— Corect. Dar dacă ți se face poftă de vreo gustare nocturnă? De unde știu că n-o să fiu eu aia?

Vampirul o privi, șocat:

— Mia! Niciodată în viața ta să nu mai spui asta. Niciodată n-aș putea să... Cum de te poți gândi măcar...

— Calmează-te. Știu, știu: țelul tău este să mă aperi pe mine. Dar pe bune acum, dacă mă julesc la un deget sau ceva? Asta nu ți-ar stârni foamea? Și dacă da, ai fi în stare s-o controlezi? Sau vederea sângelui te-ar transforma în...

Nu termină fraza, dar el înțelese:

— Într-un monstru? Nu cu tine. Niciodată cu tine. În privința asta poți să ai încredere în mine. Acestea fiind spuse, tot ce-mi rămâne e să sper că n-o să mă înjunghii *tu* cu vreun țăruș în somn.

Mia se sufocă de indignare:

— Cum să fac așa cev...

— Aha, vezi? Te jignește simplul fapt că am adus asta în discuție.

Jason se apropie de Mia, îi cuprinse obrazii în palme și o sărută pe frunte:

— Iubito, chiar cred că singura noastră șansă e să avem încredere unul în celălalt. Așa că te mai

întreb o dată: n-ai vrea să mai dormi și într-un pat adevărat?

Mia se uită în ochii lui. Neacoperiți de ceața aceea stacojie, rămăseseră aceiași pe care îi știa. Pe care îi știuse toată viața. În ei era căldură, grijă și... iubire. O vedea acolo, arzând la fel de viu cantotdeauna. Da, chiar și ne-mort, bărbatul din fața ei era tot el. Jason. Jason al ei.

— Da. Bine. Sper că nu dormi atârnat cu capu-n jos.

Râzând, Jason îi deschise portiera din dreapta și întinse mâna, așteptând cheile mașinii. Când i le dădu, propria ușurare o luă prin surprindere pe Mia. Era plăcut să nu mai fie obligată să-și conducă toată ziua prin oraș așa zisa casă. Singură.

*

— Soră.

Aurora îl îmbrățișă pe Victor și își așeză puțin capul pe umărul lui. Apoi se întoarse și îi oferă un zâmbet prietenos Varekăi, care o privea înmărmurită.

— Ea, draga mea Aurora, este Vareka. Eu sunt creatorul ei, iar ea a fost mereu iub-

— O, dar știi cine este. Mă bucur să ne întâlnim în sfârșit, spuse Aurora.

Se apropie de femeia-vampir și o atinse ușor pe umăr, trimițându-i fiori pe șira spinării.

În secunda în care se atinseră, vrăjitoarea închise ochii, încruntată:

— Mintea îți este apăsată de multe poveri.

Cu sprânceana ridicată, Vareka se smulse din atingerea Aurorei:

— De unde știi asta? Și cum adică „ne întâlnim în sfârșit”?

Vrăjitoarea se așeză unde stătuse Victor mai-nainte și îi făcu semn femeii din fața ei să ia loc.

— Chiar și de lângă Cel Întunecat, mereu mi-am vegheat fratele. Nu că ar fi avut nevoie de protecția

mea, dar îmi place să-i urmăresc întreprinderile, deși nu sunt mereu de acord cu ele. Drept e că are la dispoziție o veșnicie ca să facă greșeli și să învețe din ele. Așa cum a făcut și cu tine.

Ochii Varekăi se înroșiră:

— Spui că eu sunt o greșeală?

Aurora ridică mâinile, să se apere:

— Nu, dimpotrivă. Ceea ce a făcut el, felul în care te-a îndepărtat, încercarea lui de a te transforma în ceva ce nu ești, *aceea* a fost o greșeală. Dar cred că ați învățat amândoi din asta. Să-ți răspund la prima întrebare: când te-am atins, gândurile tale mi s-au dezvăluit. Și le-am văzut pline de griji.

— De fapt, acesta este motivul pentru care te-am făcut să-ți dai osteneala de a traversa lumile ca să vii aici, spuse Victor.

— Nu e nicio osteneală. Îmi era dor să vorbim. Cu ce pot să fiu de folos?

— Vrăjitoarea care a transformat-o pe Vareka... A spus că va trebui plătit un preț.

Victor îi povești surorii lui ce-i spusese Vareka; până la final, trăsăturile Aurorei se înăspiră. Își îndreptă spatele și se uită în ochii Varekăi:

— Înțeleg că această femeie îți este prietenă, așa-i?

— Da, îmi este. De fapt, de curând mi-a zis că mă vede ca pe o soră, ca pe sora pe care a trebuit s-o sacrifice ca să devină nemuritoare. Cred că asta ne face mai mult decât prietene.

— Mă tem că da, murmură Aurora.

Victor se aplecă spre ea:

— Te *temi*? De *ce*?

Vrăjitoarea strânse din buze și tăcu; apoi, se lovi ușor peste coapse și sări în picioare:

— Trebuie s-o văd.

Victor și Vareka se uitară nedumeriți unul la altul și întrebară în același timp:

— Pe cine?

— Pe vrăjitoarea voastră. Acum.

Victor aruncă o privire spre pendula antică din încăpere:

— E toiul nopții, nu știu dacă...

Aurora râse și-și dădu ochii peste cap.

— Of, dragul meu frate. M-ai adus de pe tărâmul Celui Întunecat ca să-mi ceri ajutorul, iar acum ai îndoieli dacă se cade sau nu să trezești o vrăjitoare?

— Are dreptate, spuse Vareka.

Își scoase telefonul și îi scrisese Dragăi: «ești acasă?»

Răspunsul veni pe loc: «Da. Ce s-a întâmplat?»

«Stai acolo. Vin să vorbim.»

— Putem merge, spuse ea cu voce tare.

— Arată-ne drumul, răspunse Victor.

Își luă sora în brațe și-i făcuse semn Varekăi s-o ia înainte. Era mult mai eficient să-și folosească viteza de vampiri decât să cheme o limuzină.

— Ce... cine...

— Bună seara, Draga. El este Victor. Sau Invictus, așa cum i se spunea demult, când m-ai transformat pentru el. Iar ea este sora lui. Te rog, invită-l înăuntru; avem de vorbit.

Încurcată la-nceput, Draga își reveni rapid:

— Înțeleg. Ei, bine, te rog să mă ierți, dar nu te voi invita, Victor. Aceeași regulă se aplică și în cazul surorii tale. Sunt sigură că înțelegeți de ce.

El dădu din cap, puțin iritat, dar nu putea decât să se conformeze. Și chiar înțelegea: aceasta era prima oară când se întâlneau iar vrăjitoarea nu știa care-i sunt intențiile. De fapt, nici el nu era prea sigur.

Aurora îi zâmbi liniștitor și o urmă pe Vareka înăuntru, pe lângă vrăjitoarea uimită.

— Cum de ai putut să...

— O, eu nu sunt vampir, explică Aurora, inocentă.

— Dar ești sora lui, deci cum de...

Draga o privi dintr-o parte și se înecă atunci când înțelese:

— Și tu ești vrăjitoare, așa-i?

— Da, sunt. Scuzele mele, nu am fost prezentate cum trebuie. Numele meu este Aurora, spuse ea, întinzându-i mâna.

Fără să-și dea seama, Draga o atinse; când simți vibrația energiei și se retrase, era prea târziu. Aurora se uitase deja în mintea ei.

— De ce ai venit, de fapt, Vareka? o întreabă Draga, simțind cum furia începe să-i cuprindă stomacul, ca un jărat. De ce ai adus cu tine o altă vrăjitoare?

Înainte ca femeia-vampir să apuce să răspundă, interveni Aurora:

— Nu mai vorbisem cu fratele meu de o sută de ani. Literalmente. Și, când mi-a spus că o vrăjitoare a reușit să creeze o ființă aidoma lui, am fost uimită. Am vrut să mă conving că există într-adevăr o femeie atât de puternică, cineva care poate folosi meșteșugul în feluri la care mulți nici nu visează.

Draga îi aruncă o privire subțire; nu credea o iotă, dar se hotărî să intre-n joc:

— Mulțumesc. Atunci când Vareka a venit prima oară la mine să-mi ceară asta, am alungat-o, i-am cerut să mai aștepte. M-am gândit că într-un an se pot întâmpla multe. Poate că se despărțeau, poate că se răzgândea ea... Dar era de neclintit. Așa că, atunci când s-a întors, a trebuit să fac ce-i promisesem. În afară de asta, era așa de îndrăgostită de fratele tău, încât ar fi fost păcat să las să se piardă o asemenea iubire.

— Dar spune-mi – pot să mă așez? întreabă Aurora, relaxată, apoi se trânti pe un scaun de la masa din living – spune-mi, cum ai făcut-o? Mi s-a povestit că Vareka a fost pur și simplu transformată-n scrum, apoi a renăscut ca vampir. Unul indestructibil. Cum ai legat-o de lemn și de Piatra Lunii?

Draga se uită la femeia-vampir: rămăsese lângă ușă și de acolo urmărea, ușor nedumerită, joaca de-a șoarecele și pisica a celor două vrăjitoare.

— Vareka, vino, stai cu noi. Vrea cineva ceva de băut? Eu, una, aș vrea, spuse Draga și porni spre bucătărie.

Voia să câștige puțin timp.

— Nu, șopti Aurora aproape imperceptibil, dar auzul Varekăi prinse acel cuvânt.

— Nu, Draga, mulțumim. E oricum foarte târziu, nu vrem să te deranjăm mai mult decât am făcut-o deja, spuse vampirul.

Draga reveni cu o carafă cu apă și trei pahare:

— Ei, să fie aici, în caz că vi se face sete.

Le lăsă jos și netezi fața de masă – gestul care o trăda când era neliniștită, lucru pe care Vareka îl învățase demult.

— Te întrebasesm ce vrajă de legare ai folosit când ai transformat-o, spuse Aurora, fără să-i dea timp de gândire.

— Ah, da. I-am dat să înghită pulbere de Piatra Lunii și am omorât-o cu foc de la țărushi din lemn. Am spus o incantație ca să integrez acele elemente în corpul ei și... ei, bine, cred că știi restul poveștii.

— Da, știu. Băuse sângele lui Victor înaintea ritualului. Dar cu ce s-a hrănit după aceea? Știi tu, pentru ca transformarea să se desăvârșească?

Draga ezită, iar palma i se mișcă mai rapid pe plușul de pe masă. Vareka se încruntă: de ce era vrăjitoarea atât de agitată?

— Sânge, desigur, răspunse Draga.

— Sânge de om, îmi închipui?

— Firește. Dar era atât de lihnită încât a trebuit să-i dau o oaie întreagă de la care să bea. Nu știu dacă realizezi cât de înfometați pot fi vampirii nou-născuți imediat după-

— Al cui sânge?

— Ce vrei să spui?

Deși nu era vampir și irișii nu i se înroșeau, privirea Aurorei părea a unui animal de pradă atunci când sfredeli ochii alunecoși ai Dragăi:

— Al cui sânge l-a băut Vareka atunci când și-a revenit?

— De ce e atât important?

Vrăjitoarea părea încolțită.

— Al cui sânge l-am băut, Draga? De la cine m-am hrănit prima oară? întrebă Vareka, aplecându-se în față și uitându-se la vrăjitoare de parcă n-o mai văzuse până atunci.

Conștientă că, fără să vrea, îi dăduse deja acea informație Aurorei, Draga nu găsi că avea rost să nege:

— Pe-al meu! Sângele meu l-ai băut când te-ai ridicat din cenușă!

De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, Aurora îi dăruie Dragăi cel mai dulce zâmbet din lume:

— Foarte frumos din partea ta. S-o transformi, apoi să-i oferi sângele tău... Un gest plin de bunătate.

Neștiind cum să reacționeze, Draga îi răspunde cu un zâmbet șters:

— Ei, au fost doar câteva picături, cât să finalizez ritualul.

— Chiar și așa, ai fost generoasă.

Încă zâmbind, Aurora se întoarce spre Vareka și o strânse de mână:

— Voi două aveți același sânge. Practic, asta vă face rude.

Ceva nu-i sună bine femeii-vampir, dar nu-și dădea seama ce anume. Adâncită în propriile gânduri, nu observă tresărirea Dragăi; dar Aurora o văzu.

— Cred că ți-am răpit destul timp. În plus, trebuie să mă întorc de unde am venit. Mulțumesc pentru ospitalitate și pentru că mi-ai spus această poveste uimitoare. Ești prea bună, spuse Aurora ridicându-se și îndemnând-o pe Vareka să facă la fel.

— Da, mulțumim, Draga. Aurora a fost pur și simplu fascinată de tine când a aflat ce ai făcut pentru mine și a insistat să te cunoască. Nu poate rămâne cu noi multă vreme, așa că a trebuit să ne grăbim. Mulțumim încă o dată.

— Cu mare bucurie. Mi-ar fi plăcut să putem vorbi mai mult; am și eu niște întrebări. De pildă, cum de tu...

— Ei, cred că e bine ca fiecare vrăjitoare să aibă câteva secrete. Eu nu te-am întrebat cum de ți-ai păstrat tinerețea, nu? o întrerupse Aurora, făcându-i cu ochiul.

Cele două femei – vrăjitoare și vampir – ieșiră din casa Dragăi; aceasta din urmă rămase în mijlocul încăperii, cu mintea gonind. Da, plata se apropia de termen.

— De ce era atât de importantă originea sângelui? întrebă Victor când ajunseră cu toții înapoi, în mansardă.

— Normal că ai auzit, chicoti Aurora. Păi, așa cum i-am spus și acelei, femeii, ea și Vareka au același sânge. În cazul vampirilor obișnuiți nu contează de la cine se hrănesc imediat ce sunt transformați, dar în cazul ei e foarte important.

— De ce? întrebă Vareka cu glas obosit, sorbind cu înghițituri mici sângele pe care Victor i-l turnase într-un pahar.

Acea seară o epuizase. Era obișnuită să dețină controlul și, în ultimele ore, nu făcuse altceva decât ce-i spusese alții. Pentru ea era năucitor și obositor în același timp.

Aurora se lăsă pe vine în fața femeii-vampir și-i luă delicat mâinile într-ale ei:

— Draga mea, tu ești ceva ce nu ar trebui să fie. Și nu o spun cu gând rău sau judecată. E un fapt. Nici n-aș visa să te judec, de vreme ce eu însămi sunt o abominație după legile naturii, ale omului și ale zeilor. Știi cum am venit pe lume fratele meu și cu mine?

— Da, mi-a spus Victor astă seară.

— Atunci știi și că suntem rezultatul unei vrăji foarte puternice și foarte întunecate.

— Da.

— La fel și tu. La fel și Draga.

Vareka se-ncruntă și scutură din cap:

— Ce vrei să spui?

— Înțelegerea făcută de tatăl nostru cu Cel Întunecat ne-a făcut veșnici. Indestructibili. Mai întâi pe mine. Fiindcă eu eram ce-și dorea Cel Întunecat. Victor trebuia să fie un dar pentru mama noastră, doar că ea nu a știut să-l primească; dar asta e altă poveste. Echilibrul care a fost stricat la-nceput, când am fost creați, a fost restabilit când eu mi-am acceptat soarta. Eu sunt lumina de care are nevoie întunericul. Mi-am înțeles și asumat rolul ce mi-a fost încredințat. Dar, când Draga s-a vrut nemuritoare, și ea a folosit magia neagră. Numai că ea nu a făcut o înțelegere ca să re-creeze echilibrul. Nu avea cum. Când am atins-o, am văzut că, într-adevăr, și-a ucis propria soră ca să îndeplinească ritualul. Această vrajă este puternică și o leagă de darul nemuririi, dar, în timp, puterile ei vrăjitoarești scad. Ca să le întărească, trebuie să îndeplinească iar ritualul.

— Ce? Dar cum ar putea? E mai bătrână decât noi. Nu se poate să mai aibă rude. Are vreun iubit, Vareka? întrebă Victor.

— Nu, din câte știu eu. Dar, Aurora, am tot vrut să te întreb ceva: de ce mi-ai spus să nu beau din apa ei?

Aurora ridică din umeri:

— Nu aveam de unde să știu cu siguranță, dar putea să fi vrăjit-o cumva, ca să te afecteze pe tine. Sau pe mine.

Vareka părea năucită:

— Poftim? De ce ar face una ca asta?

Vrăjitoarea oftă:

— Pentru că acea femeie nu îți este prietenă. Gândește-te: aveți același sânge. Practic, sunteți

rude. Nu pricepi, Vareka? Tu ești noua ei *soră*.

CAPITOLUL 32

Mia făcuse un duș – era așa de bine să facă asta în intimitatea și confortul unei băi de hotel decent, și nu în vreun motel plin de mușegai sau în vreo baie publică – și se strecurase în pat, unde Jason o aștepta deja, cu ochi ce sclipeau ca nestematele în lumina slabă a veiozelor de pe noptiere. Se simțea privită, deși se întinsese cu fața în sus și încerca să nu se uite la el.

— Sper că nu regreti deja că mi-ai acceptat oferta, spuse el, doar pe jumătate în glumă.

— Depinde. Vampirii sforăie?

Jason râse:

— Nu. Asta e unul dintre avantajele faptului că nu respirăm.

Fata se întoarse spre el; nu-și dăduse seama până atunci.

— Ce?!

Jason se propti într-un cot și zâmbi amuzat:

— Nu respirăm, nu ne bate inima și nu digerăm hrana, ci o dezintegram instantaneu. Pe scurt, totul este intact în noi, doar că nu mai funcționează.

Sprâncenele Miei se arcuiră involuntar, trădându-i curiozitatea. Roși. El râse iar:

— Nu, *aia* funcționează. Și e... Pot să spun doar că sexul e cu totul și cu totul altă treabă când ești vampir.

Dintr-odată, Mia păru rănită.

— Serios? Ai făcut...

Jason se uită în jos și încuviință:

— Da. Dar, în apărarea mea, mai ales în cazul unui vampir nou născut, când vezi o femeie nu ești sigur dacă vrei s-o muști sau să i-o tragi. Așa că... am făcut și una, și alta. Din fericire, am reușit să mă controlez suficient cât să n-o omor.

Mia nu spuse nimic, dar întoarse capul. Nu voia ca Jay să vadă că plângea. Cum putuse să facă așa ceva? De când îl crezuse mort, nu putuse nici

măcar să se gândească la alt bărbat, darămite să se și culce cu cineva. Jurase să-l răzbune, renunțase la tot, iar el...

— Hei.

O atinse ușor pe păr.

— Nu plânge. Te rog... } mi pare rău, ți-am spus că a fost ceva...

— Cine era? întrebă Mia, trăgându-și nasul.

— Nu a contat.

— *Cine* era? repetă ea întrebarea, întorcând spre el ochi la fel de scânteietori ca ai lui.

— O femeie oarecare dintr-o stație de TIR-uri. O prostituată, presupun. N-o văzusem niciodată și n-am mai văzut-o după aceea. Am silit-o să uite și mi-am văzut de ale mele. Pur și simplu... mă rog, n-are importanță.

— Pur și simplu ce?

— Nimic, dacă-ți spun o să te superi și mai tare. Nu trebuia să deschid subiectul.

— Pur și simplu ce, Jason? șuieră Mia printre dinți.

Jason îi cercetă fața, mușcându-și buzele:

— Pur și simplu semăna un pic cu tine. Uite care-i treaba: îmi lipseai, Mia. Eram umbra ta. Te urmam peste tot, tot timpul, te vedeam, dar nu te puteam atinge... iar asta mă scotea din minți. Și când am văzut-o... am crezut că pot să-mi păcălesc dorul de tine.

— Ai reușit? întrebă ea cu voce plată, fixând cu privirea un punct oarecare de pe tricoul lui.

El scutură din cap:

— Nu. Tot mi-a fost dor de tine. Încă îmi e.

Mia ridică ochii spre ai lui. Acesta era un vampir. O creatură ne-moartă. Un monstru care se hrănea cu sânge omenesc. Un cadavru viu. Unul cu piele rece, ochi calzi și buze moi. Ochii care se uitaseră în ai ei când îi spusese prima oară că o iubește. Buzele care-i dăruiseră primul lor sărut. Acesta era un vampir.

— Și mie mi-e dor de tine, Jay.

Se aplecă puțin în față iar el îi veni în întâmpinare. Jason o sărută ușor pe buze, apoi se dădu puțin înapoi:

— Te iubesc, Mia. Asta nu s-a schimbat. Și n-o să schimbe niciodată.

Ea dădu din cap, apoi îi cuprinse gâtul cu brațele și-l trase mai aproape. Da, era tot Jason. Jason al ei. Și avea să-l revendice din nou.

*

Vareka înghețase, incapabilă să vorbească sau să clipească măcar. O făcu Victor:

— Deci tu spui că...

— Da, frate. Chiar asta spun. Draga și-a făcut o soră nouă pe care s-o sacrifice oricând ar avea nevoie. În apărarea ei, pot spune că nu cred că s-a gândit la asta dinainte, dar când s-a ivit ocazia, în persoana unei fete îndrăgostite până peste cap de un gladiator fără de moarte, a profitat.

— Și cum mă poate ucide? Și eu sunt nemuritoare.

Vocea Varekăi suna atât de îndepărtat și straniu, încât îi făcu să tresară pe amândoi frații. Aurora îi explică:

— Țărușul cu Piatra Lunii pe care l-a copiat după cel pe care Aleppa l-a folosit ca să-l transforme pe Victor. Aceea este arma ei. A mințit când ți-a spus că nu conține magie. Doar că e un alt fel de magie decât cel la care te-ai fi așteptat.

Femeia-vampir își îngustă privirea:

— Vrei să zici că de-a lungul secolelor eu am crezut-o pe Draga prietenă, iar ea, în tot acest timp, mi-a fost dușman de moarte?

Aurora trecu în spatele Varekăi și o cuprinse cu brațele, vorbindu-i blând, ca și cum ar fi încercat să aline un copil tulburat:

— Îmi pare rău. Nu aveai de unde să știi. Ai avut încredere în ea; și nu ți-a dat motive să nu ai.

În fond, ea e cea care te-a făcut scrum și te-a readus la viață.

Da. Avusese încredere în Draga. Încrederea – asta fusese neajunsul ei. Singurul ei neajuns. Dar asta avea să înceteze. Vareka sări în picioare și începu să măsoare camera cu pași apăsați.

— Și-acum? Ce fac? Stau și aștept să-mi înfigă țarușul acela în inimă?

Victor și Aurora se uitară unul la altul, apoi Aurora vorbi:

— Te rog, așază-te. Îți voi spune ce-ai de făcut.

*

Mia stătea întinsă, în întuneric. Se simțea amorțită și exaltată în același timp. Jason avusese dreptate: totul se petrecea altfel acum între ei. Dacă ea se simțise atât de bine, nici nu-și putea imagina cum îi fusese lui. Știa că el se stăpânise. Mult. Era evident că-l înspăimânta gândul că ar putea s-o rănească. Tot evident era că făcuse eforturi uriașe să n-o muște; așa că, acum, își potolea foamea cu o pungă de sânge dintre cele pe care le ținea în minibar.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta în fața ta, dar chiar mi s-a făcut „poftă de o gustare”, cum ai zis, se scuză el, aproape jenat.

— Nu-i nimic, înțeleg. Cel puțin bei dintr-o pungă, nu dintr-un om.

— Păi, cei mai mulți așa facem. E mai... sigur, răspunse, dezlipindu-și cu zgomot buzele de pe tubul de plastic.

Mia se gândi puțin, apoi întreabă:

— Cum e?

— Cum e ce?

— Când bei sânge.

— Mia, eu...

— Nu, spune-mi, îi ceru ea.

Se ridică din pat cu cearșaful pe umeri și i se alătură la măsuta de lângă geam:

— Chiar vreau să știu. Mi-ai promis că o să mă ajuți să înțeleg.

Jason se încruntă și aruncă punga goală în coșul de gunoi.

— Cum să-ți spun... E o euforie pe care nu ți-o poate da niciun drog. Cel mai bine te simți când bei direct din venă, dar și pungile sunt bune când ți-e foame.

— Ai zis că sângele tău vindecă. Am și văzut ce minune a făcut cu puștiul ăla. Are alt gust decât sângele de om?

Jason ridică din umeri:

— Sincer, nu știu. S-a-ntâmplat să-mi ajungă pe limbă sângele meu, dar n-am băut niciodată, nu cât să-mi dau seama. Iar ce-mi amintesc de când eram om și beam câte o picătură de sânge de vampir, așteptând să fiu transformat, nu e relevant. Acum, că mă gândesc, nu sunt sigur dacă mă simțeam cum mă simțeam din cauza adrenalinei provocată de toată situația sau din cauza a sângelui, dar cred că avea gust bun. Ciudat, dar bun.

Mia se uită fix la el, cu ochi mijiți, mușcându-și buzele.

— Ce-i? Te-am oripilat? o întrebă, arătând spre punga din coș. Îmi pare rău, dar trebuia să mă hrănesc.

Fata scutură din cap:

— Nu, nu m-ai oripilat. Deloc. Dimpotrivă.

De data asta, el o privi ciudat:

— Ce vrei să spui?

Mia înclină capul, iar cuvintele îi zburară de pe buze înainte să apuce să le proceseze:

— Sunt curioasă. Pot să gust?

Jason făcu ochii mari:

— Ce?!

— Eu...

Ce dracu' fac? Pe bune, chiar vreau să beau sânge de vampir? Eu? Să beau sânge?

— Vreau să beau din sângele tău.

— Mia, asta nu e...

— Ce? Ce nu e? O glumă? Un joc? Crede-mă, Jason, sunt perfect conștientă. Dar dacă tot e să trăiesc cu chestia asta, măcar să am experiența completă.

— Ești sigură?

— Foarte.

Aruncându-i Miei o ultimă privire, Jason își înfipse colții în încheietură și i-o întinse, încet. Imitându-i ritmul, fata puse ambele mâini pe brațul lui și și-l apropiă de buze, cu ochii în ochii lui injectați.

Buzele ei atinseră ușor pielea lui răcoroasă, apoi închise ochii și gustă sângele. Nu era diferit de al ei, pe-al cărui gust îl știa de când i se-ntâmplase să-și muște interiorul obrazului, de pildă. Dar senzația... senzația de a bea sângele unei alte ființe era incredibilă.

Ar fi trebuit să-i fie rușine că simțea ce simțea. Era un lucru greșit din atât de multe puncte de vedere... Și totuși, simțea că nu greșește. Se simțea extraordinar. Puternică, întremată, cu energiere încărcată la maximum. Simțea că poate să facă orice. Că poate să *fie* orice.

Chiar și vampir.

*

— Asta este singura cale? întrebă Vareka, cu glas tremurat și cu ochii stacojii înecați în lacrimi de furie.

— Mă tem că da, răspunse Aurora. Vrajitoarea ta avea dreptate într-o singură privință: pecetea sângelui e cea mai puternică. Și mereu există un preț ce trebuie plătit.

Vareka încuviință, privind undeva peste creștetul Aurorei și al lui Victor. Acesta din urmă veni în fața ei și-i mângâie obrazul:

— Iubirea mea, n-aș suporta să te pierd din nou. Trebuie să faci ce este de făcut. Ce numai tu poți face.

— Știu asta acum, spuse ea privindu-l, în sfârșit. Doar că...

— Șșș... șopti el, strângând-o la piept. O să fiu lângă tine tot timpul. Ți-am promis că o să fac tot posibilul să răscumpăr iubirea pe care am pierdut-o în veacurile cât am stat departe; tot ce s-a întâmplat în noaptea asta e doar primul pas.

— Vorbește serios, spuse Aurora. N-am petrecut mult timp împreună, e adevărat, dar îmi cunosc fratele. Dacă există o singură persoană pe pământ în care să poți avea încredere, el este. Da, a făcut greșeli. Dar, așa cum am mai spus, a învățat din ele. Pot doar să sper că și tu.

CAPITOLUL 33

— D!

— Vai de capul meu, Venice! Acum ce mai e? Cumva tocmai ți-ai dat seama că, deși ești vampir, faci umbră, sau ce?

Walker era la biroul lui de acasă, lucra. De fapt, nu-l deranja că fusese întrerupt; chiar deloc. Ba chiar îi plăcea entuziasmul tot mai mare al lui Venice, stârnit de fiecare nouă descoperire despre ea însăși. În egală măsură îi plăcea s-o și tachineze pentru asta.

— Nu fi nesimțit, se bosumflă ea. M-au sunat de la televiziune, vor să devanseze filmările.

Fata își dădu ochii peste cap când îi văzu nedumerirea:

— Serialul cu vampiri, ăla în care trebuie să joc, începe mai devreme decât anunțaseră inițial. Trebuie să fiu în LA săptămâna viitoare.

— A, ce tare! Bravo, V! Bravo. Trebuie să-i dau bătaie ca să termin ce am de făcut pe aici mai repede decât planificasem.

Venice deveni serioasă și-și trase umerii în spate, cu mâinile-n șold:

— Ce vrei să spui?

— Păi, trebuie să termin ce am în lucru ca să fiu liber și să pot veni cu tine.

— De ce?

— Cum adică, de ce? întrebă Walker, complet năuc. N-ai zis că pleci în LA săptămâna viitoare?

— Tocmai. *Eu* plec.

Înțelegând în sfârșit, Drake se aplecă în față, cu coatele pe birou; o privi dintr-o parte, cu ochi mijiți:

— Nu mă vrei acolo?

— N-ai încredere să mă lași singură?

Bărbatul pufni și-și frecă fața cu palmele:

— Ba am încredere în tine, Venice. În mine cred că n-am.

Se ridică și ocoli încet biroul, până când ajunse suficient de aproape ca să-i ridice ușor bărbia și să se uite în ochii ei mânioși, acum stropiți cu puncte roșii:

— Ai zis că eu sunt persoana ta. Păi, cred că treaba asta funcționează în ambele sensuri, pentru că eu sigur simt că tu ești persoana mea. N-am avut niciodată pe cineva de care să am grijă – nu, nu spun că tu ai nevoie ca cineva să aibă grijă de tine, explică el, înainte ca ea să poată protesta. Dar n-am avut niciodată pe cineva *așa*. Și n-am știut niciodată că am *nevoie* de asta.

Se așează pe marginea biroului și o trase lângă el:

— Poate că de-asta m-am străduit atât să rezolv problema cu fata aia fără să trebuiască s-o omor. Când am văzut-o prima oară, Mia avea ceva care o făcea să pară o păpădie într-o carapace de împrumut. Și nu, nu pentru că voiam să i-o *trag*, dacă tot mai crezi asta. Toată puterea pe care o am acum, în versiunea asta a mea, nouă și îmbunătățită – are nevoie să se „adune” undeva. Are nevoie de direcție. De concentrare. Trebuie să fie folosită într-un fel bun. Și, când spun că vreau să am grijă de tine, nu o fac ca să-ți reduc importanța, ba dimpotrivă. Nu știu dacă are sens ce spun.

Se opri.

— Are?

Ochii lui Venice se împlânziseră, iar buzele i se arcuiseră într-un zâmbet:

— Are.

Fata se ridică și începu să se plimbe prin cameră:

— Știi, de mine n-a avut nimeni grijă, niciodată. M-am obișnuit așa de tare să fac asta singură încât, ori de câte ori aud că cineva se oferă, mă gândesc că fie are vreun motiv ascuns, fie își închipuie că nu-s îndeajuns de bună. Cred că am auzit cuvintele astea, ultimele, de prea multe ori înainte să plec de-acasă, așa că mi s-au înfipt bine în minte.

— Hei.

Ea-l privi întrebător.

— *Ești* îndeajuns de bună. Dar ai dreptate, chiar am un motiv ascuns. Și o mărturisire.

Venice se încruntă dar nu spuse nimic. Drake se opri și-și mușcă obrazul, ca să nu râdă de mutra ei confuză; apoi se aplecă spre fată, cu buzele lipite de urechea ei, și-i șopti:

— N-am fost niciodată pe un platou de filmare.

— Vaco, râse ea, lovindu-l peste umăr. Chiar mă păcăliseși o secundă.

— Sper să te păcălesc pentru mai mult de-atât, chicoti Walker, luând-o în brațe și sărutând-o pe creștet.

*

— Trebuie s-o faci cât mai curând. Vizita noastră de-azi noapte trebuie să-i fi dat de înțeles vrăjitoarei că bănuiești ceva, spuse Victor, alăturându-i-se Varekăi la fereastră, cu două cani pline cu sânge proaspăt încălzit. Aurora plecase după ce dăduse instrucțiuni clare și detaliate despre ce anume trebuia făcut cu Draga.

Femeia-vampir luă cana din mâna lui și se uită absentă la răsăritul care colora clădirile înalte ale orașului în tonuri aprinse de galben, portocaliu și roșu.

E ca un rug. Sau ca o baie de sânge. Hm: în fiecare dimineață, soarele pare să se nască dintr-o baie de sânge, pe un rug. Niciodată nu m-am gândit la asta.

— Vareka?

— Iartă-mă, admiram răsăritul. E ciudat cum observăm cu adevărat anumite lucruri abia când realizăm că s-ar putea să le pierdem.

— Despre ce vorbești? Ce anume ești tu pe cale să pierzi?

Ea zâmbi și arătă spre cerul colorat:

— Asta. Totul. S-ar putea să *mor*, Victor, n-are sens să ne prefacem că nu există această posibilitate.

El își trânti cana pe pervaz iar stropii stacojii săriră în toate direcțiile; o apucă de umeri, forțându-o să se întoarcă spre el:

— Niciodată, dar niciodată să nu mai spui asta! Știi ce ai de făcut și ești îndeajuns de puternică s-o faci. Trebuie doar să fii mai iute decât ea. Și mai vicleană.

Victor se opri, așteptând ca ea să-i spună că are dreptate, că avea să supraviețuiască amenințării silențioase a unei trădătoare. Dar ea strânse din buze și tăcu, așa că vorbi tot el:

— Ascultă, încă îmi aduc aminte ce mi-ai spus înainte de lupta în care aproape că am fost ucis, lupta după care mama mea m-a transformat în ce sunt azi. Mi-ai spus că soarta ne e scrisă în nume. Și s-a dovedit că ai dreptate.

Femeia râse amar:

— Da, dar dă-mi voie să-ți amintesc că numele meu nu este Invicta.

El scutură din cap, mângâind-o pe păr și aranjându-i o şuviță după ureche:

— Nu are importanță; tu ești Vareka. Cea liberă, cea care nu poate fi legată. Nici de o frânghie, nici de o vrajă, și cu siguranță nici de o bucată de lemn. Trebuie să-ți amintesc că te-ai lăsat arsă de vie ca să fii ca mine? Ei, draga mea, ai reușit: și tu ești indestructibilă. Privește asta ca pe propria ta luptă de gladiator. La final, eu voi fi acolo să te ovaționez.

*

Jason cuprinse talia Miei cu brațele. Ea tresări, dar nu pentru că s-ar fi speriat, ci pentru că era atât de adâncită în gânduri încât uitase că nu e singură.

— Bună dimineața, frumoaso, îi șopti el la ureche.

Zâmbi:

— Bună dimineața, Jay.

— Ce faci?

Ea ridică din umeri și-i acoperi mâinile cu ale ei:

— Nimic... mă gândesc.

— La ce?

— La toate, cred.

Mâinile lui urcară spre umeri, pe care începu să-i maseze încet:

— Ai regrete?

Mia se întoarse spre el, încruntată:

— Despre ce vorbești? Ce să regret?

— Asta... Pe noi.

Fata cuprinse fața vampirului, trasând linia pomeților lui cu vârful degetelor, și-l privi în ochi:

— Jay... N-aș putea regreta niciodată ceva care are legătură cu tine. Da, a fost un șoc pentru mine, recunosc. Dar cine n-ar fi fost șocat? Acum, cred că pur și simplu mă bucur că ești viu.

El râse:

— Păi, tehnic vorbind, nu...

— Da, știu. Încetează cu detaliile tehnice, nu despre ele vorbesc. Dar eram convinsă că n-o să te mai văd niciodată. Că n-o să-ți mai aud vocea, că n-o să te mai ating, că n-o să mai fiu lângă tine. Nu pe lumea asta, cel puțin. Îți simțeam prezența numai când mă gândeam cum să-ți răzbun moartea. Știu ce voiai să zici adineauri. Știu. Dar...

Jason căută pe fața ei cuvintele pe care nu le spusese. Nu era sigur dacă în ochii ei era tristețe sau ușurare.

— Ce, Mia?

— O să mă mulțumesc cu ce este. Și dacă asta e ce mi se oferă – versiunea ta moartă, sau ne-moartă, dar nemuritoare, o primesc cu bucurie.

— Deci n-o să fugi încotro vezi cu ochii?

— De ce aș fugi? Ești aici. Am fugit în lunile astea cât pentru o viață.

„Bună dimineța, Draga. Îmi cer scuze pentru azi-noapte. Nu a fost intenția mea să dau buzna, dar totul s-a întâmplat prea repede ca să apuc să-ți explic. Îmi dai voie să fac asta la o cafea?”

Vrăjitoarea citi mesajul Varekăi a nu știu câta oară, fără să se hotărască asupra unui răspuns. Știa că sora lui Invictus îi aflase planurile. Simțise când cealaltă vrăjitoare, mult mai puternică decât ea, i se strecurase în minte și citise toate gândurile ascunse acolo. Cu toate astea, nu putea pur și simplu s-o țină pe Vareka la distanță. Chiar avea nevoie ca femeia-vampir să fie lângă ea ca să îndeplinească ritualul. Nu poți înfige un țarș în inima cuiva dacă nu ești în aceeași încăpere cu ținta, nu?

Era sigură că Aurora îi spusese Varekăi despre țarș, despre vrajă, despre sacrificiu. Nu-i rămânea decât să facă pe proasta suficient de mult timp ca s-o aducă pe vechea ei prietenă cât mai aproape.

„Bună dimineța, Vareka. Nu m-a deranjat vizita; am fost doar surprinsă, atât. Iar acum sunt curioasă. Să pun de cafea?”

Citind peste umărul Varekăi, Victor zâmbi. Jocurile erau pe cale să înceapă.

„Da, te rog. Ajung curând”, răspunse Vareka.

Se uită în spate, la Victor. Acesta dădu din cap:

— Haide. Să n-o facem să aștepte.

— Bună dimineța.

— Bună dimineța.

Cele două femei se măsurară din priviri înainte ca vrăjitoarea să se dea la o parte și să-i facă semn vampirului să intre în apartament. Între ele apăruse o stânjeneală; una atât de consistentă încât era palpabilă în aerul din încăpere.

— Cum spuneam și mai devreme, îmi pare rău pentru azi-noapte, spuse Vareka, ocupându-și

obișnuitul loc de la masă.

— Cum spuneam și eu, nu ai de ce. Ba chiar sunt foarte curioasă în legătură cu povestea Aurorei. Și ea e vrăjitoare, așa a spus. Cum de este nemuritoare? Cu siguranță trebuie să fie; dacă este sora gladiatorului tău, atunci are pe puțin un mileniu. A făcut și ea vraja pe care am făcut-o eu?

Vareka zâmbi și ridică ușor din umeri:

— N-am de unde să știu. E un secret pe care nu mi l-a împărtășit niciodată.

Nici măcar nu e o minciună; nu ea mi-a povestit, ci Victor.

— Tot ce știu este că, din când în când, apare să-l vadă pe Victor. Cred că, pur și simplu, îi e dor de fratele ei.

Draga dădu din cap și își încrucișă picioarele; netezi materialul fustei și profită de ocazie să-și treacă degetele peste țărșul cu Piatra Lunii ascuns sub masă. Atingerea suprafeței lui noduroase o liniștea cumva.

— Înțeleg. Ei, a spus și ea că fiecare vrăjitoare are secretele ei, și chiar așa trebuie să fie. Poate că a folosit o altă vrajă. Totuși, îmi pare greu de crezut...

Draga bâjbâia după răspunsuri, deși era perfect conștientă de faptul că Vareka fusese instruită să nu ofere niciunul.

De ce a venit, de fapt?

Vareka zâmbi, de parcă ar fi auzit gândurile vrăjitoarei, și răspunse cu o întrebare:

— De ce, Draga? Încă mai crezi că pecetea sângelui e singura modalitate prin care o ființă umană poate dobândi nemurirea? Eu sunt dovada că nu e așa.

— Este singura modalitate pentru orice ființă umană care nu dorește să devină vampir, asta da.

Vareka dădu să bea din cafea, dar își aminti ce-i spusese Aurora. *Nu îți este prietenă.* Vampirul se opri la jumătatea gestului și își trecu degetul peste

marginea de porțelan aurit. Ezitarea ei nu trecu neobservată.

— Știe, se gândi vrăjitoarea.

— Sincer, Draga, n-am înțeles niciodată de ce nu-și doresc *toți* oamenii să fie vampiri. Sigur, asta ar face ca specia noastră să-și găsească foarte greu mâncare decentă, dar, de dragul discuției, hai să ne imaginăm, vrei?

Vrăjitoarea se încruntă, neînțelegând încotro se îndrepta Vareka. Aceasta din urmă continuă:

— Când devine vampir, omul capătă abilități fizice incredibile. Toate simțurile se ascut, viteza și forța sunt supraomenești, apoi e silirea... Și, firește, nemurirea. Deci, de ce nu?

— E adevărat. Dar, chiar și când ești vampir, tot depinzi de ceva.

— Ah?

— Păi, în primul rând, e sângele. Aveți nevoie de el ca să vă hrăniți. Sigur, nu e ca și cum ați muri dacă n-ați mânca. Dar, în timp, vă mumificați fără hrană. Apoi lemnul, soarele...

— Dar și *tu* depinzi de ceva, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Și tu, Draga, depinzi de sânge. Doar că în alt fel decât noi.

Ochii vrăjitoarei aruncară o sclipire înghețată; doar o fracțiune de secundă, dar suficient cât să observe Vareka. Și să se hotărască.

— E adevărat că am folosit pecetea sângelui ca să...

— Ei, haide, Draga, știi că nu la asta mă refer. Da, ai făcut un sacrificiu ca să capeți nemurirea; dar nu a fost de-ajuns, așa-i?

— Ce faci? șopti Victor de dincolo de ușa de la intrare. Vareka auzi, dar îl ignoră.

— Uciderea surorii tale în cadrul unui ritual te-a făcut nemuritoare; însă știai că puterile tale vrăjitoarești vor începe să slăbească la un moment dat. De asta te-ai hotărât să creezi o altă soră pe care s-o poți omorî: pe mine.

— Vareka, nu face asta, spuse Victor.

Dar era deja hotărâtă: avea să-i spună vrăjitoarei totul. Să-i spună că știa de-acum că nu fuseseră niciodată prietene, că Draga nu era decât o trădătoare. Și că avea să moară ca o trădătoare.

— Vareka, despre ce vorbești? întrebă Draga, încercând să nu tremure.

Vampirul se ridică brusc și se aplecă peste masă, trântind scaunul pe care stătuse.

— Poți măcar să nu te mai prefaci? Mă jignești.

Expresia vrăjitoarei se schimbă; trăsăturile îi deveniră aspre, iar privirea înghețată:

— Bine. Da, este adevărat. La fel de adevărat este că eu chiar am ținut la tine, cum am ținut și la sora mea adevărată. Cea pe care am ucis-o. Am făcut atunci ce trebuia făcut. La fel și acum, spuse, smulgând țărșul de sub masă cu o mână, în timp ce pe cealaltă o ridică în față, folosindu-se de magie ca s-o imobilizeze pe femeia-vampir.

Nu se întâmplă nimic.

Vareka chicoti:

— Mai încearcă.

— *Immotus!* spuse Draga, împingând palma și mai mult.

Vampirul se mișcă iute în jurul mesei și ajunse cu fața aproape lipită de a ei, înșfăcă țărșul din mâna vrăjitoarei și îl frânse ca pe o surcea, sub privirea îngrozită a acesteia.

— Acum, că am scăpat de ăsta, hai să vorbim, scumpa mea *prietenă*, murmură Vareka și o așeză cu forța pe scaun.

— Ce... Cum...

— Ai uitat un mic detaliu: da, sunt vampir, așa este. Trucurile tale ar fi trebuit să funcționeze perfect asupra celor de felul meu. Pe lângă asta, tu ești vrăjitoare și nu te pot sili. Dar nici tu nu mă poți respinge cu ajutorul magiei. Cel puțin, nu așa. Ah, nu știi? Sunt țigancă, iar creatorul meu este fiu de vrăjitoare. Fiecare fibră din corpul meu este un mic rezervor de protecție magică.

CAPITOLUL 34

— Știi că e greu să auzi asta, și chiar mai greu s-o faci. Dar trebuie.

— Ce anume? Ce trebuie să fac?

— Dă-i să bea sângele tău. Apoi ucide-o.

— Ce? Dar e nemuritoare. Cum s-o-

— Ascultă-mă bine. Avea dreptate: chiar există un preț ce trebuie plătit pentru felul acesta de magie – cea pe care a folosit-o ca să te transforme pe tine și cea datorită căreia ea a devenit nemuritoare. Doar că ea trebuie să-l plătească. A crezut că l-a plătit atunci când și-a sacrificat sora. Ți-am explicat deja de ce trebuie să reînnoiască acel sacrificiu. Dar pecetea sângelui în sine, așa cum a folosit-o ea, cere răzbunare. Răsplată. Trebuie să-și dea propria viață. Să-ți ucizi un frate sau o soră... e de neiertat.

— Nu-mi povesti despre Cain și...

— Acea e doar o poveste menită să-i ajute pe oameni să înțeleagă că să verși nedrept sângele alor tăi este suprema ofensă adusă echilibrului din Univers.

— Bun. Îi dau sângele meu și o omor. Și-apoi? Avem același sânge. Asta nu m-ar transforma pe mine în cea care încalcă regula?

— Da și nu. Ucigând-o, ai împlini dreptatea Universului. Oricum, ea ar reveni; ești vampir, sângele tău o va aduce înapoi de dincolo.

— Perfect adevărat. Atunci, ce rost are?

— Scumpa mea, ea este nemuritoare. Nu e nemoartă. De asta încă mai are puteri. Nimeni nu poate fi vampir și vrăjitoare în același timp.

— Mama voastră era.

Aurora zâmbise.

— Într-adevăr. Dar era prima din specia voastră. Excepția. Ea a devenit vampir din pricina blestemului pe care Cel Întunecat l-a aruncat

asupra bunicii noastre. Cred că Victor ți-a povestit.

— *Da, dar...*

— *Bun. Deci: îi dai sângele tău, apoi o ucizi.*

— *Și când se trezește?*

— *N-ai decât să-i dai sânge de om și s-o transformi. Sau s-o lași, pur și simplu, să moară înainte ca procesul de transformare să fie desăvârșit. E decizia ta. În fond, pe tine te-a trădat vreme de aproape o mie de ani.*

Conversația pe care o avusese cu Aurora în noaptea ce trecuse i se derulă Varekăi în minte în timp ce se uita la fața încremenită a Dragăi.

Probabil că știe ce am de gând să fac. Măcar să termin mai repede.

Uitându-se fix în ochii vrăjitoarei, vampirul își mușcă încheietura și vărsă câteva picături în ceașca femeii.

— Bea.

Fără să tresară, Draga scutură din cap:

— Nu.

— Bea, mârâi Vareka.

— Ai spus-o chiar tu: eu nu te pot respinge iar tu nu mă poți sili. Ce situație complicată, nu găsești?

Ne obrăznicim, așadar?

Într-o clipă, Vareka ajunsese față-n față cu Draga, își deschise iar vena proaspăt vindecată și își lipi încheietura de buzele strânse ale vrăjitoarei.

— O să-mi bei sângele, chiar dacă trebuie să-ți sfărâm falca pentru asta!

Degetele ei descleștară gura Dragăi și câteva picături de sânge se scurseră înăuntru, apoi îi închise mandibula cu forța.

— Gata. N-a fost așa de rău, nu?

— De ce îmi faci asta? strigă Draga. Te-am ajutat atunci când mi-ai cerut-o, n-am făcut decât să-ți fiu alături peste veacuri, mereu la dispoziția ta, mereu primind să fac orice mi-ai fi cerut. Da,

chiar te-am văzut ca pe o soră! Da, aveam de gând să te sacrific! Dar ai trăit aproape o mie de ani! Nu-ți ajunge?

Un gest iute al Varekăi frânse gâtul vrăjitoarei:

— Dar ție?

În clipa în care trupul Dragăi căzu moale pe spătar, ușa zbură de perete, iar Victor se năpusti înăuntru:

— Ai înnebunit? Trebuia să-i strecuri câteva picături de sânge din fiola pe care o pregătiseși, nu să-i faci un întreg proces! Dacă te omora ea pe tine?

Vareka zâmbi și mângâie fața mânioasă a lui Victor:

— Dragul meu... În dimineața asta mi-ai amintit cine sunt cu adevărat.

Victor se încruntă, iar furia fu înlocuită de nedumerire agasată:

— Ce? Nici nu știu ce vrei să spui!

— Mi-ai adus aminte de conversația pe care am avut-o înainte de lupta ta, înainte ca Aleppa să te transforme. Atunci când am spus că soarta ne e scrisă în nume.

— Da, dar...

— Ai dreptate: sunt Vareka. Eu sunt *eu*.

*

Un mic dejun copios se răcea pe măsuța de cafea din fața lor.

— Deci...

— Deci?

— Ce facem acum?

Jason râse încet de întrebarea Miei. Nu că n-ar fi avut dreptate. Fata își aruncase întreaga viață pe fereastră și pornise într-o vânătoare de vrăjitoare – sau, mai bine zis, de vampiri – cu unicul scop de a răzbuna moartea celor dragi. Adevărul fie spus, și el făcuse cam același lucru când se hotărâse să se lase transformat fără s-o gândească până la capăt.

Și nu mințise când îi spusese că făcuse asta ca s-o protejeze pe ea. Desigur, ea nu-i ceruse niciodată așa ceva. Nici el nu-i ceruse ei nimic. Fiecare se hotărâse singur. Iar deciziile lor îi duseseră la anihilarea distanță unul de celălalt.

Doar ca să-i aducă iar înapoi.

— Nu știu, Mia. Chiar nu știu. Tu ce-ai vrea să faci? Mai vrei să fii vânător?

Ea pufni, amuzată:

— Clar! Mă și pricep la asta, nu? Adică, uită-te puțin la mine: până acu', am reușit să zăpăcesc un vampir aruncându-i *apă sfințită* în ochi, am supraviețuit multiplelor întâlniri cu el doar fiindcă pare să aibă o slăbiciune pentru mine, așadar s-ar zice că nu vrea să mă transforme în cină și — cireașa de pe tort — am ajuns în pat cu alt vampir. Da, dacă mă gândesc mai bine, îi fac de râs pe Buffy și Van Helsing la un loc.

Jason icni și, imediat, începură amândoi să râdă ținându-se de burtă.

— Vai, ce tare a fost asta, zise el în sfârșit, ștergându-și lacrimile. Dar nu, pe bune, ce vrei să faci?

Mia se uită la el mușcându-și buzele; își împletea, nervoasă, degetele. El știa ce-nseamnă asta: se pregătea să verbalizeze o decizie pe care tocmai o luase. Așteptă, răbdător, ca vorbele să-i iasă de pe buze. Ceea ce se și întâmplă:

— Păi, orice ar fi, o s-o facem împreună. Dacă te bagi.

— Glumești? N-am stat niciodată deoparte. Nici măcar când credeai că-s mort.

Ea se ridică și se întoarse cu spatele la el:

— Chiar voiam să te întreb despre asta... cum e?

— Cum e ce?

— Asta... să mori.

Jason se încruntă și, într-o clipă, trecu în fața ei:

— Mia? De ce mă-ntrebi așa ceva?

— Răspunde-mi. Te rog, Jay. Cum e?

Vampirul își încrucișă brațele la piept. Ce mai era și asta? Pură curiozitate? Sau era ceva mai mult de-atât?

— E ca și cum ai cădea în abis. Un abis întunecat și nesfârșit. Totul în jurul tău se transformă în beznă, ca un giulgiu de catifea. Nu e înspăimântător; chiar deloc. Aproape că e liniștitor. Toate lucrurile rele dispar dintr-odată. Oricât de violentă ar fi fost moartea, nu mai simți durerea, nici fizică, și sufletească; lucrurile de care te agățai cu disperare în timpul vieții par să-și piardă importanța. Nu mai *vrei* nimic, nu-ți mai *lipsește* nimic, nu mai *urăști* nimic. Te simți... curat.

Mia încercă să spună ceva, dar Jason i-o luă înaintea. Bănuia ce se ascundea, de fapt, în spatele întrebării ei:

— ...însă, când te trezești, toate acele lucruri pe care le credeai dispărute pentru totdeauna nu doar că revin, dar te lovesc în plin. Și ai nevoie să te îndrume cineva ca să nu le dai voie să te înnebunească.

Jason se opri; apoi vorbi din nou, de data asta cu glas blând ca o mângâiere:

— De asta voiai de fapt să știi, nu-i așa?

Mia lăsă capul în jos și își mușcă buzele. Da. De asta voia de fapt să știe. Încă era uimită că se răsucise la 180 de grade, dar asta era. Faptul că dăduse peste Jason, așa cum era el acum, îi zguduise din temelii ura pentru noua lui specie. Sigur, vampirii fuseseră cei care-i uciseseră mama. Și pe mulți alți oameni înainte și după ea. Dar Jason îi vorbise despre vampiri care nu erau monștri. Nici el nu era un monstru.

Cred că vampirii se aseamănă cu oamenii în mai multe feluri decât suntem dispuși să recunoaștem. Exact ca noi, câțiva sunt OK, unii sunt niște mizerabili malefici și cei mai mulți încearcă să păstreze un echilibru.

Ce voia să facă, o-ntrebuse Jason. Păi, ce opțiuni îi rămăseseră? Nu putea să se-ntoarcă acasă; nici

nu mai avea unde. Noul rost pe care și-l găsisese tocmai se făcuse țândări – nu putea să-l iubească pe Jay și să urască vampirii în același timp. El era unul dintre ei. Ceva tot mai putea să facă, însă: putea să remodeleze acel rost. Să-i dea o semnificație nouă.

— Da, Jason. De asta voiam să știu. Mai am două întrebări: dacă ar fi să mă transform, m-ai îndruma?

— Mia, ești sigură că...

— ...și doi, nu sunt nici Buffy, nici Van Helsing. Dar mi-ar plăcea să devin vampirul care tăbăcește spinarea ne-moartă a celor care mi-au omorât familia. Și pe a oricărui alt vampir care o ia razna și vânează oameni numai așa, ca să se distreze. M-ai ajuta și cu asta?

Cu buzele strânse, el rămase tăcut, scrutându-i fața:

— Ești sigură că asta îți dorești?

Mia ridică din umeri:

— Ai spus-o chiar tu: ca să-i bați, trebuie să fii unul dintre ei. Aș greși să urăsc o întreagă specie pentru faptele câtorva indivizi. Dar o greșeală ar fi și să nu profit de ocazia asta. Te întreb încă o dată: te bagi?

Hotărârea din vocea ei îl cutremură. Nu mai era fata speriată care stătea trează noapte de noapte și citea legende și mituri despre creaturi supranaturale până când ochii i se înroșeau de plâns și nesomn. Acum, era gata să îmbrățișeze întunericul ca să se poată lupta cu el. Era pregătită.

— Decizia ta e deja luată, nu?

Ea zâmbi.

— Ca să spun drept, da. A, ce te-am întrebat mai devreme despre moarte... De fapt, nu voiam decât să știu dacă doare; toate celelalte detalii pe care mi le-ai dat au fost bonus.

Jason își lăsă capul într-o parte și-i zâmbi:

— Mia, ești de groază. Păcat că nu se dau decorații și pentru vampirii-vânători-de-vampiri.

Se apropie și o luă de mână:
— Doar să-mi zici când.

CAPITOLUL 35

— Vareka!

Vocea lui Victor îi atrase atenția și o făcu să se întoarcă brusc spre trupul vrăjitoarei: se zbătea.

— Își revine, spuse el și ajunse într-o clipă lângă creatura aflată în plină tranziție.

Vareka veni și ea și urmări cum trăsăturile femeii se schimbau încet-încet – pielea îi devenea mai palidă, buzele mai pline și vinișoare albastrii îi apăreau sub ochi. Se transforma. În secunda în care avea să simtă miros de sânge omenesc, o pereche nou-nouță de colți avea să-i străpungă gingia.

Oare ce-ar trebui să facă? S-o lase să finalizeze transformarea și să-i permită apoi să umble pe pământ ca vampir? Sau să-i curme existența cât încă era între cele două stadii?

Un geamăt slab o smulse pe Vareka din îndoială: Draga tocmai deschisese ochii.

— Ce se întâmplă cu mine? întrebă vrăjitoarea, cu glas gâjâit.

— Te transformi, îi răspunse Victor, iar cuvintele îi sunară ca două cuburi de gheață.

— Ce?! De ce? De ce-mi faci asta?

— Vai, dar *eu* nu ți-am făcut nimic; nici măcar nu eram aici, nu mai știi? Am putut să intru în casă abia după ce Vareka ți-a luat viața. Ți-a dat să bei sângele ei, apoi...

Cu greu, Draga ridică o mână tremurândă spre el:

— *Immotus!*

Bărbatul râse și-și trase un scaun mai aproape; se așeză lângă ea și începu s-o urmărească extrem de atent, așa cum un cercetător ar studia o insectă la microscop.

— Cum e să nu mai ai puteri absolut deloc? Ah, și cred că ți-e atât de foame încât ai fi în stare să *omori* pe cineva, așa-i?

Rânji încântat de jocul de cuvinte și se uită la Vareka:

— N-am vrut să glumesc, așa mi-a ieșit.

Însă Vareka nu-l asculta; se închisese iar în propria minte, încercând să ia o decizie în privința Dragăi. Aceasta din urmă se ridică de pe scaun dar, slăbită de transformare, se prăbuși pe podea; Victor nu schiță niciun gest s-o ajute și-i făcu semn Varekăi s-o lase și ea în pace.

— Foamea asta e de nesuportat, gemu Draga de pe jos, de unde zăcea. N-am știut cât de dureros este procesul ăsta. Gâttejul îmi arde, gingiile mă dor de parcă aș fi mestecat un fier încins, iar acolo unde în mine era magie, acum simt doar un gol. Te rog, te rog... Lasă-mă să mă hrănesc sau omoară-mă, nu mai rezist, imploră ea, târându-se spre Vareka și agățându-se hainele ei.

Femeia vampir adusese două fiole cu sânge: una, cu al ei – dar acel plan fusese abandonat – și o alta, cu sânge de om, pentru cazul în care ar fi decis s-o lase pe Draga să-și ducă la capăt transformarea.

— Ascultă, începu ea, căutând în buzunar a doua fiolă – o să-ți dau voie să te hrănești. Dar bagă de seamă...

Un trosnet sec o făcu să tacă; nedumerită, se uită cu ochii măriți de uimire la Victor care elibera din mâini trupul redevenit inert, cu capul întors într-un unghi nefiresc.

— Ce-ai făcut? De ce? țipă ea, căzând la pământ și luând-o în brațe pe cea care-i fusese cândva prietenă și confidentă. Aveam de gând s-o transform, ar fi fost inofensivă!

— Crezi?

Victor întinse mâna: în palmă ținea o așchie măricică din țărșul cu Piatra Lunii. Vareka se încruntă:

— Nu... Nu-nțeleg...

— Erai ocupată să-i decizi soarta și n-ai observat, dar ea o decisese deja pe a ta. Când s-a

târât la picioarele tale, a ridicat asta de pe jos și probabil că voia să te înjunghie. Nu știu dacă ar fi reușit sau nu să te omoare, dar nu aveam de gând să-mi asum acest risc.

— Încă mai încerca să mă omoare? Dar de ce? Deja începuse să se transforme în vampir, moartea mea nu i-ar mai fi fost de niciun folos.

— Era în stare s-o facă doar ca să se răzbune, Vareka. Fratele meu a luat decizia corectă.

Amândoi vampirii se întoarseră spre sursa acelei voci: Aurora stătea în prag.

— Soră! Dar de unde ai știut...

— O, nu-ți face griji, frate, pot veni și nechemată.

Vrăjitoarea intră și închise ușa în urma ei:

— Ca să ne lămurim: da, chiar și acea așchie de țaruș încrustat cu Piatra Lunii te-ar fi ucis, Vareka. Așadar, se poate spune că fratele meu ți-a salvat viața. E drept, acum, când cea care l-a creat este cu adevărat și pentru totdeauna moartă, obiectul și-a pierdut toată încărcătura magică. Totuși, mi-aș dori nespus de mult să-l văd distrus pe veci. Dacă-mi permiteți...

Aurora își răsuci mâna în aer:

— *Petra et legnum, vicissatim unite!*

Așchiile se adunară, ascultătoare, în palma ei, luând iar forma țarușului fatal.

— *Detorre sempiternae*, șopti ea, iar obiectul izbucni în flăcări fără să lase nimic în urmă, nici măcar un fulg de funingine.

— A... a dispărut? întrebă timid Vareka.

Aurora încuviință, zâmbind:

— Da. Nu mai există nimic sub soare care să-ți aducă moartea, ție sau lui Victor. Doar voi; unul, altuia.

— Ce?! întrebă amândoi odată.

Aurora ridică din umeri:

— E felul în care Universul își asigură echilibrul. Dar am încredere în voi. La urma urmei, ați avut o mie de ani în care să învățați că

aveți nevoie unul de celălalt ca să fiți întregi. Oamenii pe care-i iubim ne pot fi cei mai buni aliați sau cei mai mari dușmani. Iar voi ați arătat din plin ce vă sunteți. După ce am văzut ce-am văzut, sunt convinsă că o să trăiți veșnic.

Cu aceste vorbe, Aurora dispăru în eter, lăsându-i pe Victor și Vareka să se holbeze unul la altul, complet șocați.

— Cumva știai... începu ea.

— Habar n-am avut.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Poate că a inventat povestea asta, ca să ne împiedice să ne mai certăm? încercă el.

— E sora ta, ar trebui să știi cel mai bine.

— Și, totuși, nu știu. Dar n-am omorât-o pe vrăjitoare ca tu să ajungi să mori de mâna mea, nu?

Vareka zâmbi:

— Chiar sper că nu. În fond, ar fi păcat și ca mărețul Invictus să moară de mâna unei fete amărâte care ajută pe la bucătărie, nu crezi? Apropo, mi-ai promis ovații.

El râse și-i oferă brațul, ca s-o conducă afară din apartamentul pe a cărui podea zăcea trupul cenușiu al Dragăi.

— Scumpa mea, cred că amândoi le merităm. Facem o echipă extraordinar de bună noi doi. Sora mea avea dreptate: chiar vom trăi veșnic.

*

— E gata?

Jason dădu din cap. Mia era întinsă în brațele lui, în patul de hotel. Dar nimic nu mai părea să fie la fel. Noutatea acută era durerea. O durere cumplită.

— Ce-i asta? întrebă Mia, ducându-și mâinile la gură.

— Știi bine ce e, iubito. Ți-am zis: îți ies dinții. E din cauza asta, adăugă el și-i oferă un pahar plin

cu sânge. Bea-l, o să te simți mai bine.

Mia îl luă și se uită la el o clipă.

Pfoai, chiar am de gând s-o fac, hm?

Își imaginează că trage aer în piept; ridică paharul la buze iar durerea care-i sfâșia gingiile se intensifică. Gemând în agonie, închise strâns ochii și goli paharul dintr-o înghițitură.

Părea că miere caldă i se răspândește prin tot corpul. Sunete noi îi invadară urechile, culori vii îi bombardau ochii, nărilor i se umflară ca să primească mirosuri pe care nu le mai simțise niciodată... până când toate se topiră într-un vaiet ce-i izbucni din piept, luând-o prin surprindere.

Plângea în hohote disperate, sfâșietoare. Plângea după mama ei, după tatăl ei, după Jason – așa cum îl cunoscuse cândva, după viața pe care trebuise s-o lase în urmă. Plângea după ea însăși. Își lua adio de la ea, de la ființa umană care nu mai exista.

Atunci își aminti. Își aminti tot ce Walker Drake o silise să uite. Își aminti fața lui, conversația lor de la *The Clinic*, băutura, întâlnirile din spatele barului, incidentul din parc. Și începu să plângă și mai tare.

— Gata, gata, spuse Jason, legănând-o în brațe. Dă-i drumul să iasă. Eliberează-te. Și alege ceva de care să te agăți. Orice. Orice, în afară de ură. Niciodată nu trebuie să fie ura. Pentru că asta te-ar băga în rândurile *lor*. Iar ura e o povară prea grea ca s-o cari o veșnicie.

*

— Domnule Drake, aveți un colet, spuse portarul, ridicând pachetul destul de voluminos de sub birou.

— A, da? Mulțumesc, James. Ai idee de la cine e? Nu scrie.

— L-a lăsat o domnișoară, domnule. A zis doar că face ea cinste cu următorul Bloody Mary.

*Ce? Ea?! Dar cum? De unde știe despre asta?
I-am șters memoria! Să fi avut dreptate Venice cu
presimțirea ei?*

— Mulțumesc, James, repetă Walker și urcă
grăbit în apartamentul lui.

Nici nu intră bine și se apucă să sfâșie
ambalajul. În pachet era un țăruș din lemn
înfășurat într-o scrisoare:

'Walker,

*Știu ce-ai făcut. N-are rost să negi. Îmi amintesc
totul, de la noaptea din bar până la după-amiaza
din parc.*

Și vreau să-ți mulțumesc.

*În ceea ce te privește, depun arma. Poate chiar
o să-mi dai voie să-ți fac cinste cu un pahar
cândva. Nu e grabă; avem la dispoziție o veșnicie.*

Mia'.

EPILOG

Pe bărbie i se prelingea sânge. Femeia își dezlipi cu zgomot gura de gâtul bărbatului și se linse pe buze.

— Tăiați! Pauză de douăzeci, toată lumea.

Se aprinseră luminile, iar echipa tehnică intră să schimbe decorurile, să reaseze camerele și să pregătească platoul pentru secvența următoare.

— Venice, strigă regizorul.

— Da?

Echipa de machiaj forfotea în jurul ei; cineva îi ștergea de pe piele sângele artificial, în vreme ce o altă pereche de mâini îi pregătea înfățișarea umană.

— Ce-ar fi să-ncerci să fii un pic mai... *vampiroasă!* Ești prea moale. Vreau să fii înspăimântătoare, cumplită, malefică! E un serial cu vampiri, nu Mickey Mouse Club, mama mă-sii!

Ochii fetei sclipiră roșiatic doar o clipă, prea puțin ca să observe machiorul care lucra la fața ei; îi dăruî regizorului un zâmbet alunecos și se uită la reflexia lui din oglindă:

— Ai perfectă dreptate, îi spuse. Chiar voiam să-ți cer niște sfaturi. Putem să vorbim separat câteva minute? Afară?

Agasat, bărbatul se uită la ceas dar încuviință, totuși. Mamă-mamă, ce i-ar mai zice vreo două cretinului de la producție care credea că orice cântăreț mai cunoscut poate fi transformat în actor peste noapte!

Venice mulțumi cu un zâmbet cald echipei de machiaj și se ridică sprintar; îl luă de mână pe regizor și aproape că-l târî departe de platou.

— Ce dracu' faci? mârâi Walker când trecu pe lângă el.

— Mă-ntorc imediat, n-ai tu treabă. Sunt cuminte, îi aruncă ea peste umăr. Hai, mi-aș dori un pic de intimitate pentru chestia asta, îi spuse

regizorului, trăgându-l în rulota ei pe omul tot mai nervos.

— Venice, uite care-i treaba, ești foarte frumușică, dar chiar nu mă interesează...

De îndată ce intrară, femeia trânti ușa și-l lipi cu atâta forță de panoul capitonat, încât aproape că-i scoase aerul din plămâni:

— Taci dracului din gură și fii atent aici, jigodie, șuieră ea, cu privirea stacojie fixată în a lui. Am înțeles, ești un regizor șmecher. Ești bun la ceea ce faci, dar asta nu-nseamnă că ai dreptul să te porți cu noi în ultimul hal, pricepi? Toată lumea te urăște din ficați. Ia zi, așa sunt destul de „vampiroasă” pentru tine?

Se dădu un pic mai în spate și se delectă cu groaza de pe chipul lui.

— Știi, după cât m-ai frecat azi parcă mi-e un pic mai foame decât de obicei. Te deranjează dacă mă servesc? Normal că nu. Stai cuminte.

Venice îi luă mâna, își înfipse colții în încheietura mâinii bărbatului și începu să bea, cu ochii în ochii lui. Când se sătură, își deschise o venă și îi dădu să bea câțiva stropi. Urmări cu atenție cum i se vindeca mușcătura. Zâmbi:

— Gata. Ești ca nou. Acu'... De obicei, îi fac pe oameni să uite genul ăsta de... situații. Dar pe tine nu. Vreau ca tu să-ți aduci aminte. Să-ți aduci aminte mereu ce sunt și ce pot să fac. Cu toate astea, o să te porți normal în preajma mea și n-o să poți *niciodată* să comunici asta cuiva, prin niciun mijloc. Totul va rămâne închis în mintea ta până-n ziua în care o să crăpi.

Înclină capul și se bosumflă teatral la bărbatul îngrozit:

— Vai, de ce ești așa de speriat? Eu sper să mori de bătrânețe. Doar... nu mă tenta până atunci.

Deschise ușa și, cu politețe batjocoritoare, îl invită să iasă din rulotă. Omul porni de-a-ndărătelea, fu cât pe ce să cadă pe trepte, apoi sentoarse și merse calm înapoi spre platoul de

filmare, deși fiecare celulă din corpul lui îi spunea să fugă cât îl țin picioarele.

Walker aștepta, rezemat neglijent de laterala rulotei.

— Ce-a fost asta? o întrebă pe Venice când aceasta ieși.

— Nimic special, am învățat un jegos cum e cu bunele maniere; atât, zâmbi ea, ridicând din umeri.

— Aha. Ai sânge pe bărbie, apropo.

Fata își dădu ochii peste cap:

— Frate, un serial cu *vampiri*, asta filmăm aici. Nu te criza. A, ia fii atent: cică mâncarea e extraordinară, poate n-ar fi rău să guști și tu ceva. Măcar să iei o mușcătură, spuse ea și-i făcu cu ochiul.

Irișii îi sclipiră stacojiu.

Drake râse ca pentru el și dădu din cap, resemnat și amuzat în același timp. Se uită în sus, la cerut senin al Californiei:

Cum ai zis, Vareka? „Venice e un frumos oraș din Italia”? Hm. Ăla e Veneția. Dar nu erai departe de adevăr: pentru mine, se pare că sezonul carnavalului o să țină până se termină dracului veșnicia.

„Vampirii se aseamănă cu oamenii în
mai multe feluri decât suntem dispuși
să recunoaștem. Exact ca noi, câțiva
sunt OK, unii sunt niște mizerabili
malefici și cei mai mulți încearcă să
păstreze un echilibru.“

CĂRȚILE • ARVEN

ISBN 978-606-763-334-9

9 786067 633349 >

www.hergbenet.ro

[{1}](#), *Vezi Revertis* (n. a.)

[{2}](#), *Vezi Revertis* (n. a.)

Table of Contents

CAPITOLUL 1	5
CAPITOLUL 2	11
CAPITOLUL 3	19
CAPITOLUL 4	24
CAPITOLUL 5	32
CAPITOLUL 6	43
CAPITOLUL 7	51
CAPITOLUL 8	55
CAPITOLUL 9	60
CAPITOLUL 10	65
CAPITOLUL 11	71
CAPITOLUL 12	78
CAPITOLUL 13	84
CAPITOLUL 14	93
CAPITOLUL 15	100
CAPITOLUL 16	107
CAPITOLUL 17	114
CAPITOLUL 18	122
CAPITOLUL 19	132
CAPITOLUL 20	144
CAPITOLUL 21	153
CAPITOLUL 22	161
CAPITOLUL 23	169
CAPITOLUL 24	176
CAPITOLUL 25	183
CAPITOLUL 26	191
CAPITOLUL 27	199

CAPITOLUL 28	208
CAPITOLUL 29	215
CAPITOLUL 30	224
CAPITOLUL 31	232
CAPITOLUL 32	242
CAPITOLUL 33	249
CAPITOLUL 34	258
CAPITOLUL 35	265
EPILOG	271